

διάλογος

ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΔΙΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ
ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΩΝ ΓΟΝΕΩΝ

ΑΘΗΝΑ, ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2000, ΤΕΥΧΟΣ 22

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

«Διορθόδοξος Σύνδεσμος Πρωτοβουλιῶν Γονέων»
ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστοδοῦλου

Ἰδρυτής: π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος (†)

ΕΚΔΟΤΗΣ:

Πρωτ. Κυριακός Τσουρός, Ἀρχ. Χριστοφόρος Τσιάκκας, Ἀρχ. Βαρνάβας Λαμπρόπουλος,
Ἀρχ. Χρυσόστομος Μαϊδώνης, Μοναχός Ἀρσένιος Βλιαγκόφτης, Ἀθανάσιος Νεοφώτιστος

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

Πρωτ. Κυριακός Τσουρός, Ἰατίου 1, Ἀθήνα

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ:

Μητροπολίτης Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης κ. Μελέτιος – Μητροπολίτης Νευροκοπίου-Βουλγαρίας κ. Ναθαναήλ – Ἐπίσκοπος Ολομouc-
Τσεχίας κ. Christoforos – Πρωτ. Κυριακός Τσουρός, Ἀθήνα – Ἀρχ. Varnanufios-Bazyli Doroszkiewicz, Βαρσοβία, Πολωνία –
Ἀρχ. Χριστοφόρος Τσιάκκας, Λεμεσός, Κύπρος – Ἀρχ. Βαρνάβας Λαμπρόπουλος, Πρέβεζα – Ἀρχ. Παῦλος Ἰωάννου, Χαλκίς –
Μοναχός Ἀρσένιος Βλιαγκόφτης, Κασσανδρεία – καθ. Alexander Dvorkin, Μόσχα – Δρ. Γεώργιος Κρίππας, Ἀθήνα –
Ἀθανάσιος Νεοφώτιστος, Ἀθήνα

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΥΛΗΣ:

Πρωτ. Κυριακός Τσουρός – Ἀρχ. Χριστοφόρος Τσιάκκας – Μον. Ἀρσένιος Βλιαγκόφτης –
π. Πέτρος Πανταζής – Ἀθανάσιος Νεοφώτιστος – Ἰωάννης Μηλιώνης

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΦΟΡΕΑΣ:

«Πανελλήνια Ἐνωση Γονέων γιά τὴν Προστασία τοῦ Ἑλληνορθοδόξου Πολιτισμοῦ, τῆς Οἰκογενείας καὶ τοῦ Ἀτόμου» (ΠΕΓ)
Ταχ. Διεύθυνση: Τ.Θ. 60120, 153 43 Ἁγία Παρασκευή, Ἀθήνα, Ἀττική. Τηλ.: 6082271 Fax: 6082219, <http://users.hellasnet.gr/panelppv>

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ: Γρηγόρης Μορόγιαννης, Λεωφόρος Δημοκρατίας 255, Ἀχαρναί, τηλ. 2318397

DIALOGOS

FOUNDER

Father Antonios Alevizopoulos (†)

OWNER

Inter-Orthodox Union of Parents' Initiatives, under the auspices of His Beatitude, Christodoulos, Archbishop of Athens and all Greece

DIRECTOR

Rev. Kyriakos Tsouros, P.O. Box 60120 - 153 43 Aghia Paraskevi, Athens

Ὁ ΔΙΑΛΟΓΟΣ κυκλοφορεῖ καὶ ἀποστέλλεται ΔΩΡΕΑΝ.

Εἴμεθα πάντοτε ἐκτεθειμένοι στὴν «τρομοκρατία» μηνύσεων νεοφανῶν αἱρέσεων
πού δέν θέλουν ἀντικειμενική ἐνημέρωση περὶ αὐτῶν.

Παράλληλα, στό μέτρο τοῦ δυνατοῦ, παρέχουμε βοήθεια σέ θύματα νεοφανῶν αἱρέσεων.

Γιά νά μπορέσουμε νά συνεχίσουμε τὴν ἐργασία μας,
μᾶς εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαία ἡ ἠθική καὶ ὕλική συμβολή σας.

Προαιρετικές εἰσφορές γιά τὴ συνέχιση τῆς ἐργασίας μας
γίνονται μέ εὐγνωμοσύνη δεκτές μέ ταχυδρομική ἐπιταγή

(ΠΕΓ Μεσογείων 429, 153 43 Ἁγία Παρασκευή, Ἀθήνα, Ἀττική) ἢ μέ τραπεζικὴ ἐπιταγή
(ΠΕΓ Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος, ὑποκατάστημα Ἁγίας Παρασκευῆς, Ἀριθ. Λογ. 180/296004-44)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

IB' Πανορθόδοξος Συνδιάσκεψις Ἐντεταλμένων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καί Ἱερῶν Μητροπόλεων διά θέματα αἰρέσεων καί παραθρησκείας	2
Πορίσματα τῆς IB' Συνδιασκέψεως	3
Τό Ὁρθόδοξο φρόνημα καί τό φρόνημα τοῦ ἀποκρουφισμοῦ, τοῦ π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου (†)	6
Ἐκδηλώσεις τιμῆς καί μνήμης γιά τόν π. Ἀντώνιο Ἀλεβιζόπουλο	8
Ὁ π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος καί τό ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἔργον του, τοῦ π. Κυριακοῦ Τσουρού	9
Περί τῆς δογματικῆς συνειδήσεως, τοῦ ἀρχιμ. Χρυσόστομου Μαϊδῶνη	12
Ἡ διάβρωση μέσα ἀπό τά ποικίλα προσωπεῖα, τοῦ ἀρχιμ. Χριστοφόρου Τσιάκκα	16
Μιά... γοητευτική ἱστορία, τοῦ ἀρχιμ. Βαρνάβα Λαμπρόπουλου	21
Ἡ Πόγκα καί ὁ Διαλογισμός εἶναι ἀντίθετα καί ἀσυμβίβαστα μέ τήν ὀρθόδοξη χριστιανική ἄσκηση καί εἰδικότερα τήν προσευχή, τοῦ μον. Ἀρσενίου Βλιαγκόφτη	22
Ὁ Μαμωνάς, τοῦ κ. Ἀθανασίου Νεοφωτίστου	28
Ταυτότητα καί παιδεία, τοῦ κ. Βησσαρίωνος Μπακόλα	30
Ἡ ψυχοπαθολογία τοῦ Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτη, τοῦ κ. Λάμπρου Σκόντζου	33
Εἰδήσεις - Σχόλια:	
Ἡ εὐθύνη ὅλων μας	37
«Εὐαίσθητα» στοιχεῖα	37
Θρησκευτική ἐλευθερία	38
Ταεκβόντό στά Ἑλληνικά Σχολεῖα	39
Αὐτά συμβαίνουν στήν... ΚΙΝΑ!	40
«Θετικοί» καί «ἀρνητικοί» χώροι	40
Ὁμοιοπαθητική “ἐκστρατεία”	41
Ἐκεῖ πού τρέφεται τό σκοτάδι	42
Ἡ Τουρκία μᾶς βάζει τά γυαλιά	43
Ἄπαιτοῦμε... ..	44
Ὁ Ἰανός - Δελτίον Τύπου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου γιά τή Σαηεντόλοτς	44
Ὁ Χάρι Πότερ καί ἡ ἐλληνική πραγματικότητα	46

TABLE OF CONTENTS

<i>The Twelfth Panorthodox Conference of Officers mandated by the Orthodox Churches and the Dioceses of the Church of Greece for matters pertaining to heresy and parareligion .....</i>	<i>2</i>
<i>Conclusions of the Twelfth Panorthodox Conference .....</i>	<i>3</i>
<i>The Orthodox Mind and the Mind of the Occult. By Rev. Fr. Antonios Alevizopoulos (†) .....</i>	<i>6</i>
<i>An Event in honor and in memory of the late Fr. Antonios Alevizopoulos .....</i>	<i>8</i>
<i>Fr. Antonios Alevizopoulos and his Work in the Church. By Rev. Fr. Kyriakos Tsouros .....</i>	<i>9</i>
<i>Concerning Dogmatic Conscience. By Archimandrite Chrysostomos Maidonis .....</i>	<i>12</i>
<i>Spiritual Erosion in various Forms. By Archimandrite Christophoros Tsiakkas .....</i>	<i>16</i>
<i>A... Charming Story. By Archimandrite Barnabas Lambropoulos .....</i>	<i>21</i>
<i>Yoga and Meditation are Contrary and Incompatible with Orthodox Christian Ascetism and especially with Prayer. By Monk Arsenios Vliagoftis .....</i>	<i>22</i>
<i>Mammon. By Athanasios Neophotistos .....</i>	<i>28</i>
<i>Identity and Education. By Bisarion Bakolas. ....</i>	<i>30</i>
<i>The Psycho-pathology of Julian the Apostate. By Lambros Scontzos .....</i>	<i>33</i>
News Items - Comments:	
<i>The Responsibility of All .....</i>	<i>37</i>
<i>“Sensitive” Data .....</i>	<i>37</i>
<i>Religious Freedom .....</i>	<i>38</i>
<i>Tae Kwo Do in Greek Schools .....</i>	<i>39</i>
<i>Events in... China! .....</i>	<i>40</i>
<i>“Positive” and “Negative” areas .....</i>	<i>40</i>
<i>Homeopathic “Campaign” .....</i>	<i>41</i>
<i>There where Darkness is Nurtured .....</i>	<i>42</i>
<i>Turkey opens our eyes .....</i>	<i>43</i>
<i>We demand... ..</i>	<i>44</i>
<i>Janus - A Press Bulletin of the Holy Synod concerning Scientology .....</i>	<i>44</i>
<i>Harry Potter and Greek Reality .....</i>	<i>46</i>

**ΙΒ' ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΕΟΣ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΙΣ
ΕΝΤΕΤΑΛΜΕΝΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ
ΚΑΙ ΙΕΡΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΝ
ΔΙΑ ΘΕΜΑΤΑ ΑΙΡΕΣΕΩΝ ΚΑΙ ΠΑΡΑΘΡΗΣΚΕΙΑΣ**

Μέ απόφαση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πραγματοποιήθηκε στή Λάρισα, ἀπό 30 Ὀκτωβρίου ἕως 3 Νοεμβρίου Τ.Υ. – “ΙΒ’ Πανορθόδοξος Συνδιάσκεψις Ἐντεταλμένων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καί Ἱερῶν Μητροπόλεων διά θέματα αἵρέσεων καί παραθρησκείας”.

Ἡ Συνδιάσκεψη ἀσχολήθηκε μέ τό θέμα: “Ποιμαντική ἀντιμετώπιση τῶν αἵρέσεων”. Οἱ ἐκλεκτοί εἰσηγητές διαπραγματεύθηκαν πολύ σημαντικές καί ἐνδιαφέρουσες πτυχές τοῦ ποιμαντικοῦ προβλήματος τῶν αἵρέσεων. Οἱ πλούσιες συζητήσεις κατέληξαν στήν σύνταξη σημαντικῶν Πορισμάτων καί Προτάσεων, τά ὅποια καταχωροῦμε στήν συνέχεια.

Ἡ ὑποδειγματική διοργάνωση τῆς Συνδιασκέψεως καί ἡ ἀμέριστη ἀγάπη ἐκ μέρους τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Λαρίσης κ. Ἰγνατίου, συνετέλεσαν στή λαμπρή ἐπιτυχία καί αὐτῆς τῆς Συνδιασκέψεως. Τήν εὐθύνη τοῦ προγράμματος εἶχε ὁ π. Κυριακός Τσουρός ὡς Γραμ-

ματεὺς τῆς Σ.Ε. ἐπί τῶν αἵρέσεων. Συμμετείχαν ὅλα σχεδόν τά Ὀρθόδοξα Πατριαρχεῖα καί οἱ Αὐτοκέφαλες Ἐκκλησίες καί 55 Ἱ. Μητροπόλεις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Στήν ἐναρκτήρια τελετή παρέστησαν οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες Σισανίου καί Σιατίστης κ. Ἀντώνιος, Πρόεδρος τῆς Σ.Ε. ἐπί τῶν αἵρέσεων, Κυδωνίας καί Ἀποκορώνου κ. Εἰρηναῖος, Νικοπόλεως καί Πρεβέξης κ. Μελέτιος, Ἄρτης κ. Ἰγνάτιος, Ἐλασσῶνος κ. Βασίλειος, Φθιώτιδος κ. Νικόλαος καί Θεσσαλιώτιδος καί Φαναριοφερσάλων κ. Θεόκλητος.

Ὁ θεσμός αὐτός τῶν Πανορθοδόξων Συνδιασκέψεων πού πραγματοποιοῦνται κάθε χρόνο μέ φροντίδα καί δαπάνη τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί τελοῦν ὑπό τήν αἰγίδα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί Πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστοδοῦλου, ἀποδεικνύεται ὄλο καί πολυτιμώτερος γιά τό ποιμαντικό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας μας.

3 Νοεμβρίου 2000. Μετά τό πέρας τῆς Συνδιασκέψεως.

ΠΟΡΙΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΙΒ' ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΕΩΣ

Ἡ ΙΒ' Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη γιά θέματα αἱρέσεων καί παραθρησκείας, πού ἀσχολήθηκε μέ τό θέμα “Ποιμαντική ἀντιμετώπισις τῶν αἱρέσεων”, μέ δεδομένη ἐκ μέρους ὄλων τῶν μελῶν τήν συνειδητοποίηση τοῦ τεραστίου προβλήματος πού δημιουργοῦν οἱ αἱρέσεις καί ἡ παραθρησκεία στό ποιμαντικό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας, καθώς καί τήν ἀνάγκη σωστῆς καί ἐγκαιρῆς ἀντιμετωπίσεώς τους κατέληξε στίς παρακάτω διαπιστώσεις καί προτάσεις:

Α. ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΕΙΣ

1. Μέ ὀδύνη διαπιστώνουμε ὅτι ἡ διάβρωση ἀπό τό πνεῦμα τῆς “Νέας Ἐποχῆς” εἶναι σημαντική σέ μεγάλο τμήμα τῶν Ὁρθοδόξων λαῶν μας, κυρίως σέ ἐπίπεδο διανοουμένων καί ἡγεσίας. Αὐτή ἡ διάβρωση γιά τόν Ἑλλαδικό χῶρο δέν εἶναι πλέον ἀπειλή, ἀλλά τραγική πραγματικότητα, ἡ ὁποία φάνηκε καί στή στάση πού κράτησαν πολλοί διαμορφωτές γνώμης καί ἄνθρωποι σέ θέσεις λήψεως ἀποφάσεων στό θέμα τῶν ταυτοτήτων καί στή μειωτική ἐξίσωση τῆς Ἐκκλησίας μέ τίς ποικιλώνυμες αἱρέσεις.

2. Οἱ Πανορθόδοξες Συνδιασκέψεις ἀπό τό τέλος τῆς δεκαετίας τοῦ '80 προειδοποιούσαν γιά τήν ἐπερχόμενη ἀπειλή καί εἶχαν κρούσει τόν κώδωνα τοῦ κινδύνου πρός ὄλους τοὺς ὑπεθύνους.

Στή σύγχυση καί τόν συγκρητισμό πού ἐπικρατοῦν σήμερα διαφαίνεται πλέον ἡ ἀλλοίωση σέ μεγάλη ἔκταση τοῦ Ὁρθοδόξου φρονήματος.

3. Ἀπό τοὺς εἰσηγητές καί τοὺς συνέδρους ἐπισημάνθηκε ἡ ἔντονη δραστηριότητα τῶν νεοπεντηκοστιανῶν καί τῶν παραθρησκευτικῶν ὁμάδων τῆς “Νέας Ἐποχῆς” καί εἰδικά τῶν ρευμάτων τῆς νεοειδωλολατρίας.

4. Ἡ προσχώρηση σέ αἵρεση δέν εἶναι γεγονός μόνο διανοητικό, ἀλλά καί ὑπαρξιακό. Ἀφορᾷ τόν συνολικό τρόπο ὑπάρξεως. Αὐτή ἡ ἐπιλογή γίνεται κάτω ἀπό τήν πίεση καί νευρωτικῶν συμπλεγμάτων. Ἡ λύση στά ὑπαρξιακά

1994. Ἀπό τήν Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη τῆς Μυτιλήνης.

μας προβλήματα δίδεται ἀπο τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, οἱ ὁποῖοι μᾶς προτείνουν τήν ἀδιάλειπτη συναίσθηση τῆς ἀμαρτωλότητός μας καί τήν συνεχή μετάνοια.

5. Ἡ σύγχυση, τήν ὁποία καλλιεργεῖ ἡ “Νέα Ἐποχή” ἔχει δώσει διαφορετικό νόημα στοὺς ὅρους καί γι' αὐτό εἶναι σήμερα ἀναγκαῖα ἡ ὀριοθέτηση τῆς πίστεως καί ὁ ἐπαναπροσδιορισμός τοῦ νοήματος τους σύμφωνα μέ τήν Ὁρθόδοξη πίστη.

6. Ἐπισημάνθηκε μέ ικανοποίηση ἡ εἰσαγωγὴ εἰδικῶν κεφαλαίων γιά τίς αἱρέσεις καί τήν παραθρησκεία στό βιβλίο Θερησκευτικῶν τῆς Α' Λυκείου ἀπό τό Ὑπουργεῖο Ἐθνικῆς Παιδείας καί Θερησκευμάτων.

7. Οἱ ἐντεταλμένοι μέ ικανοποίηση πληροφορήθηκαν ὅτι τό ὡς ἄνω Ὑπουργεῖο, στηριζόμενο στίς καταδικαστικές ἀποφάσεις τῶν Ἑλληνικῶν Ποινικῶν Δικαστηρίων, μέ τίς ὁποῖες εἶχε διαλυθεῖ τό πρῶν ΚΕΦΕ, γνωστό σήμερα ὡς “Ἐκκλησία τῆς Σαηεντολογίας”, ἀπέρριψε τό αἶτημα γιά χορήγηση ἀδείας λειτουργίας εὐκτηρίου οἴκου τῆς ἐν λόγω ὀργανώσεως.

Θά πρέπει ὅμως, στά πλαίσια τῶν Συστάσεων καί τῶν Ψηφισμάτων τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώ-

σεως, νά ληφθῆ μέρμινα ὥστε νά ἀποφευχθῆ ἡ διείδυση τῆς ἐν λόγω ὀργανώσεως ἢ τῶν θυγατρικῶν τῆς σέ εὐαίσθητους τομεῖς ὅπως ὁ χῶρος τῆς Παιδείας καί τῆς Ὑγείας.

8. Οἱ σύεδροι ἔλαβαν γνώση σειρᾶς Πράξεων τῶν Εὐρωπαϊκῶν ὀργάνων τῶν ἀρμοδίων γιά θέματα ἀτομικῶν δικαιωμάτων (Συμβούλιο τῆς Εὐρώπης, Εὐρωπαϊκό Κοινοβούλιο) μέ τίς ὁποῖες ἐπισημαίνεται ἡ ἐπικίνδυνη καί καταστροφική δραστηριότητα πολλῶν αἰρέσεων σέ βάρος τῶν προσωπικῶν συμφερόντων καί τῶν ἀτομικῶν δικαιωμάτων τῶν πολιτῶν. Μέ τά κείμενα αὐτά καλοῦνται τά Εὐρωπαϊκά κράτη νά ιδρύσουν Ὑπηρεσίες ἐποπτείας τῶν αἰρέσεων προκειμένου νά τεκμηριώσουν τίς πληροφορίες γι' αὐτές καί τελικά νά προειδοποιῶν τό κοινό γιά τήν ἐπικίνδυνη δράση τῶν αἰρέσεων.

9. Ὑπογραμμίστηκε ὅτι τά περισσότερα Εὐρωπαϊκά κράτη (μεταξύ τῶν ὁποίων καί τά μεγαλύτερα) ἔχουν ἤδη ιδρύσει τέτοιες Ὑπηρεσίες καί ἔχουν ἀναπτύξει ἀξιόλογη δράση προστασίας τοῦ κοινῦ ἀπό τίς ἐπικίνδυνες πρακτικές τῶν αἰρέσεων.

Ἡ Συνδιάσκεψη προσδοκᾷ ὅτι καί ἡ Ἑλλάδα, ἐναρμονιαζόμενη πρὸς τά κρατοῦντα στήν Εὐρώπη ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου, θά προχωρήσει στήν ἴδρυση παρόμοιας Ὑπηρεσίας πρᾶγμα ιδιαίτερα ἀναγκαῖο σήμερα.

10. Ἐπισημάνθηκε, ἐπίσης, τό μεγάλο πρόβλημα πού δημιουργήθηκε ἀπό τήν εὐρεῖα καταστρεπτική δραστηριότητα τῶν διαφόρων παρα-

θηρηκευτικῶν ὀργανώσεων καί τῶν σεκτῶν (καταστροφικῶν λατρειῶν) στό διαδίκτυο (Ἴντερνετ). Ἡ καταλυτική αὐτή δραστηριοποίηση τῶν σεκτῶν στό διαδίκτυο ἔχει προσλάβει κοινωνικές διαστάσεις σέ βαθμό ἀνησυχητικό γιά τήν κοινωνική συνοχή καί τό πλαίσιο ἠθικῶν ἀξιῶν, στό ὁποῖο αὐτή στηρίζεται.

11. Διαπιστώθηκε, τέλος, ἡ ἀραιή καί ἀδύναμη παρουσία τῶν φορέων τοῦ ἀντιαιρετικῦ ἀγῶνα τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν στό διαδίκτυο.

Β. ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

1. Εἶναι ἀναγκαῖο γά γίνη σωστή ἐκπαίδευση - κατάρτιση τῶν ποιμένων στό θέμα τῶν αἰρέσεων καί τῆς παραθηρησείας.

Ἐπαναλαμβάνουμε γιά μιᾶ ἀκόμη φορά ὅτι ἡ ἐνημέρωση τῶν Χριστιανῶν γιά τίς μεθόδους διδασκαλίας καί τίς δραστηριότητες τῶν αἰρέσεων καί ἡ περιφρούρησή τους εἶναι καθῆκον τῶν ποιμένων. Αὐτό ἀποτελεῖ καρπό τῆς ποιμαντικῆς εὐαισθησίας καί ἀγάπης τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τοὺς πεπλανημένους ἀδελφούς μας. Γι' αὐτό οἱ Ποιμένες πρέπει νά εἶναι γνῶστες τοῦ θέματος καί νά ἐνημερώνουν τοὺς πιστοὺς ἀξιόπιστα καί ἔγκαιρα.

2. Ἡ κατήχηση τοῦ ποιμνίου στά θέματα τῆς πίστεως καί τῆς ἐνημερώσεως γιά τίς δραστηριότητες, μεθόδους καί διδασκαλίες τῶν αἰρέσεων καί τῆς παραθηρησείας νά εἶναι συνεχῆς, υπεύθυνη καί ἔγκαιρη.

1995. Ἀπό τήν Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη τῆς Ἀλιάρτου.

3. Τά ἐκκλησιαστικά ἔντυπα πού ἀσχολοῦνται μέ τά θέματα τῶν αἱρέσεων καί τῆς παραθρησκείας, εἶναι ἀνγκαῖο νά λαμβάνουν ὑπ' ὄψη καί νά στηρίζονται στήν ἤδη ὑπάρχουσα πλούσια βιβλιογραφία τοῦ ἀειμνήστου π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου καί ἄλλων δοκίμων συγγραφέων ἐπί τῶν αἱρέσεων.

4. Εἶναι, ἐπίσης, ἀνγκαῖο ὅλες οἱ Ἐκκλησίες καί οἱ Ἱερές Μητροπόλεις νά ὀργανώσουν ἐνημερωτικά σεμινάρια τῶν ποιμένων τους καί τῶν συνεργατῶν τους πάνω στό θέμα αὐτό.

5. Σύμφωνα μέ τά Ψηφίσματα τοῦ Εὐρωκοινοβουλίου, ἀπό τήν δραστηριότητα τῶν σεκτῶν ἰδιαίτερα ἀπειλεῖται ἡ νεολαία. Γιά τήν πνευματική θωράκισή της πρέπει νά δοθῆ μεγαλύτερη σημασία στήν Ὁρθόδοξη κατήχηση καί στήν διατήρηση καί ἀναβάθμιση τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν στήν ἐκπαίδευση.

6. Νά κληθῆ ἡ Πολιτεία νά λάβῃ μέτρα γιά τήν προστασία τῶν πολιτῶν ἀπό τίς σύγχρονες αἱρέσεις, ἐφαρμόζοντας ἐν προκειμένῳ καί τά σχετικά Ψηφίσματα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου καί τίς Συστάσεις τοῦ Συμβουλίου Ὑπουργῶν τῆς Εὐρώπης.

7. Παρακαλοῦμε τήν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, νά ἐνημερώσῃ τίς ἀρμόδιες Κρατικές Ὑπηρεσίες ζητώντας τήν ἔκδοση σχετικῶν Πράξεων γιά τήν ἴδρυση Ὑπηρεσίας ἐποπτείας τῶν αἱρέσεων, ἀντίστοιχης μέ ἐκεῖνες τῶν ἄλλων Εὐρωπαϊκῶν χωρῶν.

8. Νά μελετηθοῦν τρόποι ἐπαφῆς μέ τά σχολεῖα ὥστε νά εὐαισθητοποιηθοῦν οἱ ἐκπαιδευτικοί καί οἱ Σύλλογοι Γονέων γιά τήν ἀπειλή τῆς Νεολαίας ἀπό τήν δραστηριότητα τῶν αἱρέσεων μέσα στά σχολεῖα καί νά κινητοποιηθοῦν γιά τήν ἐγκαιρή προφύλαξή της.

Περαιτέρω, ἡ Συνδιάσκεψη προτείνει:

9. Νά τυπωθοῦν τά Ψηφίσματα τοῦ Εὐρωκοινοβουλίου καί οἱ Συστάσεις τοῦ Συμβουλίου Ὑπουργῶν τῆς Εὐρώπης καί νά διανεμηθοῦν στίς Ἱερές Μητροπόλεις, στούς βουλευτές, στούς πολιτειακούς παράγοντες καί στούς ἐντεταλμένους.

10. Νά καταρτισθῆ κατάλογος βιβλίων, περιοδικῶν καί ἐφημερίδων πού εἶναι ἀσυμβίβαστα μέ τήν Ὁρθόδοξη πίστη.

11. Τά βοηθητικά ἐγχειρίδια γιά θέματα αἱρέσεων στούς ἐκπαιδευτικούς νά ζητηθῆ νά ἐκδί-

δωνται μέ τήν ἐγκριση τῆς Ἱεράς Συνόδου.

12. Νά ζητηθῆ ἀπό τήν Ἐκκλησία ἡ εἰσαγωγή στίς Θεολογικές καί Ἐκκλησιαστικές Σχολές μαθήματος σχετικοῦ μέ τίς αἱρέσεις καί τήν παραθρησκεία.

13. Προτείνουμε τά ἐνισχυθῆ ἡ διαδικτυακή ἀντιαιρετική παρουσία καί ὁ συντονισμός τοῦ ἔργου πού ἔχει ἀναληφθῆ γιά τήν ἀντιμετώπιση τῆς δραστηριότητος τῶν αἱρέσεων στό διαδίκτυο.

14. Τέλος, ὑποβάλλεται πρὸς τήν Ἱερά Σύνοδο ἡ παράκληση τῶν συνέδρων ὅπως οἱ εἰσηγήσεις καί τά Πορίσματα τῆς παρούσης Συνδιασκέψεως ἐκτυπωθοῦν σέ εἰδικό τόμο γιά εὐρύτερη πληροφόρηση.

Μέ ἐξουσιοδότηση τῆς Συνδιασκέψεως
Πρωτοπρεσβύτερος Κυριακός Τσουρός
Γραμματεὺς τῆς Σ.Ε. ἐπὶ τῶν Αἱρέσεων

Ἄρχιμ. Παῦλος Ἰωάννου

Ἄρχιμ. Χρυσόστομος Μαϊδῶνης

Ἄρχιμ. Τιμόθεος Παπαδάκης

Ἄρχιμ. Καλλίνικος Δεμενόπουλος

Ἄρχιμ. Βαρνάβας Λαμπρόπουλος

Πρεσβ. Στέφανος Σεφόπουλος

Μοναχός Ἀρσένιος Βλιαγκόφτης

1989. Ἀπό τή Διεθνή Συνάντηση στή Σκαφιδιά.

ΤΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΦΡΟΝΗΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΦΡΟΝΗΜΑ ΤΟΥ ΑΠΟΚΡΥΦΙΣΜΟΥ

*π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου (†)
Ἀπόσπασμα ἀπὸ ὁμιλία τοῦ στό Ε΄ Σεμινάριο Πίστewς
(Αἴγινα 21-27 Αὐγούστου 1993)*

Ἡ Ὁρθόδοξη πίστις καὶ ζωὴ, τὸ Ὁρθόδοξο δηλαδή φρόνημα καὶ ἦθος, εἶναι τὸ φρόνημα τοῦ **ταπεινοῦ Ἰησοῦ**, ὁ ὁποῖος Θεὸς ὢν “...ἐταπεινώσεν ἑαυτὸν γενόμενος ὑπὴκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ σταυροῦ...” (Φιλιπ. β΄ 8). Τὸ φρόνημα αὐτὸ καλεῖται νὰ πραγματώσῃ στὴ ζωὴ του ὁ Ὁρθόδοξος πιστὸς καὶ εἶναι ἀναγκαῖο νὰ ἀντιληφθῇ ὅτι εἶναι ἀσυμβίβαστο μὲ τὸ **φρόνημα τοῦ ἀποκρυφισμοῦ**.

Σύμφωνα μὲ τὴν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι κομμάτι τοῦ σύμπαντος νοουμένου μονιστικά, ὅπως πιστεῦει ὁ ἀποκρυφισμὸς γενικότερα, ἀλλὰ εἶναι **δημιούργημα τῆς ἀγάπης τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ**. Ὁ Δημιουργός, ὁ ὁποῖος δὲν ταυτίζεται μὲ τὰ δημιουργήματά του, προνοεῖ γι’ αὐτὰ καὶ δὲν ἀφήνει τὸν ἄνθρωπο ἔρμαιο στὰ χεῖρα ἀνύπαρκτης εἰμαρμένης. Ἀπὸ τὴν ἐλεύθερη προαίρεση τοῦ ἀνθρώπου, πού εἶναι τὸ κυριότερο δῶρο μὲ τὸ ὁποῖο ἔχει προικισθῆ ἀπὸ τὸ Θεό, ἐξαρτᾶται τὸ ἂν θὰ κάνει στὴ ζωὴ του τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ δικό του θέλημα ἢ ὄχι. Ὁ ἄνθρωπος, ἐπειδὴ εἶναι ἐλεύθερος, εἶναι καὶ ὑπεύθυνος γιὰ τὶς πράξεις του. Ὁ Θεὸς εἶναι ὁ κύριος τῆς ἱστορίας καὶ ὄχι τὸ ἀπρόσωπο ἀνατολίτικο “κισμέτ”, τὸ ὁποῖο εἶναι τελείως ξένο ὄχι μόνον πρὸς τὸ ὀρθόδοξο φρόνημα, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν δυτικὸ πολιτισμὸ γενικότερα.

Τὸ εὐσεβὲς φρόνημα τῆς Ἐκκλησίας, ἔτσι ὅπως βιώνεται καὶ αὐθεντικά ἐκφράζεται ἀπὸ τοὺς ἁγίους, εἶναι **φρόνημα ἀσκητικὸ καὶ προϋποθέτει ἀγῶνα**. Καλεῖ τὸν ἄνθρωπο σὲ φιλότιμο ἀγῶνα, προκειμένου νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν ἐγωκεντρικὴ, αὐτονομημένη, ἄλογο ζωὴ τῶν παθῶν καὶ τῆς ἁμαρτίας καὶ νὰ εἰσέλθῃ στὴν ἔλλογο καὶ κατὰ φύσιν ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτὸς ὁ ἀγῶνας εἶναι πού δίνει πραγματικὴ χαρὰ στὸν ἄνθρωπο.

Ἀντίθετα ὁ ἀποκρυφισμὸς μὲ τὶς θρησκευτικῆς τάξεως αὐθαίρετες δοξασίες του, λατρεύοντας τὴν κτίση καὶ ὄχι τὸν κτίσαντα καὶ ἀποδίδοντας στὴν κτίση φανταστικὲς ιδιότητες καὶ δυνάμεις, δικαιώνει, κολακεύει καὶ τροφοδοτεῖ τὰ πάθη καὶ τὶς κατώτερες ὁρμές στὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν μεταβάλλει σὲ ἄβουλο καὶ ἀνεύθυνο ὄν.

Τὸ φρόνημα τοῦ Χριστοῦ συνίσταται στὴν **αὐτοκένωση “ἐν ἐλευθερίᾳ”**. Ἡ κένωση τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα ἀνάγκης, ἀλλὰ ἐλευθέρας βουλήσεώς του, προκειμένου νὰ ἀναζητήσῃ τὸν πεσμένο ἄνθρωπο. Εἶναι καρπὸς ἀγάπης. Ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς κενώσεως ἦταν ἡ πρόσληψη τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ἔνωσή του μὲ τὸν Θεὸ σὲ ἓνα πρόσωπο, στό πρόσωπο τοῦ Θεοανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἔτσι ἡ κένωση τοῦ Χριστοῦ ἐσήμαινε ἀνύψωση τοῦ ἀνθρώπου· ὁ θάνατος, ἡ ἀνάσταση καὶ ἡ ἀνάληψή Του ὀδήγησαν τὸν ἄνθρωπο στὴ νίκη κατὰ τοῦ θανάτου, στὴν ἀνάσταση, σὲ ζωὴ ἀφθαρσίας καὶ ἀθανασίας καὶ τὸν κατέστησε μέτοχο τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ Πατρός.

Ἡ κένωση πού συνεπάγεται τὸ Ὁρθόδοξο φρόνημα ὀφείλει ἐπίσης νὰ μὴν εἶναι ἀποτέλεσμα ὁποιοῦ ἐξαναγκασμοῦ, ἀλλὰ **καρπὸς ἐλευθέρας προαιρέσεως καὶ ἀγάπης**. Εἶναι ἡ θεληματικὴ ἀπόρριψη τῆς αὐτονομίας τοῦ Ὁρθόδοξου πιστοῦ καὶ ἡ ἀπάντηση στὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, δηλαδή τὸ ἀνοιγμα τοῦ ἀνθρώπου γιὰ νὰ δεχθῆ μὲ ἄκρα ταπείνωση τὸ μέγα ἔλεος τοῦ Κυρίου.

Ὁ Θεὸς εἶναι ὁ Κύριος τῆς ἱστορίας, ἀλλὰ καὶ ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, τοῦ ἐλέους καὶ τῆς ἀγάπης. Ὁ Ὁρθόδοξος Χριστιανὸς μὲ τὸ ἀσκητικὸ του φρόνημα ἐκδηλώνει τὸ **φρόνημα μετανοίας καὶ ταπεινώσεως** ὄχι μόνον διανοητικά, ἀλλὰ καὶ μὲ ὅλη του τὴν ὑπαρξιν. Ἡ **ἀσκησις** στὴ ζωὴ τοῦ Ὁρθόδοξου πιστοῦ ἀποτελεῖ τὴ συμμετοχὴ τοῦ σώματος στὴν ἀρετὴ τῆς ταπείνωσης καὶ ἡ ταπείνω-

ση αποτελεί τή μόνη δυνατότητα συνεργίας του ανθρώπου στό μυστήριο τής σωτηρίας του. Αυτή ή σωτηρία εἶναι ὀλοκληρωτικά Χάρη, δωρεά του Θεοῦ. Ὅμως ὁ ἄνθρωπος πρέπει νά ἐπιθυμήσει αὐτή τή δωρεά, νά τήν ἐκζητήσει, νά τή θεωρήσει ὡς τό μεγαλύτερο θησαυρό του καί νά προσκολλήσῃ τήν ἐπιθυμία καί τήν καρδιά του σ' Αὐτόν. Αὐτό σημαίνει ὅτι θά ἀναθεωρήσει τίς προτεραιότητες στή ζωή του, ὥστε νά ἀνταποκρίνονται στήν ὀλοκληρωτική στροφή του πρὸς τήν ἀγάπη του Θεοῦ. Αὐτή ή ἀπάντηση στήν ἀγάπη του Θεοῦ μέ τήν ἀγάπη του ἀνθρώπου περιλαμβάνει τήν ἀποβολή του ἰδίου θελήματος καί τήν αὐτοπροαίρετη ταύτιση του θελήματος του ἀνθρώπου μέ τό θέλημα του Θεοῦ. Αὐτό συνεπάγεται καί τήν τήρηση τῶν ἐντολῶν του Κυρίου.

Ἔτσι ὁ Ὁρθόδοξος Χριστιανός δέν προσδιορίζει ὁ ἴδιος τούς κανόνες τής ζωῆς του, ξεκομμένα ἀπό τήν κοινωνία ἀγάπης μέ τόν Θεό. Δέν ταυτίζεται μέ τήν πρόκληση του ὄφους, νά γίνει Θεός μέ αὐτόματες διαδικασίες, μέ μεθοδεύσεις καί τεχνικές πού ὁ ἴδιος καθορίζει, ἀκολουθώντας δηλαδή τό θέλημα του σέ ἀντίθεση μέ τό θέλημα του Θεοῦ. Γνωρίζει ὅτι ἓνα τέτοιο φρόνημα εἶναι ἀντίθετο μέ τήν ἴδια τή φύση του πού εἶναι κοινωνία καί ἀγάπη, ή ὅποια δέν μπορεῖ νά κομματιασθεῖ. Δέν περιλαμβάνει μόνο τήν ἀγάπη πρὸς τόν ἑαυτό του ἢ τήν ἀγάπη πρὸς τόν πλησίον, ἀλλά καί τήν ἀγάπη πρὸς τόν Θεό. Ἔτσι ὁ δρόμος τής αὐτονομίας γίνεται γιά τόν ἄνθρωπο μιά “παρά φύσιν ὁδός”.

Ὁ Ὁρθόδοξος Χριστιανός ταυτίζεται μέ τό φρόνημα τής Παρθένου Μαρίας, ή ὅποια σέ ἀντίθεση μέ τήν πρόκληση του ὄφους διακήρυξε γιά λογαριασμό ὀλόκληρης τής ἀνθρωπότητας: “γένοιτό μοι κατά τό ῥήμά Σου”. Ἔτσι ὁ ἄνθρωπος ἐγκαταλείπει τήν ἐγκεντρική στάση του καί ξαναβρίσκει τή σωστή του θέση καί σχέση μέ τόν Θεό, μέ τούς ἀνθρώπους, μέ τόν ἑαυτό του καί μέ ὅλη τή δημιουργία καί βαδίζει τό δρόμο τής ἐπιστροφῆς πού εἶναι ὁ δρόμος τής “καινῆς κτίσεως ἐν Χριστῷ”.

Ὁ ἄνθρωπος ἐγκαταλείπει τή μοναξιά του, τή γυμνότητα στήν ὅποια τόν ὀδήγησε ή αὐτονομία του καί ἐνδύεται τό ἐνδυμα τής ἀφθαρσίας, δηλαδή τή Χάρη του Θεοῦ καί τήν ἐν Χριστῷ ζωή. Μέ αὐτό γίνεται κατανοητό ὅτι τό Ὁρ-

θόδοξο φρόνημα δέν καλλιεργεῖται ἀπό τό κάθε ἄτομο ξεκομμένο ἀπό τήν κοινωνία ἐν Χριστῷ, δηλαδή ἀπό τήν Ἐκκλησία, πού εἶναι Σῶμα Χριστοῦ. Σ'αὐτό τό Σῶμα προσλαμβάνομεθα μέ τό Ἅγιο Βάπτισμα καί γινόμεθα “εἷς ἐν Χριστῷ” καί συνεπῶς ἀλλήλων μέλη. Δέν ὑπάρχει Ὁρθόδοξο φρόνημα ἔξω ἀπό αὐτήν τήν κοινωνία. **Ἡ καλλιέργεια ἀτομικῆς εὐσέβειας χωρίς ἀναφορά στό Σῶμα του Χριστοῦ, δηλαδή στήν Ἐκκλησία, εἶναι ἄγνωστη στόν Ὁρθόδοξο Χριστιανό.** Τοῦτο, γιατί τό Ὁρθόδοξο φρόνημα ταυτίζεται μέ τό φρόνημα του Χριστοῦ καί ἐπομένως δέν εἶναι ἀνθρώπινο ἐπίτευγμα, ἀλλά δωρεά του Θεοῦ, ἀποτέλεσμα μετοχῆς μας στή ζωή του Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

Ὁ Ὁρθόδοξος Χριστιανός πού μέ τή χάρη του Θεοῦ αὐξάνει στήν πνευματική ζωή, μέ τόν καιρό παύει νά αισθάνεται τόν πνευματικό ἀγῶνα ὡς βάρος καί αισθάνεται χαρά μέσα σ'αὐτόν, ή ὅποια θεμελιώνεται στήν ἀγάπη του Θεοῦ καί στήν ἐν Χριστῷ ἐλπίδα. Ἡ ἐλπίδα αὐτή εἶναι βεβαία καί δέν ἐξαρτᾶται ἀπό τήν ἄβυσσο, στήν ὅποια ἔχει τυχόν πέσει ὁ ἄνθρωπος. Σέ κάθε περίπτωση, κάτω ἀπό ὅποιεσδήποτε συνθήκες, γιά ὅποιον κραυγάζει μέ ὄλη του τήν ὑπαρξη πρὸς τόν Θεό ἐκζητώντας τό ἔλεός Του ὑπάρχει ἐλπίδα. Ἡ ἄβυσσος τής ἀγάπης του Θεοῦ εἶναι πολύ μεγαλύτερη ἀπό ὅποιαδήποτε ἄβυσσο ἔχει πέσει ὁ ἁμαρτωλός ἄνθρωπος.

Ἀντίθετα ὅταν οἱ ἀποκρυφιστές μιλοῦν γιά Θεό, δέν ἐννοοῦν τόν ἄκτιστο προσωπικό Θεό, δημιουργό του κόσμου καί του ἀνθρώπου, ἀλλά ἐννοοῦν τήν ἀπρόσωπη συμπαντική ζωτική ἐνέργεια, μιά ἐνέργεια χωρίς ιδιότητες, πέραν του καλοῦ καί του κακοῦ, πού μπορεῖ νά εἶναι ἀδιακρίτως καλή ή κακή ἀφοῦ ἀποτελεῖ τό ἅπαν τῆς φυσικῆς ἐνέργειας, θεός δηλαδή χωρίς ἀγάπη καί ἔλεος! Ἡ ἐννοοῦν τόν ἄνθρωπο ὄχι τόν κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν του Ἁγίου Θεοῦ, ἀλλά ἐκεῖνον πού ἔχει ἐνεργοποιήσει ὅλες τίς ὑποτιθέμενες δυνάμεις, θετικές ή ἀρνητικές, καί ἔχει ἐξελιχθεῖ πρὸς τήν κατεύθυνση του ὑπερανθρώπου.

Ὁ ἀποκρυφισμός θεοποιεῖ τήν κτίση καί τόν ἄνθρωπο καί ἀρνεῖται ὀλότελα τόν κτίστη. Ἐξάλλου προβάλλονται ἐπιτεύγματα ὡς ἀποτέλεσμα ἀπόκρυφων ἐσωτερικῶν δυνάμεων μέσα

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΙΜΗΣ ΚΑΙ ΜΝΗΜΗΣ ΓΙΑ ΤΟΝ π. ΑΝΤΩΝΙΟ ΑΛΕΒΙΖΟΠΟΥΛΟ

Στήν γενέτειρα τοῦ μακαριστοῦ π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζόπουλου, τήν Καζάρμα Μεσσηνίας, διοργανώθηκαν τό περασμένο καλοκαίρι συγκινητικές ἐκδηλώσεις γιά νά τιμηθῇ τό πρόσωπο καί τό ἔργο τοῦ σεμνοῦ καί λαμπροῦ αὐτοῦ κληρικοῦ τῆς Ἐκκλησίας μας. Τήν πρωτοβουλία εἶχε ὁ Δήμος Βουφράδος, μέ πρωτοπόρο τόν Δήμαρχο κ. Σπυρίδωνα Κοντοθανάση. Στίς ἐκδηλώσεις παρέστησαν ἐκ μέρους τῆς ΠΕΓ, ὁ Πρόεδρος τοῦ Πνευματικοῦ Συμβουλίου Πρωτοπρ. Π. Κυριακός Τσουρός, ὁ Πρόεδρος τῆς ΠΕΓ κ. Γεώργιος Ἀλεβιζόπουλος, πρωτότοκος υἱός τοῦ π. Ἀντωνίου μαζί μέ τόν μικρότερο υἱό Χριστόφορο, ὁ Ὁμότιμος Πρόεδρος κ. Ἄθαν. Νεοφώτιστος, τά μέλη τῶν Συμβουλίων κ. κ. Εὐάγγελος Κατοῦτος καί Ἰ. Μηλιώνης καί ἄλλα μέλη τῆς ΠΕΓ.

Στίς τελετές, πού ξεκίνησαν μέ Θεία Λειτουργία καί μνημόσυνο στό Ναό τῆς Καζάρμας, προέστη ὁ πολίτης Ποιμενάρχης Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος.

Τήν ἐναρξή τῆς τελετῆς ἔκανε ὁ Δήμαρχος κ. Κοντοθανάσης, πού ἐξέφρασε τήν χαρά τῶν κατοίκων γιά τό γεγονός καί ἐξήρε τό ἔργο καί τήν προσωπικότητα τοῦ τιμωμένου. Στήν συνέχεια μίλησαν ὁ π. Κυριακός καί ὁ κ. Νεοφώτιστος καί ἔκλεισε τήν τελετή μέ ἐμπνευσμένο λόγο του ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης.

Τέλος ὁ Δήμαρχος ἀπεκάλυψε μνημεῖο ἀφιερωμένο στόν μακαριστό π. Ἀντώνιο καί ἀφιέρωσε στό ὄνομα του τήν πλατεία τοῦ χωριοῦ.

Ἡ ὁμιλία τοῦ π. Κυριακοῦ μέ τίτλο “Ὁ π. Ἀντωνίος καί τό ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἔργον του” δημοσιεύεται στό διάλογο αὐτό.

Ἀναμνηστική στήλη στήν πλατεία τῆς γενέτειράς του.

στόν ἄνθρωπο. Πρόκειται δηλαδή γιά αὐτοθέωση ἢ εἰδωλοποίηση τοῦ ἀνθρώπου.

Συμπερασματικά ὑπογραμμίζουμε ὅτι ὁ ἀποκρυφισμός προβάλλει μιά διαφορετική ἀντίληψη περί ἀνθρώπου, ἀντίθετη ἀπό ἐκείνη στήν ὁποία βασίζονται οἱ πνευματικές μας ἀξίες κι ὁλόκληρος ὁ εὐρωπαϊκός πολιτισμός. Πίνεται δηλαδή σα-

φές ὅτι τό φρόνημα τῆς ἀστρολογίας καί γενικότερα τοῦ ἀποκρυφισμοῦ συνιστᾷ πραγματική ἀπειλή βασικῶν ἀξιῶν συνταγματικά κατοχυρωμένων, ὅπως εἶναι ἡ δημοκρατία, ἡ ἱερότητα τοῦ γάμου καί τῆς οἰκογένειας, ἡ ὑπευθυνότητα τοῦ πολίτου καί τό καθήκον τῆς συμμετοχῆς σέ ἔργα πολιτικῆς, κοινωνικῆς καί λοιπῆς προόδου.

Ὁ π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος καί τό ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἔργον του

*Πρωτοπρεσβυτέρου π. Κυριακοῦ Τσουροῦ
Γραμματέως τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπί τῶν αἱρέσεων*

Εἶναι δίκαιον νά καυχᾶται καί νά σεμνύνεται ἡ Καζάρμα Μεσσηνίας, ἡ γενέτειρα τοῦ μακαριστοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου γιά τό λαμπρόν τέκνον της. Καί ἀρμόζει ὁ δίκαιος ἔπαινος στόν ἐντιμότατον Δήμαρχον καί τό Δημοτικόν Συμβούλιον Βουφράδων καί τούς ὁμοχωρίους τοῦ ἀειμνήστου πατρός γιά τήν διοργάνωση τῆς σημερινῆς ἐκδηλώσεως μνήμης καί τιμῆς στόν ἀειμνήστον ἐργάτην τοῦ Ἀμπελώνος τοῦ Κυρίου, ἀλλά καί γιά τήν ἀπόφαση τῆς ἀφιερώσεως τῆς κεντρικῆς πλατείας τῆς γενέτειρας τοῦ π. Ἀντωνίου στό ἐπιφανές τέκνον της.

Μέ τήν παρουσίαν καί τίς εὐλογίες τοῦ πολλοῦ Ποιμενάρχου τῆς Ἐπαρχίας ταύτης, Σεβ. Μητροπολίτου Μεσσηνίας κ. Χρυσοστόμου, ἡ Ἐκκλησία προσδίδει τήν πρέπουσαν τιμήν πρός τό ἐπιφανές τέκνον τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας καί λαμπρύνει τήν ὀργανωθεῖσαν ἐκδήλωσιν.

Εὐχαριστῶ θερμῶς τόν Σεβασμιώτατον καί τόν Κύριον Δήμαρχον γιά τήν εὐλογία, τήν εὐκαιρία καί τήν δυνατότητα πού μοῦ ἔδωσαν νά θρῖσκομαι ἐδῶ, καί νά ἀναφερθῶ δι' ὀλίγων εἰς τό πρόσωπον τοῦ τιμωμένου πατρός. Μαζί μου εὐρίσκονται παρόντες ὁ νῦν πρόεδρος τῆς Πανελληνίου Ἐνώσεως Γονέων κ. Γεώργιος Ἀλεβιζόπουλος, πρωτότοκος υἱός τοῦ τιμωμένου κληρικοῦ καί ὁ ἀδελφός του Χριστοφόρος (τρίτος υἱός), ὁ ὁμότιμος πρόεδρος της κ. Ἀθανάσιος Νεοφώτιστος καί οἱ ἐκ τῶν μελῶν τῶν Συμβουλίων τῆς ΠΕΓ κ.κ. Εὐάγγελος Κατσάτος καί Ἰωάννης Μηλιώνης, ὡς ἐκπρόσωποι τῆς ΠΕΓ, καί μαζί τους ἄλλοι συνεργάτες τοῦ π. Ἀντωνίου καί δικοί μου πολύτιμοι συνεργάτες.

Ὅταν τό 1931 ἔβλεπε τό φῶς τοῦ κόσμου τούτου, ἐδῶ στήν Καζάρμα, ὁ τελευταῖος καί ἐνδέκατος υἱός τῆς πολύτεκνης οἰκογένειας Γεωργίου καί Παναγιώτας Ἀλεβιζοπούλου, κανεῖς δέν φανταζόταν ὅτι αὐτό τό ἄσημο παιδί θά γινόταν ἀργότερα “σκεῦος ἐκλογῆς”, τό ὅποιον ὁ

Κύριος θά προώριζε γιά σοβαρή καί ὑπεύθυνη ποιμαντική διακονία μέσα στήν Ἐκκλησία, σέ δύσκολους καιρούς. Τά σπάνια προσόντα του ἄρχισαν ἤδη νά ἐκδηλώνωνται στίς σπουδές του καί στήν διακονία του ἀργότερα. Οἱ σπουδές του στήν Ἀθήνα καί στήν Γερμανία, ἡ διακονία του ὡς κληρικοῦ στήν Κολωνία καί στό Ἀννόβερο τῆς Γερμανίας κατ' ἀρχάς, καί στούς Ναούς Ἁγ. Τριάδος καί Ἁγ. Παρασκευῆς τῶν Ἀθηνῶν, ἀργότερα, ἀνέδειξαν τόν ταπεινόν γόνον τῆς Καζάρμας σέ ἐπιστήμονα τῆς θεολογικῆς ἐπιστήμης καί καλόν ποιμένα τῆς λογικῆς Ποίμνης τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ σύντροφος τῆς ζωῆς του μακαριστή Πρεσβυτέρα Ἀντωνία ὑπῆρξεν ὁ ἀφανής συγκρηναῖος του καί ὁ ἀποφασιστικός συντελεστής τῆς μεγάλης προσφορᾶς του. Ἡ σύντομη πορεία του, στά 64 χρόνια τῆς ἐπί γῆς ζωῆς του, ὑπῆρξεν λαμπρά, γόνιμη καί ἰδιαιτέρως πλουσία, ὄχι μόνον σέ συγγραφικό ἔργο, ἀλλά κυρίως σέ ποιμαντικό ἔργο, πού εἶχε σάν ἀποτέλεσμα τήν σωτηρία πλήθους ψυχῶν.

Μικρός τό δέμας καί ἀσθενικός, ἀλλά γίγαντας στό πνεῦμα, πληθωρικός καί πανίσχυρος σέ ἀντίληψη καί δράση, ὁ π. Ἀντώνιος ὑπῆρξεν πρωτοπόρος, ἀνεπανάληπτος, πρωτότυπος, συστηματικός καί βαθύς ἀπολογητής πατέρας τῆς Ἐκκλησίας μας, μέ διαίσθησι καταπληκτική καί εὐαίσθητο Ὁρθόδοξο αἰσθητήριο. Ἡ προσφορά του εἶναι πολύτιμη γιά τήν Ἐκκλησία.

Ἡ ὀξεῖα θεολογική του σκέψη καί τό πλούσιο συγγραφικό του ἔργο εἶχαν στόχο τήν κατάρτιση τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, καί τήν θωράκισή του ἀπό τήν μεθοδευμένη προσηλυτιστική δραστηριότητα τῶν ποικιλωνύμων αἱρέσεων καί τῶν παραθρησκευτικῶν ὁμάδων. Ἀφιέρωσε τήν ζωή του ὀλόκληρη στήν ἐνημέρωση Ποιμένων καί Ὁρθόδοξου πληρώματος πάνω στούς κινδύνους καί τά προβλήματα πού δημιουργοῦνται ἀπό τήν δραστηριότητα τῶν αἱρέσεων καί τῶν παραθρη-

σκευτικῶν ομάδων τῆς λεγόμενης “Νέας Ἐποχῆς”, γιά τό ἄτομο, τήν οἰκογένεια καί τήν κοινωνία.

Ἐκληροδότησε στήν Ὁρθόδοξη Ἑλληνική βιβλιογραφία 40 πολύτιμα καί ἀνεπανάληπτα βιβλία, τά ὁποῖα γιά πολλά χρόνια θά ἀποτελοῦν τήν βάση τῆς ποιμαντικῆς ἐργασίας τῆς Ἐκκλησίας μας στόν εὐαίσθητον καί καιρίον αὐτόν τομέα τῆς ἀντιαιρετικῆς δραστηριότητός της.

Παράλληλα ὁ ἀκάματος π. Ἀντώνιος ἐκάλυπτε τίς νευραλγικές θέσεις τοῦ Γραμματέως τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπί τῶν Αἱρέσεων (ἀπό τήν δεκαετία τοῦ '70). Σ' αὐτήν τήν Ἐπιτροπή μέ ἐκάλεσε κοντά του τό ἔτος 1977 καί ἐκεῖ ἐγνώρισα τίς ἰδιαιτέρες ἰκανότητές του, ἐδίδαχθηκα ἀπό αὐτόν τόν ὀρθό τρόπον τῆς ἀντιμετώπισεως τοῦ προβλήματος καί ἐμαθήτευσά 19 ὀλόκληρα χρόνια, γιά νά ἀναλάβω ἀνάξια τήν συνέχιση τῆς διακονίας του στήν ἴδια Ἐπιτροπή τό ἔτος 1996 μετά τήν κοίμησή του.

Ὡς πλησιέστερος συνεργάτης του ἐγνώρισα τό πολύπλευρο ἔργο τοῦ π. Ἀντωνίου, τό ὁποῖο καταφαίνεται καί ἀπό μόνην τήν ἀναφοράν τῶν σημαντικότερων τομέων καί τρόπων τῆς δραστηριότητός του.

Ἰδρυσε τό Φροντιστήριον Στελεχῶν Ἐκκλησιαστικῆς Διακονίας (1968), καί τό Ἀντιαιρετικόν Φροντιστήριον (1975 καί ἐξῆς).

Ὁργάνωσε Σεμινάρια Πίστεως καί οἰκοδομῆς στήν Ὁρθόδοξια, Ἱερατικές Συνάξεις, Πανορθόδοξες Συνδιασκέψεις (ἑπτὰ μέχρι τήν κοίμησίν του. Ἐφέτος διοργανώνομε τήν 12η).

Ἰδρυσε τήν Πανελλήνια Ἐνωση Γονέων γιά τήν Προστασία τοῦ Ἑλληνορθόδοξου Πολιτισμοῦ τῆς Οἰκογενείας καί τοῦ Ἀτόμου, τό Ὁρθόδοξον Ἐπιμορφωτικόν Κέντρον Ἐρευνῶν καί Διαλόγου, τόν Διορθόδοξον Σύνδεσμον Πρωτοβουλιῶν Γονέων.

Συνέταξεν ἀναρίθμητα ἄρθρα σέ περιοδικά καί ἐφημερίδες, φυλλάδια, ἐκθέσεις καί εἰσηγήσεις. Διοργάνωσε πλήθος ὁμιλιῶν, συνεντεύξεων καί διαλέξεων, ἑκατοντάδες ραδιοφωνικές ἐκπομπές (κυρίως ἀπό τόν Ραδιοφωνικό Σταθμό τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος).

Εἶναι συντάκτης τῶν φυλλαδίων “Μαρτυρία” καί “Πληροφορεῖν” καί ὁ ἰδρυτής τοῦ περιοδικοῦ “Διάλογος”.

Ὁ χρόνος δέν ἐπιτρέπει νά ἐπεκταθοῦμε περισσότερο.

Ἡ μαθητεία μου κοντά του ὄλα αὐτά τά χρόνια ἐξελίχθηκε σέ μιᾶ βαθεῖα ἐκτίμηση καί ἀναγνώριση τῶν πολλῶν χαρισμάτων του. Ὅποιος τόν ἐγνώρισε ἀπό κοντά καί πραγματικά, μπορεῖ ἀνεπιφύλακτα νά ὁμιλήσῃ γιά τήν ἀναμφισβήτητη πνευματική, θεολογική, ἐπιστημονική, κοινωνική, συγγραφική, ὀργανωτική, διανοητική καί ἠθική ἀξία καί συγκρότηση αὐτῆς τῆς σύγχρονης χαρισματικῆς Ἐκκλησιαστικῆς προσωπικότητος. Ἐνας δεσμευτικός θαυμασμός τραβοῦσε τοὺς συνεργάτες του γύρω του στόν δύσκολο καί ἐπικίνδυνο τομέα τῆς ποιμαντικῆς ἀντιμετώπισεως τῶν προβλημάτων, πού δημιουργεῖ ἡ δραστηριότητα τῶν ποικιλωνύμων νεοφανῶν αἱρέσεων καί τῶν παραθηροσκευτικῶν ομάδων.

Μπορῶ ἀπερίφραστα νά ὁμολογήσω ὅτι τό ψυχικό σθένος αὐτοῦ τοῦ ἰσχυοῦ στό σῶμα, ἀλλά δυναμικοῦ καί μαχητικοῦ λευίτου, ἦταν ἀπαράμιλλο. Εἶχε τήν ἰκανότητα αὐτό τό ἀεικίνητο ράσο νά ξεσηκώνῃ, νά ἀπασχολῇ συγχρόνως πολλά ἄτομα, νά συντάσῃ μέ ἄνεση ἐμπεριστατωμένα κείμενα, νά ἀντιλαμβάνεται μέ ταχύτητα τήν οὐσία τῶν πραγμάτων, νά διεισδύῃ μέ λεπτότητα σκέψεως στά νοήματα τῆς Θείας Ἀλήθειας.

Ἡ διαίτησή του καί ἡ ὀξεῖα πνευματική του ὄσφρυνση ἐνετόπιζαν ἀκόμη καί τίς πῖο λεπτές ἀποκλίσεις ἀπό τήν Ὁρθόδοξη Πίστη καί Παράδοση καί τόν ἔκαναν ἀνυποχώρητο. Συνεδύαζε τήν Ὁρθόδοξη Παράδοση μέ τήν ἐφαρμογή τῆς οἰκονομίας.

Ὁ π. Ἀντώνιος ἐμελέτησε πολύ τήν Ἁγία Γραφή καί τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας καί ἐδίδαξε σέ ὅλους μας τήν ἀναγκαιότητα νά ἐντροφοῦμε στίς ἀστήρευτες αὐτές πηγές τῆς Ἀλήθειας. Γιά νά προχωρήσῃ στήν ἀναίρεση τῆς πλάνης ξεκινοῦσε ἀπό τήν ὀριοθέτηση, ὅπως ἔλεγε τῆς Ὁρθόδοξου Πίστεως.

Νομίζω ὅτι γιά πολλά χρόνια ἡ φωνή τῆς Ἐκκλησίας μας γιά τίς αἱρέσεις καί τίς παραθηροσκευτικές ὀργανώσεις θά εἶναι “φωνή Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου”. Καί νομίζω ὅτι δέν ὑπερβάλλω ὑποστηρίζοντας ὅτι ἐμεῖς οἱ [παραλειπόμενοι], ἂν θέλωμε νά μιλάμε σωστά σ' αὐτόν τόν εὐαίσθητο ποιμαντικό τομέα, πρέπει νά μιλάμε “κατά Ἀλεβιζόπουλον”.

Άπό τήν εκδήλωση πού ἔγινε πρό τιμὴν τοῦ μακαριστοῦ γέροντα.

Ἡ βαρύτητα, ἡ ἀποτελεσματικότητα καί ἡ δύναμη τοῦ ἔργου τοῦ π. Ἀντωνίου βεβαιώνεται καί ἀπό τήν στάση τῶν αἰρετικῶν ομάδων ἀπέναντί του. Τοὺς ἀφαιροῦσε τά προσωπεῖα καί φανέρωνε τά πραγματικά τους πρόσωπα. Γι' αὐτό καί οἱ πλέον ἀσυμβίβαστες μεταξύ τους ομάδες συσπειρώθηκαν καί συνεμάχησαν ἄνομα ἐναντίον του. Ὁ π. Ἀντώνιος ἔγινε γι' αὐτούς ὁ κύριος στόχος τῆς λυσσαλέας ἐπιθέσεώς τους. Νόμισαν ὅτι πλήττοντας αὐτόν θά πλήξουν τό ποιμαντικό ἔργο τῆς ἴδιας τῆς Ἐκκλησίας.

Τόν κατηγορήσαν, τόν συκοφάντησαν, τόν λασπολόγησαν, τόν εἰρωνεύτηκαν, τόν ἐχλεύασαν οἱ ἐχθροί τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὅσο ἔβλεπαν ὅτι ὁ λόγος του οἰκοδομεῖ τίς κλονισμένες καρδιές καί ξυπνάει τίς πλανεμένες καί στηρίζει τό Ὁρθόδοξο φρόνημα, τόσο ἐνίσχυαν τήν λυσσαλέα τακτική τους ἐναντίον του. Ἀκολούθησαν οἱ μηνύσεις, οἱ ἀγωγές καί οἱ ἀπειλές, ἀκόμη καί γιά τήν φυσική του ἐξουδετέρωση.

Ὅμως ὁ π. Ἀντώνιος ἔμεινε ἀκλόνητος, νικῶν, διά τῆς χάριτος τοῦ “ἐνδυναμοῦντος” αὐτόν Χριστοῦ, τόν Ὅποιον τόσο ἠγάπησεν καί τόσο πιστά καί αὐτοθυσιαστικά ὑπηρετήσεν.

Ἐγραψε γιά τόν π. Ἀντώνιο τό ἔτος 1997 ὁ τότε Μητροπολίτης Δημητριάδος καί νῦν Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί Πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χριστόδουλος: “Ἐγνωρίσαμεν τοῦτον καλῶς καί μαρτυροῦμεν, ὅτι ἔφερεν ἐν ἑαυτῷ γνήσια γνωρίσματα ἀποστολικοῦ ἀνδρός, ἀνεπαισχύντου ἐργάτου τοῦ Εὐαγγελίου. Ἔζησε διά τόν Χριστόν καί τήν Ἐκκλησίαν. Ἀνήρ ἀγαθός, πλήρης Πνεύματος ἁγίου, σεμνός, τοῦ ἰδίου οἴκου καλῶς προϊστάμενος, ἀκαταπόνητος, ἀκατάβλητος, μαχητικός, ἀνυποχώρητος, θείῳ ζήλῳ πυρπολούμενος, ποιμὴν ἄριστος καί φιλοστοργώτατος πατήρ, μεθοδικός, ἐργατικός, σκευὸς ἐκλογῆς τοῦ Θεοῦ καί τήν μάχαιραν τοῦ Πνεύματος ἐναντίον ψυχοκτόνων ὀργανώσεων καί κινήσεων”.

Καί ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος συνεπλήρωσεν: “Χωρὶς ὑπερβολήν, ἡ προσωπικότης τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου ἀνάγει τήν σκέψιν εἰς τοὺς ἀντιαιρετικούς συγγραφεῖς, οἱ ὁποῖοι, ἤδη ἀπό τόν 5ο αἰῶνα, ἐνεφανίσθησαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, καί ἔκτοτε κατὰ χρονικὰς περιόδους ἔδρασαν διά ἀντιαιρετικῶν συγγραμμάτων, ἀναλόγως

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΟΓΜΑΤΙΚΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΣ

*Τοῦ Ἀρχιμ. Χρυσόστομου Μαϊδώνη,
Πρωτοσυγγέλλου Ἱερῶς Μητροπόλεως Ἱερισσοῦ*

Ἡ μελέτη αὐτή εἶναι παρουσίαση καί σχολιασμός ἑνός κειμένου τοῦ πνευματοφόρου ἀγίου τοῦ αἰώνα μας καί φωστήρα τοῦ Ἁθῶνα, τοῦ Ὁσίου Σιλουανοῦ.

Εἶναι παρμένο ἀπό τό βιβλίον τοῦ ἀειμνήστου π. Σωφρονίου τοῦ Ἑσσεῶ «Ἁγιος Σιλουανός ὁ Ἀθωνίτης» καί ἐπιγράφεται «Περί τῆς χάριτος καί τῆς ἐξ αὐτῆς γεννωμένης δογματικῆς συνειδήσεως». (ἔκδοσις Ἱερῶς Μονῆς Τιμίου Προδρόμου, Ἑσσεῶ Ἀγγλίας, 1990, ἐκδ. 5η, σελ. 211-221).

Μελετώντας το μού ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση

ὁ ὅρος «δογματική συνείδηση» τόν ὁποῖον συνήντησα διά πρώτην φοράν. Ἐπικαλοῦμαι τήν χάριν τοῦ Ὁσίου Σιλουανοῦ καί προχωρῶ στήν παρουσίαση, ὅσων ἐκεῖνος ἔζησε καί εἶπε.

Τό κείμενο τοῦ Ὁσίου Σιλουανοῦ

«Χάρισμα, λέει, σημαίνει ἀγαθὴν δωρεάν τοῦ Θεοῦ. Προκειται περὶ τῆς ἀκρίστου ὑπερκοσμίου ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ.

Ἄν καί κτιστός ὁ ἄνθρωπος διά τῆς χάριτος γίνεται κοινωνός θείας ζωῆς.

πρός τὰς ἐμφανισθεῖσας ποικιλωνύμους αἰρέσεις”.

Ὁ δέ Ρουμάνος θεολόγος π. Δημήτριος Staniloae εἶχε πεῖ παλαιότερα:

“... Ὁλόκληρο τό ἔργο τοῦ Ἑλληνοῦ πατρός Ἀντωνίου Ἀλεξιοπούλου μαρτυρεῖ μία ψυχὴ πού φλέγεται ἀπό τό ζῆλο ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας, γιὰ ἐκεῖνο τό μέρος τοῦ χριστιανισμοῦ, πού ἔμεινε διά μέσου τοῦ χρόνου - παρ’ ὅλες τίς τρομακτικῆς ἐπιθέσεις τῶν ἐχθρῶν του, ἅγιο καί ἄσπιλο ...

...Πάντοτε ὁ Θεός διετήρησε γιὰ τόν ἑαυτό του ἕνα ὑπόλοιπο, ἕνα ἅγιο μερίδιο, μεγάλους ἄνδρες γιὰ νά φέρουν τήν ἀλήθεια στήν τελικὴ καί κατὰ κράτος νίκη. Ὁ π. Ἀντώνιος συγκαταλέγεται μεταξύ αὐτῶν καί γεμίζει τήν ψυχὴ μας ἀπό χαρὰ καί ἐλπίδα, βλέποντες πῶς ἡ Ἁγία Ὁρθοδοξία ἔχει πάντοτε τούς εὐλογημένους ἀθλητῆς τῆς”.

Σεβασμιώτατε, κύριε Δήμαρχε,

Ὁ π. Ἀντώνιος στό τελευταῖο βιβλίον του “Τό νόημα τῆς ζωῆς στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας” ἔγραφε:

“Οἱ δοκιμασίαι στή ζωὴ, λέγουν οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, συντελοῦν στό νά γνωρίσει ὁ ἄνθρωπος τήν ἀδυναμία του καί τὰ ταπεινωθεῖ προφυλάσσοντας τόν ἑαυτό του ἀπό τό λογισμό

τῆς ὑψηλοφροσύνης” καί συνεπλήρωσε:

“Γιὰ τόν πιστό ἀληθινὴ συμφορὰ δέν εἶναι ὁ θάνατος καί πολὺ λιγότερο ὁ ἄδικος θάνατος, πού ἀποτελεῖ μαρτύριο. Ἀληθινὴ συμφορὰ εἶναι μονο ἡ ἁμαρτία καί ὁ αἰώνιος θάνατος, ὁ αἰώνιος χωρισμός ἀπό τό Θεό. Τό νά βαδίσει ὁ πιστός πρὸς τήν ἐμπειρία τοῦ θανάτου περνάει σέ νέα πραγματικότητα, ἀπαλλαγμένη ἀπό τήν κακότητα τῆς ζωῆς· εἰσέρχεται στό ἥσυχο λιμάνι τῆς εἰρήνης καί τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ”.

Αὐτός ὑπῆρξεν, αὐτός εἶναι, αὐτός θά παραμείνει ὁ ἀειμνήστος Πρωτοπρεσβύτερος π. Ἀντώνιος Ἀλεξιοπούλου, ὁ καλὸς ποιμὴν, ὁ φωτισμένος θεολόγος, ὁ σύγχρονος ἀπολογητῆς, ὁ κοινωνικός καί Ἐκκλησιαστικός ἐργάτης, ὁ λαμπρὸς οἰκογενειάρχης, ὁ “ἐν ἐπιγνώσει” Χριστιανός. “Ἡ ἐπισύστασις του ἡ καθ’ ἡμέραν” καί ἡ ἀγωνία του ἦταν “ἡ μέριμνα πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν” (Β’ Κορ. ια’ 28).

Ἄς ἀναπαύεται μακαρίως τό ἀνήσυχο πάντα πνεῦμα του “ἐκ τῶν κόπων αὐτοῦ” (Ἀποκ. ιδ’ 13) “ἐνθα πάντων ἐστὶ τῶν εὐφραينوμένων ἡ κατοικία” καί ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς, στόν Ὁποῖον ἀφίερωσε ὀλόκληρη τήν ζωὴ του ἄς στεφανώσῃ τόν “καλὸν ἀγωνιστὴν” π. Ἀντώνιον Ἀλεξιοπούλου μέ τόν “στέφανον τῆς ζωῆς”.

Ἡ χάρις - θεότης ἀγιάζει τόν ἄνθρωπον, θεοῖ αὐτόν, τουτέστιν ποιεῖ αὐτόν Θεόν.

Ὁ ἄνθρωπος αισθάνεται ἐντός του τήν παρουσία τῆς θείας δυνάμεως πού τόν μεταμορφώνει (195).

Ἦχι μόνον ὁ ἄνθρωπος ἀναζητᾷ τόν Θεόν, ἀλλά ὁ ἴδιος ὁ Θεός ζητεῖ τόν ἄνθρωπον καί δῆ εἰς βαθμόν ἀσυγκρίτως μεγαλύτερον (196).

Μετά ἀπό πολυχρόνιον ἄσκησιν καί πείραν τῆς Χάριτος ὁ ἄνθρωπος ἀξιῶνεται νά ἀποκτήσῃ δογματική συνείδησιν.

Ἡ δογματική συνείδησις δέν εἶναι μιά διανοητική ἐργασία. Δογματική συνείδησις εἶναι δυνατή μόνον διά τῆς ἐνοικίσεως ἐν ἡμῖν τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ἐνδόμυχος καί δέν ἐκφράζεται πρὸς τά ἔξω.

Οἱ Ἅγιοι, ὅταν ἐκφράζωνται δογματικά ἀπό τό καθῆκον νά τήν συμμαρτυροῦν οἱ ἀδελφοί. Ἀπό τήν πρόκλησιν τῆς πλάνης.

Ἡ χάρις δίδεται ὁλόκληρη. Ἐξαρτᾶται ἀπό τήν ἀφομοιωτικήν δύναμιν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄλλο νά πιστεύης εἰς τόν Θεόν καί ἄλλο νά γνωρίζης τόν Θεόν».

Ἡ χάρις καί ἡ ἀλήθεια

Τό κείμενο αὐτό μᾶς ὑπενθυμίζει κατ' ἀρχάς τόν λόγον τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου διά τόν Κύριον, ὁ ὁποῖος εἶναι «πλήρης χάριτος καί ἀληθείας» (Ἰωαν. α, 14). Καί ἄν «ὁ νόμος διά Μωϋσέως ἐδόθη, ἡ χάρις καί ἡ ἀλήθεια διά Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένετο» (Ἰωαν. α, 17).

Ἐδῶ βλέπομεν ὅτι χάρις καί ἀλήθεια συμβαδίζουν. Εἶναι οἱ καρποὶ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Θεανθρώπου λυτρωτοῦ εἰς τόν κόσμον.

Ἡ χάρις

Χάρις ἡ δωρεά τοῦ Θεοῦ.

Ἡ χάρις, λέει ὁ Ἅγιος Σιλουανός, εἶναι οἱ ἄκτιστες ἐνέργειες τοῦ Θεοῦ. Διά τῶν ὁποίων μετέχει ὁ ἄνθρωπος τῆς θεότητος. Ἔτσι ὁ ἄνθρωπος λάμβανε πείραν καί ἐμπειρίαν τοῦ Θεοῦ. Γίνεται κοινωνός θείας φύσεως. Κοινωνός τῆς θείας ζωῆς (195).

Αὐτή ἡ χάρις καταδιώκει τόν ἄνθρωπον «τό ἔλεος σου, Κύριε καταδιώξει με πάσας τάς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου».

Δέν ἀναζητᾷ μόνον ὁ ἄνθρωπος τόν Θεόν. Ἀσυγκρίτως, περισσότερον ἀναζητᾷ ὁ Θεός τόν

ἄνθρωπον. Αὐτή ἡ χάρις δίδεται ὁλόκληρη εἰς τόν ἄνθρωπον. Ἡ χάρις αὐτή εἶναι «ὅ τά πάντα πληρῶν» ἐντός τοῦ ἀνθρώπου. «Τό πλήρωμα τοῦ τά πάντα ἐν πᾶσι πληρουμένου» (Ἐφ. 1,23). Πληροῖ τόν ἄνθρωπον «εἰς πάντας ἄρμους, εἰς νεφρούς, εἰς καρδίαν».

Θεοποιεῖ καί μεταμορφώνει τόν ἄνθρωπον.

Ἡ χάρις ἦλθε στό κόσμο διά Ἰησοῦ Χριστοῦ. Πεκπομένη ὑπό τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ Πατρός. Ὅμως γίνεται ὁ ἄνθρωπος κοινωνός αὐτῆς διά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος (Β' Κορ. 13, 13).

Ταμιούχος τῆς χάριτος εἶναι ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησία, ἡ ὁποία χαρίζει εἰς τόν κόσμον διά τῶν Ἁγίων Μυστηρίων. Καρπός δέ εἶναι οἱ Ἁγίες Ἀρετές.

Ἀφομοίωσις τῆς χάριτος

Ἀπό τόν ἄνθρωπον ὅμως ἐξαρτᾶται ἡ ἀφομοίωσις. Ὅσον δύναται νά ἀφομοιώσῃ ἡ ἄνθρωπος τόση χάρις δίδεται (196).

Στήν ἀρχαία Ἐκκλησία ἡ θεία χάρις συμβολίζετο διά τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου ἢ τῆς βροχῆς.

Τό χωράφι ὁ γεωργός πρέπει νά τό ὀργώσῃ, νά τό λιπάνῃ, νά τό σπείρῃ. Χρειάζεται ὅμως ὁ ἥλιος καί ἡ βροχή διά νά καρποφορήσῃ.

Ἔτσι ἡ προετοιμασία γιά τήν ἀφομοίωσις τῆς χάριτος εἶναι ἡ ἀσκητική ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας μας ἡ ὁποία συνοδεύεται ἀπό μετάνοια, ὑπακοή καί ταπείνωσις «ταπεινοῖς δίδωσι χάριν». Ἔτσι ἡ πίστις δέν εἶναι διανοητική. Μιά ἀπλή, ξηρή γνῶσις. Εἶναι γνῶσις Θεοῦ.

Ἡ ἀλήθεια

Ἡ μετοχή εἰς τήν ζωὴν τοῦ Θεοῦ διά τῆς χάριτος εἶναι ταυτόχρονα καί μετοχή τῆς ἀληθείας.

Ἀφοῦ αὐτός «οὗτος ὁ Κύριος εἶναι ἡ ἀλήθεια» (Ἰωάν. 14,6) Εἶναι ὁ «μάρτυς ὁ ἀληθινός» (Ἀπ. 3,14).

Ἦταν λανθασμένη ἡ ἐρώτησις τοῦ Πιλάτου πρὸς τόν ἐλκόμενον Νυμφίον τῆς Ἐκκλησίας «τί ἐστὶν ἀλήθεια;» (Ἰωαν. 18,38).

Ἡ ἀλήθεια δέν εἶναι μιά ἀφηρημένη ἰδέα, σκέψις. Εἶναι ὑπαρξίς, ὑπόστασις, πρόσωπον, εἶναι ὁ Χριστός.

Τό σωστό ἐρώτημα εἶναι «Ποῖός εἶναι ἡ ἀλήθεια;» Τὴν εἶχε προστά του.

Τό ράπισμα τοῦ Ἀρείου.
Τοιχογραφία τῆς Ἱερᾶς Μονῆς
Ἰβήρων Ἁγίου Ὁρους.

Αὐτός λοιπόν πού μετέχει τῆς χάριτος, μετέχει τῆς ἀληθείας. Ἔτσι κατά τόν Ὅσιον Σιλουανόν, δημιουργεῖται εἰς τόν πιστόν ἡ «δογματική συνείδησις». Δόγμα καί ἀλήθεια ταυτίζονται. Τά δόγματα τῆς πίστεως τῆς ὀρθοδοξίας μας εἶναι ἡ ἀλήθεια. Ἡ ἀλήθεια ἡ ὁποία ἀπεκαλύφθη ἀπό τόν Θεόν καί ἡ ὁποία προσληφθεῖσα ὑπό τῶν ἀνθρώπων γίνεται συνείδησις. Συνείδησις ἀληθείας. Δογματική συνείδησις.

Βεβαίως ἔρχεται εἰς ἐπαφήν μετά τοῦ δόγματος δι' ἀκοῆς. Ὅπως αὐτό παραδίδεται εἰς τήν Ἀποκάλυψιν τῶν Ἁγίων Γραφῶν, εἰς τά συγγράμματα τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καί τίς ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

Οἱ θεούμενοι

Οἱ Γραφές, τά συγγράμματα τῶν Πατέρων, οἱ ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων προϋποθέτουν τούς «Θεουμένους» οἱ ὁποῖοι «ὄντες πλήρεις χάριτος καί ἀληθείας» μαρτυροῦν τήν ἀλήθειαν.

«Πᾶς ὁ ὢν ἐκ τῆς ἀληθείας ἀκούει μου τῆς φωνῆς» (Ἰωαν. 18, 37).

Ζῶντες ζωὴν ἀληθινήν, μακράν τῆς ἀμαρτίας πού εἶναι ζωὴ ψεύδους καί πλάνης ζοῦν τήν Ὁρθοδοξίαν.

Ὁ ἐμπαθῆς ἄνθρωπος ἔχει «τόν νοῦν ἐσκοτισμένον».

Ὁ καθαρθεὶς καί φωτισθεὶς εἶναι καί θεωμένος. Αὐτός εἶναι ὁ Ὁρθόδοξος. Ὅχι μέ τήν ἔννοιαν ἑνός πού γνωρίζει τήν δογματικὴν διδα-

σκαλίαν. Ἀλλά πού τήν ζῆ καί τήν βιώνει. Ὅπως λέει ὁ Ἅγιός μας, ἡ δογματικὴ συνείδησις εἶναι ἐνδόμυχος. Διὰ τήν ἀπόκτησίν της ὁμως χρειάζεται πολυχρόνιος ἄσκησις.

Πολυχρόνιος ἄσκησις

Ἡ ἱστορικὴ πείρα τῆς Ἐκκλησίας παρέχει τήν δυνατότητα νά καθαρίσωμεν ἀπαραίτητον πρὸς ἀφομοίωσιν τῆς χάριτος ἀπὸ 15 ἔτη καί ἄνω. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἔγραψε τήν πρώτην ἐπιστολήν του, τήν Α' Θεσσαλονικεῖς 15 χρόνια μετά τήν ἐμφάνισιν τοῦ Κυρίου στό δρόμο πρὸς τήν Δαμασκόν. Εἰς πολλούς παρατείνεται 20, 25, 30 χρόνια. Καί ἄλλοι, στά τελευταῖα χρόνια τῆς ἀσκητικῆς ζωῆς των. Ὁ Γέρον Σιλουανός αὐτά τά ἐκμυστηρεύθηκε μετά 30 χρόνια ἀσκήσεως (196).

Ἡ ἐμπειρία ἀνέκφραστος

Ἡ ἀσκητικὴ δογματικὴ συνείδησις δέν εἶναι λογικὴ ἀνάλυσις πνευματικῶν βιωμάτων. Διότι ἡ λογικὴ αὐτοεξέτασις τήν ὥραν τῆς θείας ἐπισκέψεως ὄχι μόνον ὑποβιβάζει τήν ἔντασιν τῆς θεωρίας τοῦ φωτός, ἀλλὰ ὀδηγεῖ καί εἰς τήν κατάπαισιν τῆς ἐνεργητικῆς θεωρίας. Τότε ἡ ἀπογεγυμνωμένη ἀπὸ τῆς χάριτος ψυχὴ βυθίζεται εἰς ἕν κενόν καί δέν ἀπομένει εἰς αὐτὴν παρὰ ἀπλῶς μία ἀφηρημένη γνῶσις, ἐστερημένη δυνάμεως ζωῆς.

Ὅποιαν ἔννοιαν δύναται νά ἔχη ἀφηρημένη περὶ Τριάδος Θεολογία, χωρὶς νά αἰσθάνεσθαι τήν

ἀγίαν δύναμιν τοῦ Πατρὸς, τὴν πραεῖαν ἀγάπην τοῦ Υἱοῦ, τὸ ἄκτιστον φῶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος; (197).

Ὅταν ἐκχέεται ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου ἡ εὐδοκία τοῦ Θεοῦ, τότε ἀπουσιάζει ἀπὸ τὴν ψυχὴν κάθε τάσις πρὸς ἔκφρασιν τῆς πείρας εἰς λογικὰς ἐννοίας καὶ ἐρμηγείας.

Οἱ θεωμένοι ἐκφράζονται καὶ ἀποκαλύπτουν τὴν ἐμπειρίαν τους ἀπὸ τὸ καθῆκον «νά τὴν συμερισθοῦν μετὰ τοῦ πλησίον. Ἡ ἀγάπη γεννᾷ σ' αὐτοὺς τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἔστω καὶ μιά ψυχὴ θά ἀκούσῃ τὸν λόγον καὶ ἀναλαβῶσα μετάνοιαν θά σωθῆ» (198).

Ἔτσι καὶ οἱ Πατέρες ὅταν καλοῦνται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ προκαλοῦνται ὑπὸ τῶν αἰρετικῶν, ἐκφράζουν τὴν ἐμπειρίαν τους, πού εἶναι ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας.

Ἔτσι εἰς τὰς οἰκουμενικὰς συνόδους δὲν ἔχομεν ἀποκάλυψιν τῆς ἀληθείας, ἀλλὰ ἔκφρασιν.

Ἡ θεοπνευστία τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων εἶναι μέσον τῶν θεοπνεύστων Πατέρων πού μέτεχουν αὐτῶν.

Δόγμα καὶ ἦθος

Οἱ χαριτωμένοι καὶ θεωμένοι εἶναι εὐαίσθητοι στὴν ἀλλοίωσι τῶν δογμάτων. Ἀλλὰ καὶ στὴν ἀλλοίωσι τῆς ζωῆς, τοῦ ἠθους. Γι' αὐτὸ στὴν ὀρθόδοξη θεολογία δὲν διαχωρίζουμε τὸ δόγμα ἀπὸ τὸ ἦθος, τὴν πίστη ἀπὸ τὴν ζωὴ, τὴν θεωρία ἀπὸ τὴν πράξι.

Ὁ γέροντάς μου ἔλεγε: «Ὅποιος ἔπεσε στὰ ἠθικά, ἀλλοιώνει καὶ τὴν πίστι».

Ἦθος καὶ δόγμα εἶναι μαζί.

Τὰ δόγματα ἔχουν ὄντολογικὴ καὶ σωτηριολογικὴ ὄψιν. Ἡ ἀποδοχὴ τους εἶναι ζήτημα ζωῆς καὶ σωτηρίας. Τὰ λόγια τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ «εἶναι ῥήματα ζωῆς αἰώνιου» (Ἰωαν. 6,69). «Ὁ τὸν λόγον Του ἀκούων ... ἔχει ζωὴν αἰώνιον» (Ἰωαν. 5,24). Ὅμοίως καὶ οἱ θεοφόροι λόγοι τῶν Ἁγίων Πατέρων εἶναι λόγοι «ζωῆς».

«Μεγάλῃ ὤθησι πρὸς ταυτόσημη δογματικὴ ἔκφρασι δόθηκε γιὰ νά διακρίνει ἡ Ἐκκλησία τοὺς γνήσιους θεραπευτὲς ἀπὸ τοὺς ψευδοιατροὺς, μέ τὸν ἴδιο τρόπο, πού οἱ κυβερνητικὲς ὑπηρεσίαι ἔχουν τὴν εὐθύνη νά διακρίνουν τὰ γνήσια μέλη τοῦ ἱατρικοῦ ἐπαγγέλματος, ἀπὸ τοὺς κομπογιαννίτες καὶ τοὺς σφετεριστὲς τῆς

ιατρικῆς ἐπιστήμης, γιὰ τὴν προστασία τῶν ὑπὸ κώκων τῆς» (Ἡ Ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ, Μητροπολίτου Ναυπάκτου Ἱεροθέου, σελ. 50).

Τὸ δόγμα θεραπείας

Ὅταν ἀλλοιώνεται ἡ πίστη, τότε ἀλλοιώνεται καὶ ὁ τρόπος καὶ ἡ μέθοδος θεραπείας. Ἡ Ὁρθοδοξία ἔχει τέλειο θεραπευτικὸ σύστημα. Γνωρίζει τὴν ὑγεία, βλέπει μέ εὐκρίνεια τὰ τραύματα τοῦ ἀνθρώπου καὶ συνιστᾷ τέλειο θεραπευτικὸ τρόπο ἀγωγῆς. Ὅταν ἀλλοιώνεται ἡ πίστι, τότε ἀλλοιώνεται ἡ θεραπεία τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἀσθενὴς δὲν μπορεῖ νά κοινωνήσῃ μετὰ τοῦ Θεοῦ. Ἡ πλάνη, τὸ ψεῦδος εἶναι ἀσθένεια μεγαλύτερη.

Τὰ ὀρθὰ δόγματα εἶναι ἡ ὑγεία τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ ἄνθρωπος προσανατολιζέται σωστὰ πρὸς τὸν Θεόν. Ἔχει βρῆ τὴν συχνότητα τοῦ Θεοῦ. Ὁ νοῦς δὲν εἶναι στὴν ἀγνωσία καὶ τὸν σκοτασμό. Βρίσκεται στὴ γνῶσι καὶ τὸν φωτισμό. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ἡ ὑγεία. Ἀλήθεια εἶναι ἡ ἐλευθερία. Ἀλήθεια εἶναι ἡ ἀγάπη.

Γι' αὐτὸ βλέπουμε τοὺς Πατέρας, τοὺς Ἁγίους, νά δίδουν μάχες γιὰ τὴν ἀλλοίωσι τῆς πίστεως. Ἀκόμη καὶ γιὰ μικρὲς λεπτομέρειες, «γιῶτα ἢ μία κεραία».

Τὸ γράμμα καὶ ἡ ἐμπειρία

Ἀκόμη καὶ στίς μέρες μας βλέπουμε τὴν ἀπέλπιδα προσπάθεια κάποιων νά συμφωνήσουν στὴν ἔκφραση καὶ στό γράμμα μέ τοὺς αἰρετικούς, ὅπως π.χ. στό Filioque. Ἀκόμη καὶ λεκτικὴ συμφωνία νά ἐπέλθῃ δὲν παύουν νά εἶναι αἰρετικοὶ ἐάν δὲν ἀλλάξῃ ἡ αἰρετικὴ ζωὴ τους. Ἀναφέρω τοὺς Παπικούς, ὅτι ἔστω καὶ ἂν ἐκφραστοῦν Ὁρθόδοξα γιὰ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ἐάν δὲν ἔχουν ἐμπειρία Ἁγίου Πνεύματος δὲν γίνονται Ὁρθόδοξοι. Ἐξακολουθοῦν καὶ ὑποτιμοῦν στὴν πράξι τὸ Ἅγιο Πνεῦμα.

Τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τοὺς Χιλιαστὰς. Ἔστω καὶ ἂν παραδεχθοῦν λεκτικὰ τὴν θεότητα τοῦ Χριστοῦ, ἐάν δὲν κοινωνήσουν τὸ θεανθρώπινο Σῶμα καὶ Αἷμα τοῦ Σωτῆρος, ἐν τῇ Θεῖα Κοινωνίᾳ, δὲν σώζονται.

«Ἡ σύγκρουση μετὰξὺ Παλαμᾶ καὶ Βαρθολομαίου δὲν ἔγινε τόσο εἰς τὸν τύπον τοῦ δόγματος ὅσον

Η ΔΙΑΒΡΩΣΗ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΠΟΙΚΙΛΑ ΠΡΟΣΩΠΕΙΑ

Ἀρχιμανδρίτη Χριστοφόρου Τσιάνκα

Πολλές φορές όταν μιλούμε για τις σύγχρονες αιρέσεις, ἀκοῦμε πολλούς νά λένε ὅτι τό φαινόμενο αὐτό δέν εἶναι καινούργιο, ἀλλά ἡ Ἐκκλησία πάντοτε εἶχε νά ἀντιμετωπίσει τέτοιου εἴδους προβλήματα. Αὐτό ἀπό μιά ἄποψη εἶναι ὀρθό. **Ὅμως οἱ σύγχρονες αιρέσεις διακρίνονται ἀπό τίς παλαιές σέ κάτι πολύ βασικό.** Στίς παλαιότερες αιρέσεις εἶχαμε νά κάνουμε μέ δογματικές πλάνες, πού εἶχαν ἀναμφίβολα ἐπιπτώσεις στήν πνευματική - ἐκκλησιαστική ζωή, τήν κοι-

νωνική καί ἐθνική. Παρ' ὅλα αὐτά γνωρίζαμε τήν ταυτότητά τους· οἱ αἵρετικές αὐτές ὁμάδες δέν ἀπέκρυπταν τό πραγματικό τους πρόσωπο καί δέν δίσταζαν νά παρουσιάσουν τό πραγματικό τους πρόσωπο. Δέν εἶχαν ἀκόμα πρόβλημα νά τεθοῦν ἀντιμέτωπες ἀνοικτά μέ τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καί τούς φορεῖς της. Σήμερα, ὅμως, οἱ αιρέσεις δέν παρουσιάζονται μέ τό πραγματικό τους πρόσωπο, ἀλλά μέ προσοπεῖα, ἀπειλώντας μέ διάβρωση ὅλους τούς τομεῖς τῆς

εἰς τήν μεθοδολογικήν θεμελίωσιν αὐτοῦ. Ὁ Βαλαάμ στηρίχθηκε πάνω στήν μεταφυσική καί τήν μεταφυσική γνωσιολογία καί λογική, ἐνῶ ὁ Παλαμάς εἰς τήν ἐμπειρικήν ἐξακριβώσιν καί διαπίστωσιν καί εἰς τās ἀποδεικτικές συνεπειάς αὐτῶν».

Χαρακτηριστικό εἶναι ὅτι ὅλοι οἱ Ἅγιοι ταυτίζονται καί συμφωνοῦν, ἀφοῦ ἔχουν μεταξύ τους τήν ἴδια ἐμπειρία τῆς χάριτος.

Ἄν πάλι κάποιοι Πατέρες δέν συμφωνοῦν στήν διατύπωσιν δέν εἶναι αἵρετικοί, γιατί εἶναι ἀπλανεῖς στήν ἐμπειρία καί στή ζωή.

Δόγμα καί Ἀγάπη

Τέλος ὁ Ἅγιος μᾶς λέει ὅτι ἡ ἀπόδειξη γιά τήν ὑπαρξήν δογματικῆς συνειδήσεως φαίνεται ἀπό τήν ἀγάπη καί μάλιστα τήν ἀγάπη πρὸς τούς ἐχθρούς, οἱ ὁποῖα δέν εἶναι ἀπλῶς ἐντολή τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά εἶναι δόγμα, ἀλήθεια. Πού ὅταν τήν ζῆ κανεῖς τότε εἶναι ὀρθός δογματικά, εἶναι ἀληθινός (238).

Ἡ ἀγάπη πρὸς τούς ἐχθρούς εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς τελείας γνώσεως τοῦ Θεοῦ (240).

Ἀγάπη πρὸς τούς πλανημένους

Αὐτή ἡ ἀγάπη πρέπει νά προσφέρεται ιδιαίτερα πρὸς τόν ἐχθρόν τῆς ἀγάπης καί τῆς πίστε-

ως, τόν πλανηθέντα τῆς ὀρθοδόξου πίστεως.

«Καί ἐάν βλέπης αὐτόν, ὅτι παρεπλανήθη καί θά καταστραφῆ προσεύχου καί δι' αὐτόν καί κλαῦσον, ἐάν δύνασαι, εἰ δέ μή, στέναξον τουλάχιστον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ».

Ὅταν ὁ Ὅσιος Παῖσιος προσήχητο διά πλανηθέντα, τόν ἐπήνεσε ὁ Κύριος «ὦ Παῖσιε, ἐξωμοιώθης πρὸς ἐμέ κατά τήν ἀγάπην» (318).

«Σᾶς ἱκετεύω, δοκιμάσατε, προσεύχεσθε εἰς τόν Κύριον λέγοντες: «Κύριε, πάντες ἡμεῖς εἴμεθα πλάσματά Σου. Οἰκτίρησον τούς πεπλανημένους δούλους Σου καί κάλεσον αὐτούς εἰς μετάνοιαν».

Πᾶς ὅστις ἐκκλείνει ἀπό τῆς ἀληθείας, ἀπόλυτα καί δι' αὐτόν τόν λόγον εἶναι ἀξιολύπητος. Ὁ διδαχθεὶς τήν ἀγάπην ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καθ' ὅλον του τόν βίον πενθεῖ διά τούς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι δέν εὔρον τήν ὁδόν τῆς σωτηρίας, καί πολλά δάκρυα χέει ὑπέρ τοῦ λαοῦ».

Ὁ ἴδιος ὁ Ἅγιος ἐλυπεῖτο, διότι πολλοὶ ἄνθρωποι ζοῦν στήν πλάνη καί τό ψεῦδος καί δέν γνωρίζουν τήν ἀληθινήν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ.

Ἡ σκέψις αὐτή ἦταν ἀφόρητη. Ἡ ψυχὴ του ἐτήκετο ἐκ τῆς λύπης.

«Νά προσεύχεσαι ὑπέρ τῶν ἀθρώπων εἶναι ὡς νά χύνης αἷμα» (62).

κοινωνίας μας. Πολλές από αυτές παρουσιάζονται με φιλοσοφικό, ψυχολογικό, πολιτιστικό, παιδαγωγικό, οικονομικό ή και άλλο προσωπείο, αποκρύπτοντας συστηματικά το πραγματικό τους πρόσωπο και τούς αληθινούς τους σκοπούς.

Θά μπορούσε κανείς νά πει ότι οι νέες αιρέσεις κατ' αρχάς δέν ενδιαφέρονται τόσο γιά τήν απόκτηση πολλῶν ὀπαδῶν, ἀλλά γιά τό πῶς νά διαδρώσουν τήν κοινωνία μας καί νά ἀποδυναμώσουν τήν πνευματική καί ἠθική ἀντίσταση τοῦ ἀνθρώπου. Ὄταν τό πετύχουν αὐτό, τότε οἱ ἄνθρωποι γίνονται εὐκολή λεία στά χέρια τῶν διαφόρων ψευδομεσσιῶν.

Μ' αὐτό τόν τρόπο γίνεται κατανοητό γιάτί δημόσιες ὑπηρεσίες, ἀκόμη καί Ὑπουργεῖα, Τοπικές Αὐτοδιοικήσεις, διάφοροι κοινωνικοί ἤ ἀκόμη καί ἐκκλησιαστικοί φορεῖς, παγιδεύονται ἀπό τέτοιες ὀργανώσεις, φιλοξενοῦν ἐκδηλώσεις τους σέ ἐπίσημες αἴθουσες, διαφημιστικά ἄρθρα στά περιοδικά τους ἤ καί μεταδίδουν τά μηνύματά τους ἀπό ραδιοφωνικούς σταθμούς καί τίς ἐνισχύουν ἀκόμα καί οικονομικά.

Α'. Τά αἷτια τῆς προσχώρησης ἀτόμων σέ μιά ομάδα.

Πολλοί ἐντοπίζουν τά αἷτια προσχώρησης σέ μιά ομάδα στήν ἀφέλεια, τήν μειωμένη διανοητική ικανότητα, τά οἰκογενειακά προβλήματα κ.λ.π. Αὐτό συνιστᾷ ἀπλῶς μιά ἀπλούστευση τοῦ προβλήματος καί εὐκολή λύση, γιά νά μεταθέσουμε τίς εὐθύνες σέ ἄλλους. Δυστυχῶς τήν ἄποψη αὐτή συμμερίζονται καί ποιμένες καθῶς καί ὑπεύθυνα πρόσωπα τῆς κοινωνίας μας.

Τά αἷτια, πιστεύουμε, πρέπει νά ἀναζητηθοῦν ἄλλοῦ. Αὐτό δέν σημαίνει ὅτι τά προαναφερθέντα αἷτια ἀποκλείονται. Ἡ **βασικότερη αἷτια, προέρχεται ἀπό τό γεγονός τῆς ἀπογοήτευσης πού δέχθηκε ἡ κοινωνία μας ἀπό τόν πολιτισμό καί τήν τεχνολογία.** Ἐπιστήμη καί τεχνική ὑποσχέθηκαν πάρα πολλά στήν ἀνθρωπότητα, ἡ ὅποια στήριξε τίς ἐλπίδες της γιά ἕνα καλύτερο μέλλον σ' αὐτές. Ἡ ἀπολυτοποίηση τῆς ἐπιστήμης καί ἡ ἀποδέσμευσή της ἀπό τήν κοινωνία ἀγάπης ὀδήγησε σ' ἕνα ὀρθολογιστικό τρόπο ζωῆς, μέ ἀποτέλεσμα ὁ ἄνθρωπος νά ὀδηγηθεῖ σ' ἕνα ἄκρατο ἐγκεντρισμό καί ἀτομισμό. Ἡ τε-

χνολογία πρόσφερε ἀνέσεις καί εὐκόλες λύσεις στίς καθημερινές ἀνάγκες τοῦ ἀνθρώπου. Ὅμως, δέν ἔλυσε τά προβλήματα του. Τελικά, ἐξελίχθηκε σέ ἀπειλή. Τά προβλήματα, τά ὅποια δημιούργησε, εἶναι ἀσυγκρίτως μεταλύτερα καί πολυπλοκότερα ἀπ' αὐτά τά ὅποια ὑποσχόταν ὅτι θά λύσει.

Τό μεγάλο ὑπαρξιακό κενό, πού δημιούργησε ἡ ἐπιστήμη, θέλησαν νά τό καλύψουν οἱ διάφορες αἰρέσεις. Στήν ἀρχή προτάθηκε ὡς λύση, αὐτή τῆς ἐπίλυσης τῶν προβλημάτων **σέ προσωπικό ἐπίπεδο.** Αὐτό θά ἐπιτυγχάνοταν μέσω τῆς ἀλλαγῆς τῶν κοινωνικῶν καί πολιτικῶν δομῶν τοῦ ὑφισταμένου συστήματος. Στή συνέχεια, ὅμως διακηρύχθηκε πῶς ἡ σωτηρία δέ θά προέλθει ἀπό τήν ἄμεση ἀλλαγή τοῦ συστήματος, ἀλλά ἀπό τήν ἀλλαγή τοῦ ἑαυτοῦ, μέσω **τῶν προσφορῶν τεχνικῶν καί σεμιναρίων αὐτογνωσίας καί αὐτοπραγμάτωσης.**

Τό σημαντικό σ' αὐτή τήν παρατήρηση, εἶναι ὅτι οἱ ὀμάδες αὐτές διακηρύττουν, ὅτι αὐτό μπορεῖ νά ἐπιτευχθεῖ **μέ τήν ἀπομάκρυνση ἀπό τόν μέχρι τώρα τρόπο ζωῆς** (οἰκογένεια, σπουδές, ἐπάγγελμα κ.λ.π.) καί τήν ἔνταξη μέσα σέ μιά μικρή ὀμάδα, πού προσφέρει τίς ἀπαιτούμενες λύσεις στά προβλήματα. Ἐκεῖ, συγχρόνως ὁ ἄνθρωπος θά ἐξασφαλίζει ὅ,τι ἐπιθυμεῖ, μέ βασικότερο ἀγαθό τήν προσωπική του ἐξέλιξη σέ ἀνώτερο πνευματικό ἐπίπεδο ζωῆς. Στήν ἀρχή τοῦ προσφέρεται καί αισθάνεται ἕνα σταθερό στήριγμα, ἀγάπη, ἀναγνώριση, ζεστασιά κ.λ.π. Ἔτσι, σιγά - σιγά ἀρχίζει νά ἀπολυτοποιεῖ τόσο τόν ἀρχηγό ὅσο καί τήν ὀργάνωση, **ὥστε νά μὴ παίρνει πλέον καμμιά ἀπόφαση γιά τήν ζωή του προσωπικά.** Ὅλα καθορίζονται ἀπό τόν Ἀρχηγό καί τήν ὀμάδα.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα εἶναι τό παρακάτω ὅπως διδάσκεται στήν ὀργάνωση ἡ «Δυναμική τῆς Ἐπιτυχίας» - "Success Dynamics": «Ἡ προσπάθεια ἀποθυματοποίησης σᾶς ὀδηγεῖ νά ἐφαρμόσετε τίς συμβουλές τοῦ βιβλίου αὐτοῦ, κυρίως στά πιό κοντινά μέλη τῆς οἰκογένειάς σας. Τά μέλη τῆς οἰκογένειας, πού πιστεύουν ὅτι σᾶς κατέχουν, καί πού ἐσεῖς θεωρεῖτε τόν ἑαυτό σας ὑποχρεωμένο νά τά ὑποστηρίξει, μόνο καί μόνο ἐπειδή εἶναι συγγενεῖς. Τά μέλη, πού πιστεύουν ὅτι ἔχουν τό ΔΙΚΑΙΩΜΑ νά σᾶς

υποδεικνύουν πώς θά ζήσετε έσεις τή ζωή σας, έπειδή τυχαίνει νά έχετε τό ίδιο αίμα. Αὐτά τά μέλη, λοιπόν, πρέπει ν' αλλάξουν ιδέες!

Δέ σᾶς ένθαρρύνω νά έπαναστατήσετε· σᾶς παρακινῶ, ὅμως, νά καταβάλετε κάθε προσπάθεια γιά νά εφαρμόσετε τίς άθυματικές στάσεις άπέναντι σ' αὐτούς ειδικά, πού είναι λιγότερο πρόθυμοι νά δεχτοῦν τήν άνεξαρτησία σας, δηλ. τούς συγγενείς σας, οἱ ὅποιοι καί ἄν είναι αὐτοί: ἢ (ό) σύζυγός σας, τωρινός ἢ πρῶην, τά παιδιά, οἱ γονεῖς, οἱ παπποῦδες, τά πεθερικά καί οἱ κάθε είδους μακρινότεροι συγγενείς, άπό τούς θεῖους καί τά ξαδέλφια ὡς τά θετά μέλη... Ἄν έχετε έπιτρέψει στήν οἰκογένειά σας νά σᾶς θυματοποιεῖ, ψάξτε νά δεῖτε ἄν είναι ἢ ένοχή ὁ μοχλός πού χρησιμοποιεῖ, γιά νά σᾶς κάνει νά φερόσαστε σωστά, δηλ. «ὅπως κι οἱ ὑπόλοιποι»¹.

Θά πρέπει νά σημειώσουμε έδῶ κάτι πολύ σημαντικό, τό ὅποιο διαφεύγει άπό τούς πολλούς. Πρίν άπό τήν καθιέρωση τῶν αίρετικῶν αὐτῶν ὁμάδων, ὅταν ακόμα οἱ συνταγές τους δέν είχαν γίνει γνωστές καί δέν είχαν μεγάλη ζήτηση, οἱ ἄνθρωποι θέλοντας νά άπαλλαγοῦν άπό τήν δίνη τῆς τεχνολογικῆς έπιστήμης, λάτρευαν άλλα είδωλα. Ἐνα άπό αὐτά ἦταν καί ἡ **ψυχολογία**. Τρεῖς τάσεις κυριάρχησαν σ' αὐτή. Ἡ πρώτη προερχόταν άπό τόν *Freud* καί στηριζόταν πάνω στήν άρχή τῆς «**θέλησης γιά ἡδονή**». Δηλ. είχαμε τήν άπολυτοποίηση τῆς ἡδονῆς στήν ζωή τοῦ ἄνθρώπου. Ἡ δεύτερη τάση είχε ὡς έκφραστή τόν *Addler* καί στηριζόταν πάνω στήν άρχή τῆς «**θέλησης γιά δύναμη**». Τά πάντα έξαρτιῶνταν άπό τήν ένεργοποίηση τῶν άπεριορίστων δυνάμεων τοῦ ἄνθρώπου. Ἡ τρίτη τάση, ἢ ὅποια εκπροσωπεῖται άπό τόν *Victor Frankl*, στηριζόταν πάνω στήν άρχή τῆς «**θέλησης γιά νόημα**». Παρ' ὅτι ἡ τρίτη τάση φαίνεται νά έχει κάποια καλύτερη βάση, έντούτοις ὁ ἴδιος ὁ *Frankl*, ὑποστηρίζει ὅτι «**καί ἡ θέληση γιά ἡδονή καί ἡ θέληση γιά δύναμη είναι παράγωγα τῆς γνήσιας θέλησης γιά νόημα**». Τίς τάσεις αὐτές έκμεταλλεύθησαν οἱ αίρέσεις καί δημιούργησαν τήν λεγομένη **παρψυχολογία καί ψυχολατρεία**. Ἐδῶ πρέπει νά τονίσουμε ὅτι ἡ ψυχολογία, κυρίως σέ κλινικές περιπτώσεις, μπορεῖ νά προσφέρει κάποια άνακού-

φιση στόν ἄνθρωπο, αλλά δέν μπορεῖ νά τόν βοηθήσει νά βγεῖ άπό τά ὑπαρξιακά του άδιέξοδα. Καί τοῦτο διότι ἡ βοήθεια τοῦ ψυχολόγου είναι ἄνθρώπινης τάξεως. Αὐτός έχει ὡς πρότυπό του τόν ἄνθρωπο τῆς πτώσεως, τόν ὅποιο άπολυτοποιεῖ δέν λαμβάνει καθόλου ὑπ' ὄψη του τόν παράγοντα άμαρτία, οὔτε τόν άπασχολεῖ ἢ συμφιλίωση μέ τόν Θεό. Μερικοί μάλιστα ὑποστηρίζουν, ὅτι «**άμαρτία είναι νά πιστεύεις ὅτι άμαρτάνεις**». Οὐσιαστικά, λοιπόν, ὁ ἄνθρωπος φεύγει άπό τόν Ψυχολόγο αλύτρωτος, κουβαλώντας ὀλόκληρη τήν ένοχή πού τόν καταπιέζει καί τοῦ στερεῖ τήν «έν Χριστῶ έλευθερία».

Κοντά σ' αὐτά, ὑπάρχουν βέβαια καί πάρα πολλά άλλα αίτια, πού σπρώχνουν τούς ἄνθρώπους στίς αίρέσεις.

Μεταξύ αὐτῶν θά μπορούσαν νά άπαριθμηθοῦν καί τά εξῆς:

- Αὐτονομία τοῦ ἄνθρώπου.
- Ἄναζήτηση νοήματος στή ζωή.
- Ὁ ὑπαρξιακός φόβος (Ποίος εἶμαι, άπό πού έρχομαι, πού πηγαίνω κ.λ.π.).
- Ἄνασφάλεια καί άβεβαιότητα.
- Ἡ δίψα γιά ζεστασιά καί άγάπη.
- Ὁ πόθος γιά άναγνώριση.
- Ἡ περιέργεια.
- Ἡ δίψα γιά νέες έμπειρίες.
- Ἄποδυνάμωση τοῦ λατρευτικοῦ στοιχείου στήν Ἐκκλησία μας.
- Οἱ δῆθεν άρνητικές εὐθύνες τῆς κοινωνίας.
- Ἡ έλλειψη πνευματικῶν στηριγμάτων.
- Ὁ άποχρωματισμός τῆς αὐθεντίας.
- Ἡ έλλειψη ὀρθῆς ποιμαντικῆς κατήχησης.
- Ἡ άρνητική εἰκόνα περί Θεοῦ.
- Ἡ διαφήμιση καί τά Μέσα Μαζικῆς Ἐνημέρωσης.

Ὅλα αὐτά στεροῦν άπό τόν ἄνθρωπο, καί ειδικά τούς νέους μας, τήν δυνατότητα νά βιώσουν μέσα στά πλαίσια μιᾶς ὕγιους καταστάσεως τήν αὐθεντική ζωή, πού δέν είναι ἄλλη άπό αὐτήν τῆς Ἐκκλησίας μας, μέ άποτέλεσμα νά άναζητοῦν αὐτήν σέ άλλους δρόμους: **τούς δρόμους τοῦ Ἐωσφόρου**.

Μία ἄλλη βασική αίτία είναι **οἱ προσφορές πού ὑπόσχονται οἱ ὀργανώσεις καί οἱ ὅποῖες έρχονται νά πληρώσουν τά προαναφερθέντα κενά**. Μεταξύ αὐτῶν είναι:

¹ Γουαίν Ντύερ, «Νά κινεῖς τά δικά σου Νήματα, μή γίνεσαι θῆμα κανενός», σελ. 42

- Ἡ γνώση τῆς ἀπόκρυφης ἐπιστήμης.
- Ἡ γρήγορη καί ἄμεση γνώση.
- Ἡ ἀπόκτηση δύναμης καί ἐξουσίας.
- Ἡ εἴσοδος στήν τάξη τῶν ἐκλεκτῶν.
- Ἡ ἄνοδος στήν ἱεραρχία τῆς ομάδας.
- Οἱ εὐκολες λύσεις τῶν προβλημάτων.
- Ἡ ὑπόσχεση τῆς οἰκοδομῆς ἐνὸς Νέου Κόσμου, κ.λ.π.²

Β'. Μέθοδοι προσηλυτισμοῦ στίς ομάδες.

Τό κεφάλαιο αὐτό πιστεύουμε πῶς εἶναι πολύ σημαντικό, γιατί δείχνει τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο ἐργάζονται οἱ σύγχρονες αἱρέσεις, ἀλλά καί τό πῶς εἶναι δυνατόν νά παγιδευτεῖ κάποιος σ' αὐτές τίς ομάδες. Μερικοί κάνουν λόγο γιά **ἔλεγχο τοῦ νοῦ ἢ πλύση ἐγκεφάλου**. Ἐς ἀναφεροῦμε ἐπιγραμματικά στίς μεθόδους αὐτές καί νά βγάλουμε μέσα ἀπό αὐτές τά δικά μας συμπεράσματα.

α. Στήν ἀρχή γίνεται ἡ **ἐπισήμανση τῶν κενῶν πού ὑπάρχουν μέσα στήν κοινωνία μας**.

Σέ κείμενο τῆς **Ἐνωτικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Μούν** ἀναφέρεται σχετικά: «Σήμερα, ἡ ἐπιστήμη ἔχει προοδεύσει σέ πολύ ὑψηλό βαθμό. Πολλοί ἄνθρωποι σπανίως ἀποδέχονται ὅ,τιδήποτε χωρίς ἐπιστημονική ἐξήγηση καί λογική ἀπόδειξη. Ἡ θρησκεία δέν ξέφυγε ἀπό αὐτό τόν κανόνα. Μία τυφλή πίστη δέν ἔχει ἔλξη ἢ κῦρος πάνω στό νοῦ τῶν σημερινῶν ἀνθρώπων. Ὑπερεπιθυμοῦν ἕνα νέο ὄρισμό τοῦ Θεοῦ, τῆς θέλησής Του, καί τῆς ἀθανασίας, στήν ὀνοματολογία τοῦ εἰκοστοῦ αἰώνα... Ἐν ἔρχεται μία **Νέα Ἐποχή**, μία νέα οἰκονομία τοῦ Θεοῦ, πρέπει ἡ ἀνθρωπότης νά τό πληροφορηθῇ... Τό μήνυμα πού περιέχεται σέ αὐτό τό βιβλίον ἀποκαλύφθηκε ἀπό τό Θεό στόν Κύριο Σάν Μ. Μούν»³.

Ἄλλη ὁργάνωση σέ διαφημιστικό της ἔντυπο σημειώνει μέ ἔμφαση: «Συχνά ἀκοῦμε φράσεις ὅπως: Νοιώθω κούραση, θλίψη, θυμό, ἀπογοήτευση, δέν ἐξελίσσομαι, δέν ἔχω χρόνο, δέν νοιώ-

θω καλά, δέν ἀξίζω κ.ἄ. Ποιός εἶναι ὑπεύθυνος γι' αὐτό;...»⁴.

6. Στήν συνέχεια συνδέουν τά κενά αὐτά μέ τό **κατεστημένο τῆς ἐποχῆς μας**.

«Κοιτάξτε τόν πολιτισμό τῶν λαῶν τῆς Δύσης πῶς ἔχει προξενήσει ταραχή καί ἐξέγερση στούς λαούς τοῦ κόσμου. Ἔχουν ἐφευρεθεῖ σατανικά ὄργανα καί ἐπιδεικνύεται τέτοια ἀγριότητα στήν καταστροφή ζωῆς, ὅσο δέν ἔχει ξαναδεῖ τό μάτι τοῦ κόσμου οὔτε ἔχει ξανακούσει τό αὐτί τῶν ἐθνῶν. Εἶναι ἀδύνατο νά διορθωθεῖ αὐτό τό βίαιο, ἀκατάσχετο κακό, ἐκτός ἂν ἐνωθοῦν οἱ λαοί τοῦ κόσμου σ' ἕναν κοινό σκοπό ἢ κάτω ἀπό τή σκιά Μιᾶς Θρησκείας...»⁵. Τά πάντα ἔξω ἀπό τήν ομάδα θεωροῦνται ὑπεύθυνα γιά τήν κατάσταση, ἡ ὁποία ἐπικρατεῖ στόν κόσμο. Ἐτσι μέ ψυχολογικές μεθοδεύσεις ὑποβάλλεται στό θῦμα ἡ ἀντίληψη γιά τήν τεράστια διαφορά, τό τεράστιο χάσμα πού βρίσκεται μεταξύ τῶν καταστάσεων ἔξω ἀπό τήν ὁργάνωση καί τῶν καταστάσεων μέσα στήν ὁργάνωση. **Μέσα εἶναι ἡ σωτηρία, ἔξω ἐπικρατεῖ τό χάος καί ἡ καταστροφή**.

γ. Τελική προσπάθεια εἶναι νά πείσουν τούς ὁπαδούς τους, ὅτι **ἡ ὁργάνωση εἶναι ὁ μοναδικός φορέας τῆς λύσης ὅλων τῶν προβλημάτων**.

Ἡ λύση τῆς ἀποκατάστασης τοῦ ἐπιγείου παραδείσου ταυτίζεται μέ τήν ὁργάνωση καί μέ τή ζωή πού ἀναπτύσσεται μέσα σ' αὐτήν. Ἡ λύση ἡ ὁποία προσφέρεται χαρακτηρίζεται ὡς **καθολική** καί ἔτσι, στό ὑποψήφιο θῦμα προβάλλεται ὡς ἰδανικό μέσα ἀπό τήν ομάδα θά προέλθει ἡ σωτηρία ὁλόκληρης τῆς ἀνθρωπότητας: «Δέν ζεῖς γιά τόν ἑαυτό σου, ἀλλά γιά τόν Θεό. Ἡ ζωή σου ἔχει παγκόσμια σημασία» διακηρύττει ὁ **ψευδομεσσίας Κορεάτης Μούν**. Ἐνῶ ὁ μεσσίας **τῆς Σαηεντόλοτσι** διατείνεται ὅτι ἡ ἀνθρωπότητα ἔχει νά ἐπιλέξει μεταξύ δύο πραγμάτων **μεταξύ τοῦ ἀφανισμοῦ καί τῆς Σαηεντόλοτσι**. Στόν ἐλλαδικό χῶρο προσπαθεῖ ἡ ἐν λόγω ὁργάνωση νά παγιδεύσει ἀνύποπτους πολῖτες μέσα ἀπό δύο πολύ ἐπικίνδυνες ομάδες. Ἡ μία λέγεται **Κ.Ε.Φ.Ε.** καί χρησιμοποιεῖ τό λεγόμενο «τέστ προσωπικότητας» καί ἡ ἄλλη ὀνομάζεται «U-

² Βλέπε καί π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου, *Καταστροφικές Λατρεῖες, Νεοφανεῖς Αἱρέσεις στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας*.

³ «Οἱ θεῖες Ἀρχές καί οἱ Ἐφαρμογές τους», by Younk oon Kim, The Holy Spirit Association for the Unification of World Christianity U.S.A. p. iv. vii.

⁴ Success Dynamics, Φυλλάδιο ΑΠΟΦΑΣΗ ΓΙΑ ΑΛΛΑΓΗ.

⁵ Μπαχάολα καί ἡ Νέα Ἐποχή, σελ. 161-162.

Man Hellas-Σύμβουλοι Παραγωγικότητας», ή οποία απειλεί με διάβρωση μεγάλες οικονομικές μονάδες και κρατικές επιχειρήσεις⁶.

Είναι φανερό πώς ο άνθρωπος πού έχει υπαρκτικά κενά, και πού δέν έχει κάποιο σταθερό πνευματικά έδαφος για νά στέκει, πολύ εύκολα ανοίγεται σέ κάθε τι πού του προσφέρεται απ' έξω σάν λύση και μάλιστα εύκολη και αυτοματοποιημένη, ή όποια του υπόσχεται ότι θά λύσει όλα του τά προβλήματα.

Όταν πλέον πιστεύει στό μεγάλο ιδανικό τής ομάδας, γίνεται πρόθυμος νά τό υπηρετήσει. Δέν διατάζει νά εγκαταλείψει τούς γονείς του, τό σχολείο, τά παιδιά ή τήν σύζυγο, για τόν μεγάλο σκοπό. Φυσικά στήν αρχή θά γίνει προσπάθεια νά κερδηθούν όλοι αυτοί για τήν όργάνωση. Εάν αυτό δέν επιτευχθεί, τότε ο όπαδός αποκόπτεται απ' αυτούς και ταυτίζεται με τήν νέα «οικογένεια». Για παράδειγμα, ή «**Έταιρεία Σκοπιά τών Μαρτύρων του Ίεχωβά**», σέ έσωτερικό έντυπο, πού φέρει τήν όνομασία «**Η ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΜΑΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ**», Αύγουστος 1995, σέ άρθρο με τίτλο «**Χριστιανική Διαγωγή στό Σχολείο**», προτρέπει τά παιδιά πού ανήκουν στήν όργάνωση νά αποστασιοποιούνται από τίς σχολικές εκδηλώσεις και νά επικοινωνούν μόνο με άτομα τά όποια ανήκουν στήν όργάνωση. Μάλιστα, για νά τό πετύχει αυτό, άσκει πάνω σ'αυτά **πνευματική τρομοκρατία**. Αναφέρει συγκεκριμένα: «...Μπορεί νά σέ δελεάσουν οι σχολικές άθλητικές δραστηριότητες ή οι κοινωνικές συγκεντρώσεις. Πρέπει νά είσαι

άγρυπνος ώστε νά διακρίνεις πώς μπορούν αυτές οι φαινομενικά άπολαυστικές δραστηριότητες νά σέ κάνουν νά συμβιάσεις τήν πίστη σου. Είναι ανάγκη νά διαλέγεις συντρόφους με τούς όποιους νά μπορείς νά απολαμβάνεις ανταλλαγή ενθάρρυνσης, ώστε ο καθένας νά έποικοδομείται από τήν πίστη του άλλου... **Να θυμάσαι πάντοτε ότι είσαι υπόλογος στον Ίεχωβά για τήν διαγωγή σου. Άκόμα και αν αυτό πού κάνεις μπορεί νά μήν τό παρατηρούν οι άλλοι, ο Ίεχωβά γνωρίζει τί κάνεις και θά εκφέρει κρίση**».

Συμπερασματικά, καταλήγουμε ότι οι διάφοροι ψευδομεσσίες και ψευδοσωτήρες χρησιμοποιούν μία μέθοδο ψυχικής και πνευματικής ύποδούλωσης, κάνοντας χρήση άθέμιτων και παραπλανητικών μεθόδων. Έτσι, καταφέρνουν νά παγιδεύουν άνυποψίαστα άτομα, τα όποια πιστεύουν ότι μέσα στήν ομάδα βρήκαν τίς λύσεις τών προβλημάτων τους. Ο όπαδός όμως αποκοπτόμενος από τό οικογενειακό, φιλικό και επαγγελματικό του περιβάλλον, άδειάζει στήν κυριολεξία έσωτερικά, τίθεται υπό μίαν διαρκή διαδικασία πλύσης έγκεφάλου, με αποτέλεσμα νά γίνεται άμισθος σκλάβος και άβουλο όργανο στα χέρια του άρχηγού και τής ομάδας.

Άκόμη, κατά κανόνα, οι ομάδες αυτές αποκρύπτουν τό πραγματικό τους πρόσωπο. Χρησιμοποιούν ποικίλα ψευδεπίγραφα όνόματα και προσωπεΐα. Παρουσιάζονται ως φιλοσοφικές τάσεις, έπιστημονικά κέντρα, ψυχολογικές μέθοδοι, ειρηνιστικά κινήματα, θεραπευτικές και ύγιεινιστικές προσπάθειες κ.ά. Άκόμη, αρκετές από αυτές παρουσιάζονται και με όρθόδοξο χριστιανικό προσωπεΐο(!). Έτσι ο προσδιορισμός τους καθίσταται πολύ δύσκολος. Γι'αυτό και πρέπει κανείς νά επαγρυπνεΐ συνεχώς...

⁶ Βλέπε, π. Άντωνίου Άλεβιζοπούλου, Νεοφανεΐς Αϊρέσεις. Καταστροφικές Λατρείες στό φώς τής Όρθοδοξίας.

ΜΙΑ... ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

π. Βαρνάβας Λαμπρόπουλος

Πολλοί νεοπροτεστάντες και πεντηκοστιανοί σέ διάφορα έντυπά τους δέν άρνούνται τήν ιστορική μαρτυρία, ότι τόν Κανόνα τής Άγίας Γραφής τόν καθόρισε ή Έκκλησία του Δ' αιώνα.

Καί έρωτάμε: Δέν είναι τουλάχιστον λογικό νά δεχθούν ότι εκείνη ή Έκκλησία υπήρξε πράγματι «στύλος και έδραίωμα τής άληθείας»; (Α' Τιμ. Γ. 15). Πώς άλλιώς θά ήταν σωστός ό Κανόνας τών βιβλίων τής Γραφής; Γιατί λοιπόν, ή διδαχή τών έν λόγω ομάδων δέν έχει καμμιά σχέση μέ τήν πίστη εκείνης τής Έκκλησίας;

Η Άγία Γραφή δέν είναι ΣΥΛΛΟΓΗ όλων τών διασωθέντων κειμένων, πού μιλούν για τήν άποκάλυψη του Θεού, αλλά ΕΠΙΛΟΓΗ μόνο μερικών έξ αυτών. Ποιών; Αυτών πού έγκρίθηκαν και άναγνωρίστηκαν ως αυθεντικά από τήν χρήση τους (και μάλιστα τήν λειτουργική χρήση τους) μέσα σέ μιά κοινότητα. Σέ ποιά κοινότητα; Σέ μιά κοινότητα μέ συγκεκριμένα στοιχεΐα ταυτότητας: μέ ιστορία, μέ ιεραρχία, μέ όρατά και έπαληθεύσιμα κριτήρια αδιάσπαστης συνέχειας και ένότητας.

Καί μέ ποιο κριτήριο ή συγκεκριμένη κοινότητα έκανε τήν έπιλογή τών βιβλίων τής Άγίας Γραφής; Προφανώς μέ τό κριτήριο πού άναφέρει ό Εύαγγελιστής Ιωάννης: *Ίνα πιστεύσητε ότι Ίησοϋς έστιν ό Χριστός ό υίός του Θεού, και Ίνα πιστεύοντες ζωήν έχητε έν τω όνόματι αυτού.* (Ιω. 20, 30-31). Ύπήρχε έπομένως συγκεκριμένος σκοπός πού ύπαγόρευε αυτήν τήν έπιλογή.

Έγινε λοιπόν έπιλογή όρισμένων κειμένων, πού έν συνεχεία παραδόθηκαν στους πιστούς, σάν μιά έγκεκριμένη ένιαία έκδοση του θείου μηνύματος. Τό μήνυμα είναι θείο. Έρχεται από τόν Θεό. Άλλά ή συγκεκριμένη πιστή κοινότητα είναι εκείνη, πού άναγνωρίζει τόν κηρυττόμενο λόγο και μαρτυρεί περί τής άληθείας του.

Άφοϋ λοιπόν ή Άγία Γραφή, ως βιβλίο, συντάγεται έντός τής κοινότητος τής Έκκλησίας και πρωταρχικός της σκοπός ήταν ή διδασκαλία αυτής τής κοινότητος, φυσικό συμπέρασμα είναι

ότι: δέν έγένησε ή Άγία Γραφή τήν Έκκλησία αλλά ή Έκκλησία έγένησε τήν Άγία Γραφή. Η Έκκλησία είναι ή μητέρα και ή Άγία Γραφή είναι θυγατέρα της. Γι' αυτό δέν είναι δυνατόν νά διαχωρισθεί τό βιβλίο αυτό από τήν Έκκλησία.

Νά, γιατί είχε άπόλυτο δικιο ό Τερτυλλιανός (De praescriptione haereticorum), όταν δέν ήταν διατεθειμένος νά συζητεί άμφισθητούμενα θέματα τής πίστεως μέ τούς αίρετικούς επί βιβλικκής δάσεως. Άφοϋ ή Γραφή άνήκει στην Έκκλησία, ή προσφυγή τών αίρετικών σ' αυτήν είναι παράνομη. Δέν έχουν κανένα δικαίωμα πάνω σέ ξένη περιουσία.

Στό πνεϋμα αυτής τής προβληματικής κινούμενος και ό άείμνηστος ιεροκύρηκας Δημήτριος Παναγόπουλος έγραφε: *Άς μάς άπαντήσουν οι προτεστάντες, σέ ποιο μέρος τής Καινής Διαθήκης λέγεται ότι τά βιβλία της είναι 27; Άσφαλώς πουθενά! Ποιός λοιπόν σάς τό είπε; Άσφαλώς ή παράδοση τής Έκκλησίας, τήν όποία άπορρίπτετε. Ώστε έχετε κόρην άνευ μητρός; Μέ ποιά λογική κρατάτε τήν θυγατέρα, τήν Καινή Διαθήκη, και άπορρίπτετε τήν μητέρα της, τήν Παράδοση σάν αυθεντία τής Έκκλησίας.* (Αντιευαγγελικοί οι Εύαγγελικοί, σελ. 26).

Είναι πράγματι τραγελαφικό νά παραδέχονται ότι ό κανόνας τών βιβλίων τής Άγίας Γραφής πήρε τήν τελική του μορφή από Συνόδους τής Έκκλησίας του Δ' αιώνα, και συγχρόνως νά θεωρούν τήν Έκκλησία αυτής τής έποχής «άποστάτιστα». Πώς είναι δυνατό μιά Έκκλησία πού βρίσκεται σέ άποστασία νά άποφαινεται σωστά σχετικά μέ ένα τόσο κρίσιμο θέμα, όπως είναι ή «χαρτογράφηση» του - όπως τόν άποκαλούν - άλάνθαστου Χάρτη του Χριστιανισμού, δηλαδή ή τελική έπιλογή τών έγκύρων βιβλίων τής Άγίας Γραφής; Καί πώς μπορεί μιά Έκκλησία «άποστάτιστα» νά δίνει τό νέφος τών μαρτύρων και τών άπολογητών; Μέ ποιο κριτήριο ή «χρυσή έποχή» τής Έκκλησίας χαρακτηρίζεται *περίοδος άποστασίας*,

Η ΓΙΟΓΚΑ ΚΑΙ Ο ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟΣ

Εἶναι ἀντίθετα καί ἀσυμβίβαστα μέ τήν ὀρθόδοξη χριστιανική ἄσκηση καί εἰδικότερα τήν προσευχή

Μοναχός Ἀρσένιος Βλιαγκόφτης
πτυχιούχος Θεολογίας καί Φιλοσοφίας
Ἐντεταλμένος Ἰ. Μ. Κασσανδρείας ἐπί θεμάτων αἱρέσεων

Ἡ ἐποχή μας εἶναι ἐποχή μεγάλης πνευματικῆς συγχύσεως καί ἀποστασίας ἀπό τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Πατέρας αὐτῆς τῆς καταστάσεως εἶναι ὁ διάβολος, ὁ ὁποῖος χρησιμοποιεῖ ἀνθρώπους πού παρασύρει στήν πλάνη, γιά νά φέρεי σέ πέρας τό ἀνθρωποκτόνο σχέδιό του. Τῆ σύγχυση αὐτή καλλιεργοῦν κυρίως οἱ ὁμάδες τῆς λεγόμενης «**Νέας Ἐποχῆς τοῦ Ὑδροχόου**». Βασικό τους δόγμα εἶναι ὅτι ὅλες οἱ θρησκείες εἶναι τό ἴδιο. Ὅλες εἶναι δρόμοι πού ὀδηγοῦν, λένε, στόν ἴδιο σκοπό. Ὁ ἴδιος ὅμως ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός τούς διαψεύδει λέγοντας στό Εὐαγγέλιο: «Ἐγώ εἰμί ἡ Ὁδός καί ἡ Ἀλήθεια καί ἡ Ζωή» (Ἰω., 14,6). Συνεπῶς, δέν ὑπάρχουν πολλοί δρόμοι πρός τή σωτηρία, παρά ἕνας καί μοναδικός πού εἶναι ὁ Χριστός καί ἡ Ἐκκλησία του.

Οἱ κήρυκες τῆς συγχύσεως ταυτίζουν τή χριστιανική προσευχή μέ τή γιόγκα καί τό διαλογισμό πού εἶναι τεχνικές τῶν ἀνατολικῶν θρησκειῶν καί τοῦ ἀποκρυφισμοῦ.

Μέ αὐτά πού θά ποῦμε πιστεύω ὅτι θά διαλύσουμε αὐτή τή σύγχυση.

Ἡ ἄσκηση νομοθετεῖται ἀπό τόν ἴδιο τόν Κύριό μας στό ἱερό Εὐαγγέλιο. Ἡ ἄσκηση εἶναι τό μέσον γιά νά φθάσει κανεῖς στό σκοπό τῆς χριστιανικῆς ζωῆς, πού εἶναι ἡ ἀπαλλαγῆ ἀπό τά πάθη καί ἡ ἔνωση μέ τό Θεό (κατά χάριν θέωση). **Μορφές ἀσκήσεως** εἶναι ἡ νηστεία, ἡ ἀγρυπνία, ἡ προσευχή, ἡ εἰλικρινής μετάνοια καί ἡ ἐξομολόγησις, ἡ ταπείνωσις, τό νά προσπαθοῦμε νά κόβουμε τό δικό μας θέλημα κάνοντας ὑπακοή στό θέλημα τοῦ Θεοῦ, τό νά μήν ἔχουμε

Ἁρχαιότερος πλήρης κατάλογος τῶν 27 βιβλίων τῆς Καινῆς Διαθήκης δέν ὑπῆρχε μέχρι τό 367 μ.Χ., τότε πού μᾶς τόν χάρισε ὁ Μέγας Ἀθανάσιος. Αὐτό σημαίνει ὅτι ὁ πρῶτος πλήρης κατάλογος τῶν βιβλίων τῆς Καινῆς Διαθήκης, ὅπως τόν ἔχομε σήμερα, δέν εἶχε ἐμφανισθεῖ, παρά 300 καί περισσότερα χρόνια μετά τήν ἐναρξῆ συγγραφῆς τῶν πρώτων Εὐαγγελίων...

Ὁ πρῶτην προτεστάντης Frank Schaeffer, στό ἀποκαλυπτικό βιβλίο του *ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΑΙΩΝΑ ΤΩΝ ΨΕΥΤΙΚΩΝ ΘΡΗΣΚΕΙΩΝ* (πού μετέφρασε ὁ ἀρχιμ. Αὐγουστίνος Μύρου, Κοζάνη), θεωρεῖ τήν ἱστορία τοῦ Κανόνα τῆς Καινῆς Διαθήκης πολύ γοητευτικό θέμα, καί πολύ κρίσιμο γιά τήν κατανόηση - τόσο τῆς Γραφῆς ὅσο καί τῆς Ἐκκλησίας. Γιατί μέσα ἀπό αὐτή τήν ἱστορία φαίνεται καθαρά ὅτι ἡ Μητέρα (ἡ Ἐκκλη-

σία) μέ τήν θυγατέρα (τήν Ἁγία Γραφή) ἔχουν διαφορά ἡλικίας τουλάχιστον ... 300 χρόνια! Ἡ - κατά ἡπιότεραν ἔκφρασι - ἡ μητέρα κυφοροῦσε τήν θυγατέρα τουλάχιστον ... 300 χρόνια! Αὐτό εἶναι ἕνα ἀδιαμφισβήτητο ἱστορικό γεγονός. Ἀκόμη καί οἱ προτεστάντες μποροῦν ἴσως νά τό παρασιωπήσουν ἢ νά τό ἀγνοήσουν· δέν μποροῦν ὅμως νά τό ἀμφισβητήσουν.

Ἄν λοιπόν -κατά τούς προτεστάντες- ἡ Ἁγία Γραφή εἶναι ἀντάρκης καί αὐταπόδεικτος, ἂν προηγεῖται καί εἶναι ὑπεράνω τῆς Ἐκκλησίας, ἂν ἡ Γραφή ζωογονεῖ, συγκροτεῖ καί ἐρμηνεύει τήν Ἐκκλησία καί ὄχι ἡ Ἐκκλησία τήν Γραφή, τότε ὀδηγοῦμεθα στό - ἀπό ἱατρικῆς τουλάχιστον πλευρᾶς - τερατώδες: ἕνα μή ἐσηματισμένον ἔμβρυον νά τρέφει καί νά συντηρεῖ τήν ἐπί 300 καί πλέον ἔτη κυφοροῦσαν αὐτό μητέρα του!!!

έμπιστοσύνη στίς δικές μας ανύπαρκτες δυνάμεις, αλλά στή δύναμη του Θεού, τό νά αποδίδουμε στό Θεό όλα τά καλά καί τήν ὅποια πρόοδό μας στό δρόμο τῆς ἀρετῆς, ἐνῶ στόν ἑαυτό μας νά ἐπιρρίπτουμε τήν εὐθύνη γιά τίς ἀμαρτίες μας. Κοντά σ' αὐτά πρέπει νά προσθέσουμε τή μελέτη τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ καί τή συνειδητή συμμετοχή στά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας, κυρίως στό μυστήριο τῆς μετανοίας καί ἐξομολογήσεως καί στό μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Ἡ ἄσκηση εἶναι ὄχι μόνο γιά τούς μοναχούς καί τούς κληρικούς, ἀλλά γιά ὅλους τούς χριστιανούς, ὅπως φαίνεται καθαρά ἀπό τό ἱερό Εὐαγγέλιο καί τούς βίους τῶν ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας. Αὐτόν τόν δρόμο τῆς ἀσκήσεως ἐβάδισαν τά ἑκατομμύρια τῶν ἁγίων τῆς πίστεώς μας. Ἡ ἄσκηση οὐσιαστικά εἶναι τό νά βάλει ὁ ἄνθρωπος ἀπό τή δική του πλευρά τό «θέλω». Τό «μπορῶ» τό βάζει ἀπό τή δική του πλευρά ὁ παντοδύναμος Θεός.

Ἔτσι σιγά-σιγά θεραπεύεται ὁ ἄρρωστος ἀπό τήν ἀμαρτία ἄνθρωπος. Αὐτή ἡ θεραπεία γίνεται **μόνο μέσα στό πνευματικό νοσοκομεῖο τοῦ λέγεται Ἐκκλησία**. Γιά νά ἐπιτευχθεῖ ἡ θεραπεία ἀπαραίτητη εἶναι ἡ ἄσκηση.

Ἡ ἄσκηση στήν ὀρθόδοξη παράδοση θεραπείας **δέν εἶναι μιά τεχνική**. Δέν εἶναι ἕνα σύνολον ἀπό πρακτικές.

Εἶναι ἀντίθετα, ἡ ἀνταπόκριση μέ φιλότιμο στήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Τό νά κάνουμε δηλαδή ἀνθρωπίνως ὅ,τι χρειάζεται γιά νά καθαρίσουμε τόν ἑσω ἄνθρωπο, ὥστε νά ἔλθει καί νά κατοικήσει μέσα μας ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ. Ἐξάλου ὁ Θεός κάνει τό πρῶτο βῆμα, γιά νά συναντήσῃ τόν ἄνθρωπο καί ὄχι ὁ ἄνθρωπος γιά νά βρεῖ τό Θεό. Ἐρχόμαστε τώρα σ' ἕνα σημεῖο κρίσιμο.

Υπάρχουν κάποιες ὁμοιότητες ἀνάμεσα στήν ἄσκηση τήν ὀρθόδοξη καί τήν ἄσκηση στόν ἐξω-ὀρθόδοξο χῶρο, οἱ ὁποῖες μάλιστα μπορεῖ νά ἐντυπωσιάσουν κάποιον ὁ ὁποῖος μένει στή φαινομενική ὁμοιότητα τῶν δένδρων ὅσον ἀφορᾷ στά φύλλα, καί δέν βλέπει τίς διαφορές στόν κορμό, στίς ρίζες καί κυρίως στόν καρπό.

Προσευχή εἶναι ἡ συνομιλία τῆς ψυχῆς μέ τό Θεό. Πολύ γνωστή στή μοναχική παράδοση εἶναι ἡ λεγόμενη νοερά προσευχή («Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με»), τήν ὁποία καλλιέργησαν καί

καλλιεργοῦν ὅλες οἱ φιλόθεες ψυχές καί ὄχι μόνο οἱ μοναχοί.

Οἱ ἐξωτερικές ὁμοιότητες τῆς λεγομένης ψυχοσωματικῆς μεθόδου τῆς νοεράς προσευχῆς μέ τίς τεχνικές τοῦ διαλογισμοῦ στάθηκαν ἀφορμή γιά νά γραφοῦν πολλά, τά τελευταῖα κυρίως χρόνια. Ἄς μὴν ξεχνοῦμε ὅτι τό κάλπικο πάντα μιμεῖται τό γνήσιο. Ὁ διάβολος μπορεῖ νά μετασχηματισθεῖ ἀκόμη καί σέ ἄγγελο φωτός γιά νά παραπλανήσει.

Σέ τί συνίσταται γενικά ἡ λεγομένη «ψυχοσωματική μέθοδος»; Στά ἐξῆς: Κάθεται κανεῖς σ' ἕνα χαμηλό σκαμνί μέ τό κεφάλι σκυμμένο, ὥστε νά βλέπει πρὸς τό σημεῖο τοῦ στήθους λίγο κάτω ἀπ' τήν καρδιά καί προσπαθεῖ νά συντονίσει τήν ἀναπνοή μέ τήν προσευχή τοῦ Ἰησοῦ, στά λόγια καί στό νόημα τῆς ὁποίας προσπαθεῖ νά συγκεντρώσει τό νοῦ του καί νά θερμάνει τήν καρδιά του. Αὐτό ὅμως δέν παρέχεται ὡς συνταγή, οὔτε ἀπό ὅλους τούς διδασκάλους τῆς νοεράς προσευχῆς, οὔτε πρὸς ὅλους ὅσοι θά ἤθελαν νά ἀσχοληθοῦν.

Καί δέν πρέπει νά ξεχνοῦμε ὅτι αὐτό μπορεῖ νά βοηθᾷ, ἀλλά δέν εἶναι ὁ σκοπός. Τό θέμα αὐτό θά ἀναπτυχθεῖ στή συνέχεια.

Ὁ διαλογισμός ἀπό τήν ἄλλη πλευρά ὀρίζεται ἀπό τόν Ἰνδό γκουρού Σάτνα Σάι Μπάμπα ὡς «ἡ μέθοδος μέσα ἀπό τήν ὁποία ὁ νοῦς μαθαίνει νά συγκεντρώνεται» (Σρί Σάτνα Σάι Μπάμπα, «Διαλογισμός», Ἔκδ. Σρί Σάτνα Σάι, Ἀθήνα, 1984, σ. 8, κατά παράθεσιν ὑπό τοῦ μακαριστοῦ π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου εἰς «Διαλογισμός ἢ προσευχή;» σ. 56).

Στήν περίπτωση αὐτή τοῦ συσχετισμοῦ νοεράς προσευχῆς καί διαλογισμοῦ γίνεται μιά ἀνέντιμη προσπάθεια. Εἶναι ἡ προσπάθεια νά φανεῖ ὅτι δῆθεν ἔχουμε δύο διαφορετικούς μέν, ἀλλά συγγενικούς κατά βάθος δρόμους, πού ὀδηγοῦν στόν ἴδιο σκοπό. Ὅτι ἔχουμε δύο διαφορετικές παραδόσεις πού περιγράφουν ὅμως τήν ἴδια οὐσιαστικά ἐμπειρία. Δυστυχῶς ἀκόμη καί καθηγητές Ὀρθοδόξων Θεολογικῶν Σχολῶν, ὅπως π.χ. ὁ καθηγητής Σάββας Ἀγουρίδης, ὑποστηρίζουν αὐτή τήν ἄποψη (βλ. ἄρθρο του μέ τίτλο «Ἡ ἐμπειρία τοῦ θείου φωτός στους Ὀρθόδοξους Ἡουχαστές καί ὁ φωτισμός στόν Βουδισμό Ζέν» (εἰσήγηση στό «Conference on God

and God's Equivalents» πού ὀργάνωσε τό Council on the World's Religions, στήν Assisi, Ἰταλία, 1-6 Μαΐου 1990). Ἡ ἐξήγηση εἶναι ὅτι ὁ κ. Ἀγουρίδης εἶναι δυστυχῶς στέλεχος τῆς «Ἐνωτικῆς Ἐκκλησίας» τοῦ Κορεάτη ψευδομεσσία Σάν Μυούνγκ Μούν.

Αὐτή ἡ προσπάθεια βέβαια τῆς συγχύσεως ἐντάσσεται μέσα στό συγκρητιστικό πλαίσιο πού βλέπει τά πράγματα ἢ λεγομένη «Νέα Ἐποχή τοῦ Ὑδροχόου». Ὅπως εἶπαμε καί στήν ἀρχή, λένε γιά νά παραπλανήσουν καί νά προσηλυτίσουν τούς ἀστηρίκτους, ὅτι τάχα ὅλα εἶναι τό ἴδιο. Κατά βάθος ὅμως οὔτε οἱ ἴδιοι τό πιστεύουν, διότι δέχονται ὅτι ἡ δική τους πίστη ἀνήκει στή Νέα Ἐποχή καί συνεπῶς βρίσκονται οἱ ἴδιοι σέ ἀνώτερο ἐξελικτικό ἐπίπεδο ἀπό ἐμᾶς τούς χριστιανούς πού μείναμε, ὅπως λένε, κολλημένοι στήν παλιά ἐποχή, δηλαδή στήν «ἐποχή τῶν ἰχθύων», πού ἦταν, ὅπως λένε, ἡ ἐποχή τοῦ χριστιανισμοῦ!

Θά μπορούσαμε νά ποῦμε πολλά γιά τήν περί Θεοῦ, ἀνθρώπου καί κόσμου ἀντίληψη στήν ὁποία βασίζεται ἡ χριστιανική ὀρθόδοξη προσευχή. Ἀπό τήν ἄλλη πλευρά θά μπορούσαμε νά ποῦμε ἐξίσου πολλά γιά τήν περί Θεοῦ, ἀνθρώπου καί κόσμου ἀντίληψη, τήν ὁποία προϋποθέτει ἡ γιόγκα καί ὁ διαλογισμός. Οἱ δύο αὐτές ἀντιλήψεις εἶναι μεταξύ τους τελείως ἀντίθετες καί ἀσυμβίβαστες. Γιά μᾶς τοῦ χριστιανούς, ὁ Θεός εἶναι πρόσωπο, δημιούργησε ἀπό ἀγάπη τόν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος εἶναι ἐπίσης πρόσωπο. Ὁ Θεός ἐπίσης δημιούργησε ἀπό ἀγάπη τόν κόσμο καί ἐνδιαφέρεται γι' αὐτόν, ὅπως βέβαια, καί πολύ περισσότερο, ἐνδιαφέρεται καί γιά τόν ἄνθρωπο. Ἀντίθετα, σύμφωνα μέ τίς ἀνατολικές θρησκείες καί τήν «Νέα Ἐποχή», ὁ Θεός εἶναι μιά ἀπρόσωπη ὑπερσυνειδητότητα πού ταυτίζεται μέ τό σύμπαν. Ἔχουμε δηλαδή πανθεισμό. Ὁ ἄνθρωπος ἐπίσης, σύμφωνα μ' αὐτούς, εἶναι σάν μιά σταγόνα πού πρέπει νά σβήσει μέσα στόν ὠκεανό τοῦ ἀπρόσωπου Θεοῦ-σύμπαντος. Δέν ὑπάρχει ἐλευθερία οὔτε εὐθύνη σύμφωνα μέ τήν ἀντίχριστη ἀντίληψη τῆς «Νέας Ἐποχῆς». Ὅλα καθορίζονται, λένε, μέ βάση τόν τυφλό νόμο τοῦ κάρμα καί τῆς μετενσάρκωσης, ὁ ὁποῖος βέβαια δέν εἶναι νόμος, ἀλλά μιά θρησκευτική πίστη τῶν ἀνατολικῶν θρησκειῶν καί τοῦ ἀποκρυφισμοῦ. Σύμφωνα μέ αὐτή τήν πλάνη, ἡ ψυχή

μετά τό σωματικό θάνατο, μπαίνει σ' ἕνα ἄλλο σῶμα, εἴτε ἀνθρώπου, εἴτε ζῶου. Μπορεῖ ἀκόμη καί σ' ἕνα φυτό ἢ μιά πέτρα, ἀφοῦ ὅλα στήν οὐσία τούς εἶναι, ὅπως λένε, τό ἴδιο.

Κλείνουμε τήν σημαντική αὐτή πιστεύω παρένθεση.

Ἡ ὀρθόδοξη τοποθέτηση πάνω στήν πλανημένη ἄποψη ὅτι τάχα διαλογισμός καί προσευχή εἶναι τό ἴδιο, μπορεῖ νά συνοψισθεῖ στά ἑξῆς: Διαβάζω ἀπό τό βιβλίο «Ἡ δύναμη τοῦ Ὄνόματος» τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Διοκλείας κ. Καλλίστου Γουέαρ, καθηγητοῦ στό Πανεπιστήμιο τῆς Ὁξφόρδης.

«Μαζί μέ τίς ὁμοιότητες ὑπάρχουν ἐπίσης καί διαφορές. Ὅλες οἱ εἰκόνες ἔχουν πλαίσια καί ὅλα τά πλαίσια τῶν εἰκόνων ἔχουν μερικά κοινά χαρακτηριστικά: κι ὅμως οἱ εἰκόνες μέσα στά πλαίσια ἴσως νά εἶναι ὁλότελα διαφορετικές. Αὐτό πού ἐνδιαφέρει εἶναι ἡ εἰκόνα, ὄχι τό πλαίσιο. Στήν περίπτωση τῆς Εὐχῆς τοῦ Ἰησοῦ, οἱ φυσικές ἀσκήσεις εἶναι σάν τό πλαίσιο, ἐνῶ ἡ νοερά ἐπίκληση τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ εἰκόνα μέσα στό πλαίσιο. Τό “πλαῖσιο” τῆς Εὐχῆς μοιάζει βεβαίως μέ διάφορα μὴ Χριστιανικά “πλαῖσια” ἀλλά αὐτό δέ θά πρέπει νά μᾶς ἀποσπᾷ τήν προσοχή ἀπό τή μοναδικότητα τῆς εἰκόνας πού περικλείεται ἀπό τό χαρακτηριστικά χριστιανικό περιεχόμενο τῆς προσευχῆς. Τό οὐσιῶδες σημεῖο στή Νοερά Προσευχή δέν εἶναι ἡ πράξη τῆς ἐπανάληψης αὐτῆ καθ' ἑαυτή, οὔτε τό πῶς καθόμαστε ἢ ἀναπνέουμε, ἀλλά **σέ ποιόν μιλάμε** καί στήν περίπτωση αὐτῆ οἱ λέξεις ἀπευθύνονται ξεκάθαρα στόν Ἐνσαρκωμένο Σωτήρα Ἰησοῦ Χριστό, Υἱό τοῦ Θεοῦ καί Υἱό τῆς Παρθένου Μαρίας».

Καί συνεχίζει: (Ἡ προσευχή τοῦ Ἰησοῦ ἢ νοερά προσευχή εἶναι) **«μιά ἐπίκληση πού ἀπευθύνεται σέ ἕνα ἄλλο πρόσωπο, στό Θεό πού ἔγινε ἄνθρωπος, Ἰησοῦς Χριστός, ὁ προσωπικός μας Σωτήρας καί Λυτρωτής. Ἡ Εὐχή τοῦ Ἰησοῦ, ἐπομένως, ἀπέχει πολύ ἀπό μιά ἀπομονωμένη μέθοδο ἢ τεχνική. Ὑφίσταται μέσα σέ μιά ὀρισμένη συνάφεια, κι ἂν διαχωριστεῖ ἀπ' τή συνάφεια αὐτή χάνει τό ὀρθό της νόημα.**

Καί συνεχίζει: Ἡ συνάφεια, τῆς Εὐχῆς τοῦ Ἰησοῦ εἶναι πρῶτα ἀπ' ὅλα **συνάφεια πίστεως**. Ἡ Ἐπίκληση τοῦ Ὄνόματος προϋποθέτει ὅτι κάποιος πού λέει τήν προσευχή πιστεύει στόν Ἰη-

σοῦ Χριστό ὡς Υἱό τοῦ Θεοῦ καί Σωτήρα. Πίσω ἀπό τήν ἐπανάληψη ἑνός τύπου λέξεων πρέπει νά ὑπάρχει μιὰ ζωντανή πίστη στόν Κύριο Ἰησοῦ -σ' αὐτό πού Ἐκεῖνος εἶναι καί σ' ὅ,τι ἔχει κάνει προσωπικά γιά μένα.

Κατά δεύτερο λόγο, ἡ συνάφεια τῆς προσευχῆς τοῦ Ἰησοῦ εἶναι **συνάφεια κοινότητας**. Δέν ἐπικαλούμαστε τό ὄνομα σάν χωριστά άτομα, στηριζόμενα ἀποκλειστικά στίς δικές μας ἐσωτερικές δυνάμεις, ἀλλά τό ἐπικαλούμαστε σάν μέλη τῆς κοινωρίας τῆς Ἐκκλησίας. Οὔτε γιά μιὰ στιγμή (οἱ Ἅγιοι Πατέρες μας) δέν ἀντίκρουσαν τήν Ἐπίκληση τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ σάν ὑποκατάστατο τῶν Μυστηρίων, ἀλλά δέχτηκαν ὅτι ὁποῖος τήν χρησιμοποιεῖ, θά ἔπρεπε νά εἶναι ἐνεργό καί συμμετέχον μέλος τῆς Ἐκκλησίας» (μνημονευθέν βιβλίον σ. 66-68).

Καί γιά νά συμπληρώσουμε τίς σκέψεις αὐτές:

Ὁ στόχος μας στήν προσευχή εἶναι νά ἐοικωνήσουμε μέ **τό πρόσωπο** τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ - καί ἡ ἐπικοινωνία αὐτή βέβαια δέν μπορεῖ τά μπεῖ μέσα σέ καλούπια - καί νά ἐνωθῶμε μαζί του, (ἡ ἔνωση ὅμως αὐτή δέν καταργεῖ τήν προσωπική ἐτερότητα), ἐνῶ στό διαλογισμό ὁ στόχος εἶναι νά διαλυθεῖ τό ἀτομικό Ἐγώ σά σταγόνα στόν ὠκεανό τῆς «παγκόσμιας ὑπερσυνειδητότητας» πού δέν εἶναι πρόσωπο.

Στό διαλογισμό δέν ἀπευθύνεται κανείς σ' ἕνα ξεχωριστό πρόσωπο, μέ τό ὅποιο τόν συνδέει ἡ ἀγάπη, ἀλλά ἀπευθύνεται στόν Ἐαυτό, πιστεύοντας ὅτι ὁ ἴδιος στήν οὐσία του εἶναι Θεός. Αὐτό βέβαια εἶναι μιὰ δαιμονική ἀπάτη καί πλάνη, τήν ὁποία γιά νά περάσουν, παρερμηνεύουν διαστρεβλώνοντας καί τούς λόγους τοῦ Χριστοῦ «ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐντός ὑμῶν ἐστί» (Λκ., 17,21). Αὐτό ὅμως τό χωρίο δέν σημαίνει ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀπό τή φύση του Θεός, ὅπως πλανῶντες καί πλανώμενοι πιστεύουν καί διακηρύσσουν οἱ νεοεποχίτες, ἀλλά σημαίνει ὅτι ἐφόσον κάποιος εἶναι βαπτισμένος, κατοικεῖ μέσα του ἡ ἄκτιστη Θεία Χάρις, δηλαδή τό Ἅγιο Πνεῦμα καί ὁποῖος ἔχει μέσα του τή Θεία Χάρις, ζεῖ ἀπό τώρα αὐτό πού ὀνομάζουμε Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Κλείνουμε τή μικρή παρένθεση.

Ὁ διαλογισμός λοιπόν δέν εἶναι μιὰ κίνηση ἐξόδου ἀπό τό ἐγώ, μιὰ κίνηση ἀπαλλαγῆς ἀπό

τόν ἐγωϊσμό, δηλαδή μιὰ κίνηση ἀγάπης, ἀλλά εἶναι ἕνα ἐγωκεντρικό βραχυκύκλωμα.

Στό διαλογισμό γίνεται ἀναφορά στό δαλογιστικό ἀντικείμενο, ὅπως τό ὀνομάζουν. Αὐτό θά μπορούσε νά εἶναι, σύμφωνα μέ τούς ὁπαδοῦς τοῦ διαλογισμοῦ, ἡ μορφή τοῦ Βούδα, ἡ φλόγα ἑνός κεριοῦ, ἡ ὀτιδήποτε ἄλλο (καί γιατί ὄχι, συμπληρώνουμε ἐμεῖς, καί ἡ μορφή τοῦ Ἐωσφόρου, ἐάν αὐτό «ἐμπνέει» καί «βοηθᾷ» τόν διαλογιζόμενο).

Ὅταν ἀπευθύνονται αὐτοί οἱ ὁποῖοι ἀσκοῦν τό διαλογισμό σέ χριστιανούς, γιά νά τούς προσημιτίσουν, λένε ὅτι κατά τήν ὥρα τοῦ διαλογισμοῦ μποροῦν νά συγκεντρώσουν τήν προσοχή τους στόν Ἰησοῦ Χριστό. Ἔτσι καλλιεργοῦν τή σύγχυση. Διότι δίνουν στόν ὄρο «Χριστός» ἄλλο περιεχόμενο. Π' αὐτούς, ὁ Ἰησοῦς Χριστός δέν εἶναι, ὅπως γιά μᾶς, τέλειος Θεός καί τέλειος ἄνθρωπος, ἀλλά ἕνας ἀπό τούς μεγάλους δασκάλους κοντά σέ πολλούς ἄλλους. Κυρίως ὅμως εἶναι, ὅπως λένε, μιὰ κατάσταση μέσα μας! Ὅλοι εἴμαστε, λένε, ἀπό τή φύση μας Χριστοί. Ἐμεῖς ὅμως οἱ ὀρθόδοξοι δέν πιστεύουμε στό δαιμονικό ψέμα ὅτι τάχα εἴμαστε ἀπό τή φύση μας Θεοί, ἀλλά ἀγωνιζόμαστε μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ νά μοιάσουμε στό Χριστό καί συνεπῶς νά γίνουμε κατά χάριν Θεοί ὅπως εἶναι οἱ ἅγιοι. Ἡ διαφορά εἶναι τεράστια. Στήν περίπτωση τοῦ διαλογισμοῦ ἐφαρμόζεται τό ἑωσφορικό ψέμα τῆς αὐτοσωτηρίας, ἐνῶ στήν περίπτωση τῆς προσευχῆς ἀγιάζεται ὁ ἄνθρωπος σέ κοινωρία ἀγάπης καί ὑπακοῆς μέ τόν μόνο ἅγιο Τριαδικό Θεό.

Οἱ ὁπαδοί τοῦ διαλογισμοῦ κάνουν λόγο καί γιά «ξεπέρασμα τοῦ διαλογιστικοῦ ἀντικειμένου».

Τό ὑποτιθέμενο ὅμως αὐτό «ξεπέρασμα τοῦ διαλογιστικοῦ ἀντικειμένου», εἶναι τελείως ξένο καί ἀσυμβίβαστο μέ τήν ὀρθόδοξη προσευχή. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός δέν εἶναι γιά μᾶς ἕνα διαλογιστικό ἀντικείμενο, οὔτε εἶναι ὁ στόχος μας νά τόν ξεπεράσουμε φθάνοντας σέ μιὰ «κατάσταση καθαρῆς συνείδησης» ἢ «βαθύτερης ἐπίγνωσης τοῦ Ἐαυτοῦ» (βλ. + π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου «Διαλογισμός ἢ Προσευχή;» σελ. 86 κ. ἐξ.).

Ἐνα ἄλλο σημεῖο, πού πρέπει νά τονίσουμε, εἶναι ὅτι, μέ τίς τεχνικές τοῦ διαλογισμοῦ φθάνει κανείς σέ ὑψηλὴ ὑπερηφανείας, ἐνῶ μέ τήν

προσευχή ταπεινώνεται, δέν περιφρονεί κανένα καί μάλιστα, έχοντας γνωρίσει πραγματικά τόν έαυτό του, όταν διώνει καταστάσεις τής Θείας Χάριτος, τόν θεωρεί (τόν έαυτόν του) χειρότερο από όλους, ακόμη καί από τά άλλα ζώα. Ύποκάτω πάσης τής κτίσεως», καθώς διαβάζουμε στό «Γεροντικό».

Ό διαλογιζόμενος πού πιστεύει ότι στήν ούσία του είναι Θεός, δέν μπορεί νά πει «έλέησόν με», δυό λέξεις πού είναι τό κλειδί τής νοερᾶς προσευχῆς. Δέν μπορεί μέ άλλα λόγια ό όπαδός του δόγματος «θέλω καί μπορῶ» τής νεοεποχίτικης «θετικῆς σκέψης» νά ταπεινωθεῖ.

Εξάλλου, ό διαλογισμός σέ τελική ἀνάλυση, οδηγεί τόν διαλογιζόμενο σέ μιά κατάσταση αὐτο-ὑπνωσης. Ἡ ἐπιδίωξη ἔνωσης μέ τό ἀντικείμενο τοῦ διαλογισμοῦ, πού είναι ό κύριος στόχος τοῦ διαλογισμοῦ, δέν είναι παρά μιά ὑπόθεση τής φαντασίας, ἡ ὁποία φαντασία σύμφωνα μέ τήν ὀρθόδοξη ἀσκητική θεραπευτική ἀγωγή πρέπει νά μπει στό περιθώριο. Ἡ κίνηση αὐτή στό χῶρο τοῦ φανταστικοῦ-μᾶλλον στό χῶρο ὅπου πραγματικό καί φανταστικό συγχέονται - μπορεί νά φθάσει μέχρι καταστάσεις πού είναι ἀρμοδιότητα τής ψυχιατρικῆς, ὅπως π.χ. τοῦ ὀπαδοῦ τής «θετικῆς σκέψης», πού προσπάθησε μέ τή «δύναμη τοῦ νοῦ», ὅπως πίστευε, νά σταματήσει ἕνα τραῖνο, μέ ἀποτέλεσμα βέβαια νά τόν πατήσει. Παρομοίων ἐξωφρενικῶν παραδειγμάτων ὑπάρχει πληθώρα. Τό δαιμονικό στοιχεῖο βέβαια ὑποδοηθεῖ ὅλες αὐτές τίς καταστάσεις. Παραπέμπω για ἐμβάθυνση στό κίνημα τής λεγόμενης «θετικῆς σκέψης» στό βιβλίο τοῦ μακαριστοῦ π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου «Αὐτογνωσία, αὐτοπραγμάτωση, σωτηρία».

Ἡ ἄσκηση δέν είναι τεχνική. Αὐτό φάνηκε καί ἀπό τή σύγκριση νοερᾶς προσευχῆς καί διαλογισμοῦ. Δέν είναι κάτι μέ τό ὁποῖο μποροῦμε νά ἐκδιᾶσουμε τήν ἐλευθερία τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἄσκηση στήν ὀρθόδοξη παράδοση δέν είναι αὐτοσκοπός. Είναι μέσον. Ἡ ἐπιδίωξή μας μέ τήν ἄσκηση είναι νά νεκρώσουμε τά πάθη, ὅχι νά δλάψουμε τό σῶμα. «Ἐμεῖς δέν διδαχτήκαμε νά εἴμαστε σωματοκτόνοι, ἀλλά παθοκτόνοι» λέγει ό ἀδβᾶς Ποιμῆν στό «Γεροντικό» (Ἔκδ. «Ἀστέρος», σελ. 101, παρ. ρπγ).

Ἐπειδή ἡ ἄσκηση δέν είναι αὐτοσκοπός, ὅπως τονίσαμε ἐνωρίτερα, γι'αυτό καί ό ὀρθόδοξος δέν ἐπιδιώκει νά δεῖ φῶτα ἢ ὀράματα, νά ἔχει «ἐμπειρίες» ἢ νά κάνει θαύματα. Ὅπου καί ὅποτε παρουσιάζεται τυχόν μιά «ὀραματολαγνεία» ἢ μιά «θαυματολαγνεία», θα πρέπει νά ξέρουμε ότι είναι παρεκτροπές ἀπό τό ὀρθόδοξο φρόνημα καί ἦθος. Ὁ ὀρθόδοξος ἀρνεῖται τίς «ἐμπειρίες» πού ό διάβολος είναι ἔτοιμος νά τίς προσφέρει «ἐδῶ καί τώρα» καί χωρίς νά τούς ζητηθοῦν πολὺ περισσότερο βέβαια ὅταν τοῦ ζητηθοῦν.

Χάσμα μέγα ὑπάρχει μεταξύ ἑνός ἀληθινοῦ προφήτη, ἑνός ὀρθόδοξου ἀγίου δηλαδή, καί ἑνός ἀποκρυφιστῆ μάγου, φακίρη, θαυματοποιοῦ, μέντιουμ.

Ἀνοίγοντας μιά μικρή παρένθεση παραθέτω συνοπτικά τά βασικά σημεῖα διαφοροποιήσεως τά ὁποῖα ἀναλύονται στό βιβλίο τοῦ + π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου «Ἀποκρυφισμός, γκουρουνισμός, νέα ἐποχή» (σ.282-286).

1. Ὁ προφήτης, ό ἅγιος, δέν είναι αὐτόκλητος ἀλλά θεόκλητος.

2. Ὁ ἀληθινός προφήτης ἔχει συναίσθηση τής μηδαμινότητάς του, ἐνῶ ό μάγος, θαυματοποιός είναι γεμάτος ἔπαρση δαιμονική.

3. Ὁ ἀληθινός προφήτης δέν ἀνοίγει «ἐπιχείρηση παροχῆς ὑπηρεσιῶν», οὔτε προσκαλεῖται ἀπό τούς ἀνθρώπους πορεύεται ἐκεῖνος πρὸς αὐτούς.

4. Ὁ ἀληθινός προφητικός λόγος είναι συνήθως ἀνεπιθύμητος ἀπό ἐκείνους στοὺς ὁποίους ἀπευθύνεται καί τούς προκαλεῖ, δέν τούς κολακεύει καί

5. Τό περιεχόμενο τοῦ μηνύματος τοῦ ἀληθινοῦ προφήτη δέν είναι νέο ἀλλά παλιό πού ἔχει λησμονηθεῖ.

Καί για νά ἐπανέλθουμε στό θέμα τῶν ὀραμάτων καί «ἐμπειριῶν», μποροῦμε νά προσθέσουμε ότι:

Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ βέβαια μπορεῖ νά ἐπισκεπτεται τούς κεκαθαμένους καί ἀξίους, ὅπως καί ὅποτε αὐτή κρίνει ὠφέλιμο για τούς ἴδιους ἢ για τήν οἰκοδομῆ τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή τής Ἐκκλησίας· αὐτές οἱ ἐμπειρίες ὅμως οὔτε ἐκδιᾶζονται οὔτε αὐτοσκοπός είναι.

Μετάνοια νά ζητοῦμε συμβουλευοῦν οἱ Ἅγιοι, ἡ ὁποία καί αὐτή είναι δῶρον Θεοῦ, καί ἡ ὁ-

ποία κατά τόν Ἅγιο Ἰσαάκ τό Σύρο εἶναι ὑψηλοτέρα πασῶν τῶν ἀρετῶν, «...ὅτι οὐδέ τελειωθῆναι δύναται τό ἔργον αὐτῆς πάποτε· προσήκει γάρ αὕτη πᾶσιν, ἁμαρτωλοῖς καί δικαίοις, πάντοτε, τοῖς βουλομένοις σωτηρίας τυχεῖν» (Λόγος ΝΕ., Περί παθῶν, Ἐκδ. Ἱερομ. Ἰωακείμ Σπετσιέρη σ. 220). Μετάνοια λοιπόν να ζητοῦμε καί ὄχι νά κάνουμε θαύματα, πράγμα πού μπορεῖ, ἂν δέν ἔχουμε ταπεινωση, νά μᾶς δλάψει ἢ ἀκόμη καί νά μᾶς καταστρέψει.

Ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖον οἱ Ἅγιοι παραιτοῦνται ἀπό τόν πειρασμό τῆς ἐπιθυμίας γιά «ἐμπειρίες» εἶναι τό ταπεινό φρόνημα.

Στό βίο τοῦ μακαριστοῦ Γέροντος Παΐσιου τοῦ ἀγιορείτου, ὁ ὁποῖος ἐκοιμήθη τό 1994, ἀναφέρεται τό ἐξῆς περιστατικό: Ἐνα βράδυ καθώς ἀγρυπνοῦσε προσευχόμενος, τοῦ φάνηκε ὅτι θά ἄνοιγε τό ταβάνι τῆς καλύβης του καί θά ἐμφανίζοταν ὁ Χριστός γιά νά τόν εὐλογήσει. «Θεέ μου ποιός εἶμαι ἐγώ γιά νά ἀξιωθῶ νά σέ δῶ;» ἦταν ὁ ταπεινός λογισμός πού ἀμέσως ἔκανε, καί ἀστραπιαῖα τό ὄραμα πού ἐτοίμαζε νά τοῦ δείξει ὁ διάβολος ἐξαφανίστηκε.

Κριτήριο γιά τή γνησιότητα τῆς Ὁρθοδόξου ἀσκήσεως εἶναι τό νά γίνεται μέ φιλότιμο (ἔννοια πού ἰδιαίτερα ἐτόνιζε ὁ μακαριστός Γέρον Παῖσιος) καί ἀγάπη, μέ ταπεινωση καί διάκριση καί χωρίς βέβαια νά ἀκολουθοῦμε τό δικό μας θέλημα. Να γίνεται δηλαδή μέ ὑπακοή καί μάλιστα «χαρούμενη ὑπακοή», γιά νά θυμηθοῦμε καί ἕναν ἄλλο μεγάλο σύγχρονό μας Ἅγιο Γέροντα πού ἐκοιμήθη, τόν πατέρα Πορφύριο.

Μπορεῖ κανεῖς ἴσως εὐκολα νά κάνει πεντακόσιες μετάνοιες ἀκολουθώντας τό θέλημα του, τή γνώμη του, τήν κρίση του, ἔχοντας ἐμπιστοσύνη στόν ἑαυτό του. Τό νά κάνει ὅμως ἕκατό μέ ὑπακοή εἶναι πιό δύσκολο, ἐπειδή στήν περίπτωση αὕτη ὁ πονηρός τόν ἐμποδίζει καί πολεμᾷ, ἐνῶ στήν πρώτη περίπτωση τόν ἐνδυναμώνει καί ἐνισχύει.

Ἡ διαφορά μεταξύ ὀρθοδόξου ἀσκήσεως ἀπό τή μιᾶ πλευρά καί δαιμονικῆς «ἀσκήσεως» ἀπό τήν ἄλλη, φαίνεται στή διήγηση τοῦ «Γεροντικοῦ» τή σχετική μέ τόν ἀββά Μακάριο τόν Αἰγύπτιο. Ἐς τήν ἀκούσουμε:

«Ἐνῶ ὁ ἀββάς Μακάριος πῆγαινε κάποτε ἀπό τό ἔλος στό κελλί του, φορτωμένος φοινικοβλαστούς, τόν συνάντησε ὁ διάβολος στόν δρόμο, μέ δρεπάνι. Καί καθως θέλησε νά τόν χτυπήσει, δέν μπόρεσε. Καί τοῦ λέγει: «Πολλή ἀντίσταση βρισκω σέ σένα, Μακάριε, μή μπορῶντας νά σοῦ κάμω κακό. Καί ὅμως, ὅ,τι κάνεις τό κάνω καί ἐγώ. Σύ νηστεύεις; Καί ἐγώ δέν τρώω καθόλου. Ἄγρυπνεῖς; Καί ἐγώ δέν κοιμᾶμαι καθόλου.» Ἐνα μονάχα ἔχεις καί μέ νικᾷς». Τόν ρωτᾷ ὁ ἀββάς Μακάριος: «Ποιό εἶναι αὐτό;». Καί ἐκεῖνος ἀποκρίνεται: «Ἡ ταπεινώσή σου. Αὕτη μέ ἐξουδετερώνει». («Γεροντικόν» σέ νεοελληνική ἀπόδοση ὑπό Βασ. Πέντζα, ἔκδ. Ἀστέρος», σελ. 152, παρ. Ια').

Ἀπό ὅσα ἀνεφέρθησαν μέχρι στιγμῆς, ἔγινε πιστεύω φανερό ὅτι ἡ ὀρθόδοξη ἄσκηση καί εἰδικότερα ἡ προσευχή, δέν ἔχει στήν οὐσία καμμιά ὁμοιότητα καί συγγένεια μέ τή γιόγκα καί τό διαλογισμό πού καλλιεργοῦν οἱ ἀνατολικές θρησκείες καί οἱ ὁμάδες τῆς λεγομένης «Νέας Ἐποχῆς τοῦ Ὑδροχόου». Ὅσοι λένε τό ἀντίθετο, ἢ πλανοῦν τοὺς ἀνθρώπους καλλιεργώντας τή νεοεποχίτικη σύγχυση τῶν αἰρέσεων, ἢ πέφτουν θύματα αὐτῆς τῆς συγχύσεως. Ὁ μόνος ἀσφαλῆς τρόπος γιά νά μήν πέσει κάποιος θῦμα τῶν αἰρέσεων, εἶναι νά ἀνήκει συνειδητά καί ὀργανικά στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ἡ ὁποία εἶναι ἡ μοναδική κιβωτός τῆς σωτηρίας γιά τόν ἄνθρωπο, καθως διετήρησε ἀνόθευτο τό Εὐαγγέλιο καί τήν παράδοση πού μᾶς ἐκληροδότησε τό Ἅγιο Πνεῦμα διά τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καί τῶν διαδόχων τους. Τότε μόνον σκεπάζεται ἀπό τή Θεία Χάρη, φωτίζεται ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα καί καθοδηγεῖται μέ ἀσφάλεια πρὸς τή σωτηρία.

Ο ΜΑΜΩΝΑΣ

Ἀθανασίου Νεοφωτίστου Προέδρου τῆς ΠΕΓ

Στό Γ' Διεθνές Ἐξειδικευμένο Σεμινάριο τῆς Πεντέλης (1992) ξένος ὁμιλητής ρωτήθηκε ἀπό ἀκροατή μετά τήν εἰσήγησή του νά ἐξηγήσει πού ὀφείλεται ἡ ἐμφάνιση στήν ἐποχή μας αὐτῆς τῆς ἐπιδημίας τῶν νεοφανῶν αἰρέσεων μέ τά ποικίλα ὀνόματα καί προσωπεῖα. Ἀπάντησε ἀμέσως χωρίς τόν παραμικρό δισταγμό: «Ἡ οἰκονομική ἐκμετάλλευση τῶν ὀπαδῶν καί ἡ δημιουργία ἀτομικοῦ πλοῦτου ἀπό τούς ἀρχηγούς τῶν σεκτῶν εἶναι ἡ ἐξήγηση αὐτοῦ τοῦ φαινομένου. Το χρῆμα δέν ἔχει πατριδα, δέν ἔχει συναίσθημα, δέν ἔχει οἶκτο καί ἀποθηριώνει τό πάθος τῆς πλεονεξίας». Καί θύμισε τήν παροιμιώδη πιά φράση τοῦ Χάμπαρτ: « Ἄν θέλεις νά κερδίσεις ἕνα δισεκατομμύριο δολάρια, ἴδρυσε μιὰ θρησκεία».

Βέβαια οἱ μεγάλοι αἰρεσιάρχες μέ διεθνεῖς δραστηριότητες καί προεκτάσεις δέν θεωροῦν τήν ἀπόκτηση ἀτομικοῦ πλοῦτου ὡς αὐτοσκοπὸ τῆς ὅλης δράσεώς τους. Κάθε ομάδα θέλει τήν ἐξουσία ἀποκλειστικά καί μόνο γιά δικό της ὄφελος. Τούς ἀρχηγούς τῶν σεκτῶν τούς ἐνδιαφέρει μόνο ἡ ἐξουσία, ἡ καθαρή ἐξουσία. Ἡ ἐξουσία γι'αὐτές δέν εἶναι μέσο, εἶναι σκοπός. Τό μέσο ὅμως γιά τήν ἀπόκτηση τῆς ἀπόλυτης ἐξουσίας εἶναι τό χρῆμα, εἶναι ἡ παγκόσμια οἰκονομική κυριαρχία. Μέ τό «χρῆμα» θά κατορθώσει κάθε ὀργάνωση νά «καθαρίσει» ὁλόκληρο τόν πλανήτη, ὑπέρ τοῦ ἑαυτοῦ της. Γι' αὐτό ἔχουν ἀναγάγει σέ πραγματική ἐπιστήμη τή μεθόδευση τῆς οἰκονομικῆς ἐκμετάλλευσης ὀπαδῶν καί ἐπιχειρήσεων. Ταυτίζουν τήν οἰκονομική τους δραστηριότητα μέ τήν λατρεία. Τήν προβάλλουν ὡς μέρος τῆς «τεχνικῆς» γιά «αὐτοεξέλιξη» ἢ «αὐτοπραγμάτωση» ἢ ἀκόμη καί γιά τή σωτηρία τοῦ κόσμου.

Οἱ τρόποι μέ τούς ὁποίους οἱ ὀμάδες ἐκμεταλλεύονται οἰκονομικά τούς ὀπαδούς τους εἶναι πολλοί. Στό σύντομο αὐτό ἄρθρο θά ἀναφέρουμε μερικούς ἀπ'αὐτούς.

Πρώτη πηγὴ οἰκονομικῆς εἰσροῆς στά ταμεῖα τους εἶναι ἡ πραγματοποίηση τῶν ἀκριβοπληρω-

μένων σεμιναρίων πού γιά τούς ὀπαδούς δέν ἔχουν τελειωμό. Παράδειγμα τά σεμινάρια τοῦ Μαχαρίσι Μαχές Γιόγκι. Ἀρχίζουν τά σεμινάρια μέ τίς «εἰσαγωγικές ὀμιλίες στόν Ὑπερβατικό Διαλογισμό» καί κλιμακώνονται συνεχῶς. Γίνονται σεμινάρια « Γιά τούς διαλογιζομένους», «WPA σεμινάρια γιά τούς Σίντα καί Κυβερνήτες», σεμινάρια «ΥΔ. Σίντι γιά ὅσους διαλογίζονται περισσότερο ἀπό δύο μῆνες». Ἐπίσης γίνονται σειρά σεμιναρίων μέ τό γενικό θέμα «Γνώση γιά φωτισμό» κ.λ.π κ.λ.π. Δέν ὑπάρχει τέλος. Κανείς δέν μπορεῖ νά «ἐξέλιχθεῖ» σέ ἐπόμενο στάδιο, χωρίς οἰκονομική προσφορά. Ἡ προσφορά σέ χρῆμα ἢ ἀπλήρωτη ἐργασία θεωρεῖται ἀναπόσπαστο μέρος τῆς «πνευματικῆς ἐργασίας γιά αὐτοπραγμάτωση». Νεοφανῆς αἵρεση π.χ., πού δρᾷ στή χώρα μας, διδάσκει ὅτι ἡ «ἐξέλιξη» ὁλοκληρώνεται μόνον ὅταν ὁ μουῦμενος συμμετέχει οἰκονομικά στό κάθε στάδιο τῆς ἐξέλιξης. Πρῶν ὀπαδός τῆς ὀμάδας αὐτῆς μᾶς διηγήθηκε ὅτι γιά κάποιον ἄτομο, πού εἶχε οἰκονομικές δυσκολίες, οἱ γνωστοί του στήν ὀμάδα συγκέντρωσαν τό ἀπαιτούμενο ποσό μεταξύ τους, γιά νά παρακολουθήσει σεμινάριο γιά τό ἐπόμενο στάδιο «ἐξέλιξης» του. Ὅμως οἱ ἱεραρχικά ἀνώτεροι δέν δέχτηκαν τήν προσφορά τῶν «φίλων» (στήν ὀμάδα αὐτή τίποτε δέν εἶναι μυστικό), μέ τό αἰτιολογικό ὅτι δέν εἶναι δυνατόν νά «ἐπιτευχθεῖ ἡ ἐξέλιξη», ἂν ὁ ἴδιος δέν πληρώσει τά χρέη πού ἀπαιτοῦνται. Το σκεπτικό αὐτό τό θεώρησαν οἱ ὀπαδοί ἀπόλυτα σωστό καί πίστευαν, χωρίς καμία ἀμφιβολία, ὅτι κάθε ἐξέλιξη τους γιά «αὐτοπραγμάτωση» ἀπαιτεῖ θυσίες οἰκονομικές, ἀπαιτεῖ προσφορά χρέηματος.

«Τό χρῆμα εἶναι ὁ ὑπέρτατος θεός τῶν νεοφανῶν αἰρέσεων» ἔγραψε ἐφημερίδα τοῦ Μονάχου στίς 14-4-83. Ἔτσι μέ τά σεμινάρια ἐπιτυγχάνεται ἀποτελεσματικά ἡ ἐπιδίωξη τους γιά ἀπόκτηση πλοῦτου καί συγκεντρώνουν μπόλικο χρῆμα στά παγκόσμια κέντρα τους. Ὁ Μαχαρίσι Μάχες Γιόγκι αὐξήσε ἀκόμη περισσότερο τήν

έπιχειρηματική του δραστηριότητα διά τῶν σεμιναρίων, ιδρύοντας δορυφορικό κανάλι, τό Maharisi Yenda Vision, ὅπως ἀνακοίνωσε τό 1998 τό Ἑλλην. Κέντρο τοῦ Ὑπερβατικοῦ Διαλογισμοῦ. Ἡ ἀνακοίνωση λέγει ὅτι τό κανάλι ἔχει σκοπό «ν'ἀνοίξει τίς πύλες τῆς φώτισης γιά ἑκατομμύρια ἀνθρώπους». Καί συνεχίζει ὅτι στό κανάλι αὐτό θά διατίθενται σεμινάρια τοῦ Φυσικοῦ Νόμου γιά ὅλες τίς ἡλικίες καί θά ἀπονέμονται διπλώματα σπουδῶν (πιστοποιητικά σπουδῶν) ἀπό τό Μαχαρίσι ἀπό τά ἐξ ἀποστάσεως ἐκπαιδευτικά του προγράμματα». Τά διπλώματα αὐτά θά εἶναι ἀσφαλῶς ἀκριβοπληρωμένα.

Μιά ἄλλη πηγή πλοῦτου ἀπό τίς ὁμάδες εἶναι ἡ διοργάνωση πολλῶν καί ποικίλων ἐκδηλώσεων καί φεστιβάλ σ'ὅλον τόν κόσμο. Χρησιμοποιοῦνται διάφορες ὀνομασίες ὅπως «Παγκόσμιες συνελεύσεις», «Ἡμέρα τῆς γιόγκα», «Ἡμέρα τοῦ ἀρχηγοῦ», «Φεστιβάλ δημιουργικῆς διάνοιας», κ.λ.π. Ἔνα πρώην θύμα τοῦ Μαχαράτζι σέ ἐξομολόγηση του στό μακαριστό π. Ἀντώνιο Ἀλεβιζόπουλο ἀνέφερε μεταξύ ἄλλων τά ἐξῆς: «Τά δύστυχα θύματα δλέπουν παντοῦ τή φυσιογνωμία τοῦ Μαχαράτζι. Γιά νά τό ἐπιτύχει αὐτό ἡ κίνηση ὀργανώνει τά γνωστά φεστιβάλ σε διάφορα σημεῖα τῆς γῆς, πού ἀποδεικνύονται μάλιστα πολύ ἐπικερδῆς ἐπιχείρηση. Ὅλοι περνοῦνε μπροστά ἀπό τό γκουρού κι'ἀφήνουν δῶρα καί χρήματα. Γίνεται ἕνας σωρός τεράστιος. Περνᾶνε μπροστά του 15.000 ἄτομα, 20.000 ἄτομα, γίνεται τρομερός συνωστισμός.» Ἡ Ἑνωτική Ἐκκλησία τοῦ Μούν ὀργανώνει κάθε χρόνο στήν Ἀμερική «Ἡμέρα γάμων». Ἄνδρες καί γυναῖκες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο κατακλύζουν τό στάδιο Κένεντυ συγκεκριμένη ἡμέρα γιά νά τελέσουν τούς γάμους τους καί νά πάρουν τήν «εὐχή» τοῦ «αἰδεσιμώτατου» Μούν. Ἔρχονται ὅμως ἐκεῖνη τήν ἡμέρα καί ἄλλα ζευγάρια ἤδη παντρεμένα, γιά νά ἀνανεώσουν τούς δεσμούς τους παίρνοντας τήν «εὐχή» καί τήν «εὐλογία» τοῦ Μούν. Ἡ «εὐλογία» ὅμως αὐτή πληρώνεται ἀκριβά. Το 1997 κατά τή σχετική ἀνταπόκριση παραδρέθηκαν 28.000 ζευγάρια. Κάθε ζευγάρι πλήρωσε (ἐκτός ἀπό τά εἰσιτήρια καί ἄλλα ἔξοδα) καί εἰσφορά 20.000 δρχ. περίπου. Ἄν πολλαπλασιάσουμε αὐτό τό πόσο μέ τό 28.000 ζευγάρια καί προσθέσουμε τήν ὑποχρεωτική εἴσοδο (κάποιων

δεκάδων δολλαρίων) τῶν προσκεκλημένων, συγκεντρώνονται μερικῆς ἑκατοντάδες ἑκατομμύρια ὑπέρ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς «Ἑνωτικῆς Ἐκκλησίας»

Ἄλλη πηγή συγκέντρωσης χρημάτων εἶναι ἡ «δραστηριότητα στούς δρόμους». Ὁ Μούν χρησιμοποιεῖ τήν «Κινητή Ὀμάδα ἀυξήσεως Κεφαλαίου», δηλαδή συλλογή χρημάτων στούς δρόμους, ὅπου ὀπαδοί του πούλουν μικροαντικείμενα. Κάθε ὀπαδός πρέπει νά συγκεντρώνει 100 με 300 δολ. ΗΠΑ ἡμερησίως. Ὑπολογίστηκε ὅτι ἡ ἐτήσια εἰσπραξη ἀπό τήν Κ.Ο.Α. Κεφαλαίου ἀνέρχεται μόνο στήν Ν.Ὑόρκη στό ποσό τῶν 100.000.000 δολλαρίων. Οἱ Χάρε Κρίσνα ἐφαρμόζουν τή ζητιανιά στούς δρόμους, τό λεγόμενο «σανκριτάν». Κορίτσια κι'ἀγόρια ζητιανεύουν στούς δρόμους καί ἰδιαίτερα στά μεγάλα ἀεροδρόμια, στούς σταθμούς τραινῶν κ.λ.π. Ἡ ὀργάνωση ἐπιβάλλει στούς ὀπαδούς της ταρίφα ἡμερησίας συλλογῆς χρημάτων 100 μέ 120 δολάρια, προτρέποντας τους μάλιστα νά χρησιμοποιοῦν καί ἀνέντιμους μεθόδους. Οἱ Κρίσνα ἔχουν καταδικαστεῖ ἀπό Γερμανικό δικαστήριο γιά ἀπάτη το 1978, ἐπειδή ἔλεγαν στούς περαστικούς πώς τά χρήματα πού συγκεντρώνουν προορίζονται «γιά ἀντιμετώπιση τῆς πείνας στήν Ἰνδία». Ἡ κίνηση ὀμιλεῖ γιά «ὑπερβατική ἀγάπη». Ἀφοῦ ὅλα σ'αὐτόν τόν κόσμο δημιουργήθηκαν ἀπό τόν Κρίσνα, πρέπει νά τά πάρει ὁ Κρίσνα.

Ἄλλη πηγή ἀπόκτησης πλοῦτου ἀπό τίς ὁμάδες εἶναι ἡ διάβρωση καί ἄλωση τῶν διαφόρων ἐπιχειρήσεων, μικρῶν καί μεγάλων, ἰδιωτικῶν καί κρατικῶν. Ὑπόσχονται ἐξυγίανση καί βελτίωση τῶν ἐμπορικῶν τους ἀνταλλαγῶν τῶν ἐπιχειρήσεων μέ τό ἀζημίωτο φυσικά. Ὁ Μαχαρίσι π.χ. ὑπόσχεται τή λύση ὅλων τῶν οικονομικῶν προβλημάτων μέ τόν Ὑπερβατικό Διαλογισμό. Ἡ πιό γνωστή μέθοδος διείσδυσης καί διάβρωσης ἑταιρειῶν καί ἐπιχειρήσεων εἶναι ἡ προσφορά σεμιναρίων «διεύρυνσης τῆς συνείδησης» καί «ἀπελευθέρωσης τοῦ δυναμικοῦ μέσα στόν ἄνθρωπο». Το δεύτερο στάδιο εἶναι ἡ «προσφορά τεχνικῶν ἐπιλογῆς στελεχῶν ἐπιχειρήσεων» καί στή συνέχεια «ἡ ἐκπαίδευση στελεχῶν διοικήσεως». Τό 3ο στάδιο εἶναι «ἡ ἀνασυγκρότηση» τῶν ἐπιχειρήσεων μέ στόχο τήν ἐξυπηρέτηση τῶν ἐπιδιώξεων τῶν ὁμάδων. Σέ ὑπεύθυνες

ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΠΑΙΔΕΙΑ

*Βησσαρίωνος Μπακόλα
Ειδικού Παρέδρου Παιδ. Ίνστιτούτου*

Οι μηχανισμοί χειραγώγησης προσώπων και ομάδων είναι γνωστή στην εκπαίδευση με τον διεθνή όρο Manipulation. Περισσότερα οι αναγνώστες μπορούν να διαβάσουν στο βιβλίο του Dr Δημήτρη Τσαρδάκη: *Ο άνθρωπος στά δίχτυα της Manipulation* (1983).

Ταυτόχρονα και κλάδοι της Ψυχολογίας ανέπτυξαν πολλές τεχνικές που παρουσιάστηκαν ως θεραπευτικές μέθοδοι στην πρώτη προσέγγιση, ιδιαίτερα στον τομέα της Έκπαιδευτικής Ψυχολογίας.

Ένδεικτικά σημειώνουμε τον κλάδο ATTITUDE CHANGE που σημαίνει *Άλλαγή Στάσε-*

ως (του προσώπου), ή κλάδους που αναφέρονται στην ανάπτυξη της Γλώσσας και στη σχέση της με τη κοινωνία π.χ. Γλωσσική θεωρία Noam Tsomsky κ.λ.π.

Άλλα και κοινωνικοοικονομικές θεωρίες που έχουν στόχο τον έλεγχο μαζών και την αύξηση της κατανάλωσης, συνδυάζονται με τις προηγούμενες. Π.χ. η θεωρία του SMELSER που αναπτύχθηκε τό 1963 ως θεωρία της Συλλογικής Συμπεριφορᾶς. Αρχικά ξεκίνησε ως θεωρία της Προστιθέμενης Άξιας για να εξελιχθεί ως κλάδος της Κοινωνικής Ψυχολογίας (Roger Brown τό 1965). Στην Ελλάδα την γνωρίσαμε ως θεωρία του

θέσεις προωθούνται άνθρωποι των οργανώσεων. Όσοι υπάλληλοι δέν υποτάσσονται στίς μεθοδίες τους τίθενται υπό διωγμόν. Πολλοί υπάλληλοι γίνονται όπαδοί των οργανώσεων, ένῶ ὅσοι άντιστέκονται συκοφαντοῦνται και διώκονται μέ άποτέλεσμα τήν άπόλυσή τους.

Τελευταία πηγή (χωρίς να είναι τελευταία) οικονομικής έκμετάλλευσης όπαδών θά αναφέρουμε τήν «προσφορά» των περιουσιών τους στίς οργανώσεις. Έάν κάποιος θῦμα άποφασίσει τήν ένταξή του σέ κοινόδιο όμάδος πρέπει να παραχωρήσει ὅλα τά περιουσιακά του στοιχεΐα σ'αυτή. Κι' άν οι γονεΐς τους δέν συμφωνοῦν και φέρνουν έμπόδια, τότε γίνονται έχθροί τής οργάνωσης, αλλά και των παιδιών τους που τούς σείρουν στά δικαστήρια και τούς διασύρουν, δίδοντας συνεντεύξεις μέ μπόλικη λάσπη και άνομολόγητους χαρακτηρισμούς.

Συμπερασματικά θά τονίσουμε ὅτι οι «καταστροφικές λατρείες» και οι όμάδες τής παραθησκειας προκαλοῦν τήν ανθρώπινη ήθική και θυσιάζουν τον σεβασμό προς τήν δικαιοσύνη και τά ανθρώπινα δικαιώματα, στο βωμό του Μαμωνά. Για τήν άντιμετώπιση αυτής τής οικονομικής

έκμετάλλευσης, αλλά και άλλων βλαβών σέ άτομα, δέν υπάρχει δυστυχώς στή χώρα μας έπαρκής κοινωνική και νομική προστασία, ὅπως συμβαίνει στίς χώρες τής Δύσεως. Αυτό είναι ένα μεγάλο θέμα. Ο Robert Lifton λέγει, ὅτι ὅταν καταπατῶνται οι νόμοι μέ δόλο ή παρατηροῦνται συγκεκριμένες βλάβες στα μέλη, η νομική παρεμβολή είναι άπαραίτητη». «Πρέπει να βοηθήσουμε τους ανθρώπους, που έχουν φυλακιστεί κι' έχουν φθάσει σέ άδιέξοδο» συμβουλεύει ὁ Δανός Καθηγητής Johannes Aagart.

Κλείνουμε τό σύντομό μας άρθρο γιαυτό τό μεγάλο θέμα μέ τήν υπέροχη ρήση του άείμνηστου πατρός Άντωνίου Άλεβιζοπούλου στο βιβλίο του «Ναζισμός μέ άλλο πρόσωπο»: «Η ποιμαντική μας μέριμνα άποτελεί έκστρατεία αγάπης προς άπελευθέρωση των αιχμαλώτων». Κάθε προσπάθεια λοιπόν παρέμβασης τής Έκκλησίας στον τομέα τής παραπλάνησης και έκμετάλλευσης ήθικής και οικονομικής μελών της, άποτελεΐ ποιμαντικό της καθήκον, άφοῦ άποδλέπει στή στήριξη και οίκοδομή άδελφών έν Χριστῶ και ύπηρεσία υπεράσπισης των άτομικών δικαιωμάτων του ανθρώπου.

ΠΟΛΤΟΥ ή θεωρία του KIMA ή της ΜΑΖΑΣ. Ἀπλῶς ἐνδεικτικά σημείωσα κάποιες προηγούμενες διεργασίες του ἔργου του ORWUEL «1984». Στήν Ἑλλάδα μᾶς ἦλθαν ὀρμητικά μέ τά συνθήματα «ΑΛΛΑΓΗ» καί «ΕΔΩ ΚΑΙ ΤΩΡΑ». Εἶναι ἀόριστα καί τά δύο, ἀλλά καταλυτικά ὡς πρὸς τήν Ἑλληνοχριστιανική Παράδοση, ἡ ὁποία διατήρησε ἐπὶ αἰῶνες σταθερές Ἀξίες.

Ταυτόχρονα ἡ Ἑλληνοχριστιανική, ἡ Ἑλληνορθόδοξη Παράδοση εἶχε καί ἔχει παρόν ὡς βίωμα καί καθημερινή ἐμπειρία, εἶχε παρελθόν μέ τήν καταπληκτική ικανότητα ἀφομοίωσης, καί ἦταν βάση σταθερή γιά τό μέλλον.

Αὐτό τῆς δίνει τήν οἰκουμενική της διάσταση καί μέ ἐνίσχυση αὐτῆς τῆς Ταυτότητας θά ἦταν ἐλπίδα μέσα στήν ἀνταγωνιστική κοινωνία τῆς Εὐρώπης καί τῆς κοσμικῆς Παγκοσμιοποίησης.

Δυστυχῶς παράκεντρα τῆς Εὐρώπης μέ πράκτορες στήν Ἑλλάδα, ὀδηγοῦν τόν Ἑλληνισμό σέ ἀντίθετη πορεία, χωρίς Ταυτότητα, χωρίς σταθερότητα, χωρίς ἐλπίδα γιά τό μέλλον.

Ἐπιστρατεύτηκαν ὅλες οἱ προηγούμενες Ἐπιστῆμες καί πολλές ἄλλες ἀπό τά Παράκεντρα γιά νά δημιουργήσουν ἀρνητικές τεχνικές γιά τήν Διαχείριση ἀτόμων - καταναλωτῶν, χωρίς προσωπικότητα.

Ὁ ἀείμνηστος π. Ἀντώνιος Ἀλεξζόπουλος ὀνόμαζε αὐτές τίς ἀρνητικές τεχνικές «Ψυχοναρκωτικά», διότι σύμφωνα μέ τούς πονηρούς μαnipουλάτορες (χειραγωγούς) ἢ χειριστές Ἐξουσίας ἡ ὑποταγή τοῦ ἀνθρώπου σέ αἰρετικές «θεότητες» εἶναι ἡ πιό ἐπικίνδυνη μορφή.

«Κάθε ἄρνηση στή βούληση τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς αἵρεσης εἶναι ἔργο τοῦ σατανᾶ. Ἡ ὑποταγή στή βούληση τοῦ ἀρχηγοῦ, ὀδηγεῖ στήν ἀπελευθέρωση, στή λύτρωση τοῦ ἀνθρώπου...» (Τσαρδάκης σελ. 183).

Ἐπομένως στίς ἀρχές τῆς 10ετίας τοῦ 1980 ἦταν γνωστές σέ στελέχη τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκπαίδευσῆς αὐτές οἱ ὁμάδες καταστροφικῆς Λατρείας.

Μᾶς ἦλθαν ὅμως ἀρκετοί ἀπό τήν Δύση κάτοχοι διδακτορικῶν διατριβῶν μέ προσωπεῖο Μαρξιστικῆς προσέγγισης, πρὶν ἀπό τό 1980, οἱ ὁποιοί προσπαθοῦσαν μέ αὐτές ν' ἀποδείξουν ὅτι ἡ Ἑλληνοχριστιανική Ἀγωγή εἶναι ὁ Μινώταυ-

ρος πού τρώει τά Ἑλληνόπουλα!... (π.χ. Πολυχρονόπουλος Βοστώνη 1976).

Τήν ἴδια ἐποχή ἐπικεντρώνεται μιά κριτική κατά τῶν σχολικῶν βιβλίων χαρακτηρίζοντας τά κείμενά τους ἐπικίνδυνα, πού ἀσκοῦν παιδαγωγική βία καί ψυχολογικό καταναγκασμό καί ιδιαίτερα ὅσα ἀφοροῦν τήν Ὁρθοδοξία, τήν Ἱστορία καί τήν οἰκογένεια.

Περισσότερα μποροῦν νά διαβάσουν οἱ ἀναγνώστες στό σύγγραμμα τῆς κ. Ἄννας Φραγκουδάκη γιά τά Ἀναγνωστικά βιβλία τοῦ Δημοτικοῦ σχολείου.

Τέτοιο π.χ. κείμενο εἶναι αὐτό πού ἀναφέρεται στή Σουλιώτισσα Δέσπω:

«Ἀχός βαρὺς ἀκούγεται, πολλά ντουφέκια πέφτουν... » ἢ ὁ Ἀκάθιστος Ὕμνος!...

Ἔτσι, μέ τίς παραπάνω, σέ περίληψη, διαστροφές καί ψυχοτεχνικές περάσαμε στήν δεκαετία τοῦ '80 σέ πλήρη ἀνατροπή τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Συστήματος διά τῆς πράξεως (de facto) μέ συνταγματική διολίσθηση.

Μιά ἐπιστολή στήν Καθημερινή τό τελευταῖο δεκαήμερο τοῦ Σεπτεμβρίου σχολιάζει τό οικονομικό κόστος τῶν 48 ἑκατομμυρίων σχολικῶν βιβλίων πού κάθε χρόνο διανέμονται στους μαθητές ὁλοκλήρου τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐντός καί ἐκτός Ἐπικρατείας.

Εἶναι ἡ πνευματική τροφή τῆς Νεολαίας τοῦ Ἑθνους πού ὑποτίθεται ὅτι πρέπει νά εἶναι καλύτερη.

Γιά πολλά χρόνια ἑκατομμύρια μαθητές, δασκαλοί, καθηγητές, δημοσιογράφοι, πολιτικοί, γονεῖς (καί περισσότερο οἱ μητέρες) τά ἀδελφία, οἱ φροντιστές (καί ιδιαίτερα ὅσοι κάνουν ιδιαίτερα μαθήματα) ἀλληλοτροφοδοτοῦνται μέ αὐτή τήν ὑποτιθέμενη πνευματική τροφή.

Μέ τόν Νόμο 1304/82 ἔκλεισαν τίς σχολικές αἴθουσες καί τοποθέτησαν μαῦρες κουρτίνες στά παράθυρα καταργώντας «τά μάτια καί τ' αὐτιά» μιᾶς Δημοκρατικῆς Ἀνοιχτῆς Κοινωνίας, ὅπως θέλει νά εἶναι τό Ἑθνος μας. Ἦταν ἓνας νόμος ἀντίθετος πρὸς τήν διεθνή δοκιμασμένη Δημοκρατική Ἀρχή:

«Οἱ ἀνοιχτές κοινωνίες εἶναι ἀνοιχτές στήν Ἐπιθεώρηση».

Δυστυχῶς πέρασε στήν Πατρίδα μας μέ τήν πρακτική τῆς ἀντίστροφης λογικῆς καί τῆς ἀντί-

στροφής ήθικης. Ός πρώτος πιλοτικός Νόμος, άνοιξε τόν δρόμο για βαθύτερες δομικές αλλαγές, πού είχαν στόχο τήν Ταυτότητα του Έθνους.

Μέ αιφνιδιαστική μεταμεσονύκτια διάταξη πού έγινε άρθρο 30 στον ίδιο Νόμο καθορίστηκε μέ λίγες φράσεις ό τρόπος έπιλογής των συγγραφέων και ζωγράφων των σχολικών βιβλίων μέ άπλή ύπουργική άπόφαση, χωρίς διαφάνεια, χωρίς διαδικασία προσόντων, χωρίς διαγωνισμό, χωρίς έμφανή κριτήρια προτίμησης.

Κάθε χρόνο 48 εκατομμύρια σχολικά βιβλία φθάνουν στα σπίτια μας, σχεδόν ύποχρεωτικά ως πρόκληση για τό άρθρο 26 των Άνθρωπίνων Δικαιωμάτων πού καθορίζει τόν ρόλο των γονέων.

Ός γονείς και εκπαιδευτικοί δέν φέραμε άκόμα στην έπιφάνεια τό είδος τής πνευματικής τροφής των παιδιών μας κι' άς πέρασαν περισσότερο άπό 18 χρόνια...

Όλοι μας τώρα έχουμε μιά γενική άνησυχία για όσα παράξενα γίνονται γύρω μας. Μέχρι τό 1982 τά Άναγνωστικά βιβλία ήταν σε άρμονία μέ τις συνταγματικές άρχές - άξίες και τόν σκοπό τής Παιδείας (άρθρο 16) και ήταν χωρισμένα σε μέρη: π.χ. τό Άναγνωστικό τής Ε' Δημοτικού άρχίζει μέ κείμενα τής έλληνορθόδοξης παράδοσης και πολιτισμού:

Άπό τήν θρησκευτική μας ζωή, σελ. 7 - 57.

Στό δεύτερο μέρος αναφέρεται για τήν Πατρίδα:

Άπό τήν έθνική μας ζωή, σελ. 117 -154.

Αυτά καταργήθηκαν άπότομα, κι άς δημιουργούσαν τήν Ταυτότητά μας, προσωπική και Έθνική.

Η Παιδεία μας μετασηματίστηκε σε Έκπαίδευση χειραγώγησης των παιδιών μας, χωρίς αίτιολόγηση. Ό άναγνώστης αυτού του κειμένου εύκολα μπορεί να τό διαπιστώσει παίρνοντας τά βιβλία πού έχουν φτάσει στα σπίτια μας ή συγγενών μας π.χ. «Η ΓΛΩΣΣΑ ΜΟΥ» τής Ε' Δημοτικού.

Τώρα τό κράτος άφου για χρόνια πέρασε τήν έκκοσμίευση de facto και άδιαμαρτύρητα, θέλει να καταργήσει τήν θρησκεία, τήν Πατρίδα και τήν οικογένεια και άπό τά δελτία Ταυτότητας. Γνωρίζει καλά ό κ. Δαφέρμος ότι τό κρυφό αναλυτικό πρόγραμμα του μετασηματισμού τής

Κοινωνίας μας έχει ρίζες σε λήθαργο, σε άδιαφορία, σε δόλεμα.

Τό Παιδαγωγικό Ίνστιτούτο και ή ΕΡΤ έχουν τήν έδρα τους στην Άγία Παρασκευή. Μέ τά προγράμματά τους συντονισμένα για πολλά χρόνια προς όλον τόν Έλληνισμό δοκιμάσαμε μεγάλες δόσεις ψυχοναρκοτικών.

Για πολλά χρόνια άδιαφορήσαμε για τις βίαιες αλλαγές πού έγιναν στο εκπαιδευτικό μας Σύστημα, πού είναι ένα άπό τά πιο συγκεντρωτικά του κόσμου.

Τις άνεχτήκαμε, τις άποκρύψαμε, πολλές φορές τις στηρίξαμε ή άδιαφορήσαμε.

Όφείλουμε δημόσια να έξομολογηθούμε ότι δέν τις προσέξαμε, ότι δέν τις αξιολογήσαμε.

Δέν είναι μόνον αυτά, πού έπληξαν τήν ταυτότητα του Έλληνορθόδοξου πολιτισμού και τή Ρωμοσύνη, αλλά άποδεχτήκαμε και τό αντίστοιχο Έξεταστικό Σύστημα, πού σημαίνει Παγίωση.

Έτσι μόνον μας βοηθήσαμε σε μιά νέα παγωμένη συμπεριφορά και σκέψη μεγάλου μέρους τής Νεολαίας μας.

Πολλοί γονείς παιδιών πού πρώτευαν στις Πανελλήνιες Έξετάσεις, βρίσκονται σε κατάσταση σκεπτικισμού γι' αυτή τήν πρωτιά.

Οι άναγνώστες εύκολα μπορούν να τό διαπιστώσουν στα άναγκαστικά κοσμικά κείμενα - γυμνάσματα Έκθέσεων μαθητών τής πιο κρίσιμης ήλικίας, τής έφηβικής.

Συνεπώς, νομίζω, ότι δέν είναι προς έκπληξη ή παρουσία στα κρίσιμα Ύπουργεία Δικαιοσύνης και Παιδείας των κ. Σταθόπουλου (ΠΑΝ.Ι.Φ.Ε, 20 και 21 Όκτ. 1995) και Ευθυμίου (Δίκη Κ.Ε.Φ.Ε Μάιος 1999). Είναι οι ... κατάλληλοι άνθρωποι στις θέσεις κλειδιά μέ άριστίνδην έπιλογή. Δέν είχαν άνάγκη ψήφου, λόγω προσόντων!...

Έκτελούν συγκεκριμένο σχέδιο, όπως είχαν πράξει τό 1982 προκατόχοί τους παρουσιάζοντας μεταμεσονύκτια και αιφνιδιαστικά προσθήκες σε νόμους, όπως αυτή πού άφορούσε τήν πνευματική ΤΡΟΦΗ των παιδιών μας.

Άγωνίζονται οι άνθρωποι αυτοί μαζί μέ τους προκατόχους τους να έφοδιάσουν τις γενιές πού εκπαιδεύονται μέ εκπαιδευτικό σύστημα πού άγνοει ή μάχεται τήν Όρθοδοξία, τήν Πατρίδα και τήν Οικογένεια.

Η ΨΥΧΟΠΑΘΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΠΑΡΑΒΑΤΗ

Λάμπρου Κ. Σκόντζου Θεολόγου - Καθηγητού

Ένα από τα φαινόμενα της συγχρόνου πνευματικής συγχύσεως στη χώρα μας είναι και η εμφάνιση και δυστυχώς άλματωδώς επέκταση της νεοειδωλολατρίας. Δεκάδες σύλλογοι και ενώσεις με δυσανεξακριβώτο αριθμό μελών αναπτύσσουν καταπληκτική δραστηριότητα σε όλη την Ελλάδα. Φαίνεται πώς τα μέσα μαζικής ενημερώσεως, εφημερίδες, ραδιόφωνο και τηλεόραση υποστηρίζουν εν πολλοῖς τό διαβρωτικό τους έργο. Κύριος στόχος τους είναι ο Χριστιανισμός και κυρίως η Όρθοδοξία μας, η οποία αποκαλείται «έβραϊκό κατασκευάσμα» και αυτός κυρίως ειθύνεται για την παρακμή του «άγλαουδς άρχαιοελληνικοῦ πολιτισμοῦ» και τόν «έκβαρβαρισμό της ανθρωπότητας»! Επιδιώκουν μάλιστα να «έκπολιτίσουν» ξανά την Ελλάδα και δι' αυτής την ανθρωπότητα διά της αναβιώσεως της άρχαιοελληνικής πολυθεϊστικής θρησκείας και την κατάργηση του «έβραιοχριστιανικοῦ» μονοθεϊσμοῦ!

Τό πιό άγαπητό γι' αυτούς ιστορικό πρόσωπο είναι ο αυτοκράτορας του Βυζαντίου Ιουλιανός ο Παραβάτης (261-263). Είναι ο «έστεμμένος φιλόσοφος» τους «ο μάρτυράς τους», «ο άδικημένος της ιστορίας», πού πρέπει να αποκατασταθεῖ. Σε σχετική «άρχαιολατρική» τηλεοπτική έκπομπή γνωστός «άρχαιολάτρης» και θια-

σώτης τών «τηλεοπτικῶν παραθύρων», δήλωσε πώς ο Ιουλιανός είναι «ή πιό λαμπρή μορφή της ιστορίας»!

Γιά τοῦ λόγου τό άληθές και άνατρέχοντας στις άδιάφυστες ιστορικές πηγές διαπιστώνουμε πώς ο «έστεμμένος φιλόσοφος» όχι μόνο δεν είναι ή πιό λαμπρή μορφή της ιστορίας, αλλά ένα ψυχοπαθολογικό άτομο άποτυχημένο στην προσωπική και δημόσια ζωή του. Ο χαρακτηρισμός πού τοῦ επέβαλε ή ιστορική μνήμη ως Παραβάτης ή Αποστάτης και πού διατηρήθηκε εδῶ και 1650 χρόνια, δίκαια τοῦ αποδόθηκε.

Ο Ιουλιανός κατ' άρχήν και πάνω από όλα δεν ήταν καν έλληνας. Τό όνομα του Flavius Kladius Julianus σε καμιά περίπτωση δεν μπορεί να θεωρηθεῖ ελληνικό. Δεν ήταν ελληνικής, αλλά βαρβαρικής καταγωγής. Πιά να εἴμαστε όμως δίκαιοι είχε λάβει σοβαρή ελληνική παιδεία και αγαποῦσε υπερβολικά την Ελλάδα και τόν ελληνικό πολιτισμό. Η ελληνική φιλοσοφία είχε επιδράσει αφάνταστα στη διαμόρφωση της κοσμοθεωρίας του και της πολιτικής του θεωρίας. Εἶχε ἴσως αγαθές προθέσεις για να αλλάξει την κοινωνία, όμως, ὅπως θά δοῦμε στη συνέχεια, ο συναισθηματισμός, ή εμπάθεια και οί άψυχολόγητες και σπασμωδικές ενέργειές του γκρέμιζαν ὄ,τι καλό δημιουργοῦσε. Απόδειξη αὐτῶν είναι

Λησμονήσαμε ὄλοι μας την περίφημη Έγκύκλιο τοῦ νεοσύστατου τότε (1982) Ύφυπουργείου Νέας Γενιάς πού καταργοῦσε τόν Πατερναλισμό: στη θέση τοῦ Πατέρα μας έβαλαν τούς δικούς τους άγνωστους Πάτρωνες!...

Τήν ἴδια εποχή (1983) εἶχαν καταργήσει διά της Βουλῆς κάθε δεσμό μέ την Βυζαντινή Παράδοση στό οικογενειακό Δίκαιο μέ τόν Ν. 1329.

Μέ την σύντομη αναφορά στά προηγούμενα προσπάθησα να δείξω ὅτι βρισκόμαστε μέσα στά Δίχτυα της Manipulation (χειραγώγησης) πού

άπό πολλά χρόνια μέ κινδύνους για την ζωή του αποκάλυπτε ο πατήρ Αντώνιος Αλεβιζόπουλος.

Έγιναν πολλά πρὸς την λάθος κατεύθυνση από την δική μας συνεργασία ή άνοχή. Είναι καιρός - πρίν από την Ύπογραφή για την άσκηση Συνταγματικοῦ δικκαιώματος - για βαθειά Μετάνοια και Δημόσια Έξομολόγηση.

Εἶναι καιρός να ενώσουμε τά δικά μας δάκρυα μέ την φωνή της Ίεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος.

Άς άφυπνιστοῦμε!...

ή παραδοχή από τον ίδιο της άποτυχημένης πολιτικής του στην Αντιόχεια, λίγο πριν τον άωρο θάνατο του στις 5 Μαρτίου του 363. Όμολόγησε «άνεπιφύλακτα την ήττα του ως πολιτικός και αναγνώρισε ότι φέρθηκε ως μαθητευόμενος μάγος!» (Ιστορία του Έλληνικού Έθνους, τόμ. Ζ', σέλ. 65, έκδ. Έκδοτικής Αθηνών).

Τά προβλήματα που αντιμετώπισε κατά την παιδική και έφηβική του ηλικία φαίνεται ότι έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στη μετέπειτα ζωή του. Ο φόβος του θανάτου και οι διώξεις από την οικογένεια των Φλαβίων σημάδεψαν αρνητικά τό χαρακτήρα του. Ίδιαίτερα ο έγκλεισμός του σέ φρούριο της Καπαδοκίας τό 342 για έξι όλόκληρα χρόνια από τον Κωσταντίο, γέμισαν την ψυχή του μέ σοβαρά ψυχολογικά τραύματα. Ο Γρηγόριος ο Ναζιάνζηνος, ή μεγάλη αυτή εύγενική και πνευματική προσωπικότητα, διασώζει τά έξής χαρακτηριστικά στοιχεία για τό παράστημα και τό χαρακτήρα του Ιουλιανού: «Καθόλου δέ νομίζω ότι είχε στοιχεία σωστού άνδρα. Είχε πλαδαρό αυχένα και ώμους που τρεμούλιαζαν και άνεθοκατέβαιναν. Μάτια που άνοιγόκλειναν συνεχώς και έπαιζαν βίαια, έχοντας βλέμμα μανιακού. Πόδια άσταθή και συνεχώς μετακινούμενα. Όψη που άπόπνεε άλαζονεία και περιφρόνηση. Σχήμα προσώπου άστείο. Διακατέχονταν από συνεχή χασκόγελα και σπαστικούς συνεχείς μορφασμούς χωρίς λόγο. Όταν όμιλούσε διέκοπτε άπότομα και ξεφυσούσε. Έκανε έρωτήσεις άτακτες και βλακώδεις και άποκρίνονταν κατά τον ίδιο τρόπο. Έμπαινε στις συζητήσεις άπότομα και καμιά εύταξία δέν τον συγκρατούσε». (Μεγάλη Έλληνική Έγκυκλοπαίδεια, ΦΟΙΝΙΞ, τόμ. Β' σέλ. 86). Ο ιστορικός Σωζομενός σχολιάζοντας την δυσμορφία του σώματος του και την βιαιότητα του χαρακτήρα του, αναφέρει ότι έμοιαζε μέ ταύροι! (Σωζομ. 5,19). Οι καλλιεργημένοι πολίτες της Αντιόχειας σέ αντίδραση για τίς ήλίθιες άπαιτήσεις του για νά συμμετάσχουν στις παγανιστικές τελετές και τίς σπασμωδικές άπειλές του προς αυτούς τον περιγελοῦσαν τόσο για την ήλίθια φυσιογνωμία του και συγκεκριμένα για τον άλλόκοτο πάγωνά του, όσο και για τίς βλακώδεις έπιλογές του! Τότε αυτός αντί νά άφουγκρασθεϊ τή γνώμη του λαού και νά άνασκευάσει αυτά που του κατα-

μαρτυρούσαν, έγραψε ένα αυτοσαρκαστικό έργο μέ τίτλο «Μισοπώγων», που περιγελοῦσε τον έαυτό του! (Σωζομενού, Έκκλ. Ιστορία 5,19).

Ο «έστεμμένος φιλόσοφος» είχε άσταθέστατο χαρακτήρα. Γεννήθηκε ειδωλολάτρης, βαπτίσθηκε χριστιανός, ξανάγινε ειδωλολάτρης, και στό τέλος της ζωής του αναφώνησε άπελπισμένα «νενίκηκός με Ναζωραΐε!», δηλαδή ξανάγινε άκων χριστιανός! Τό 352 μυήθηκε από τον Μάξιμο τον Έφέσιο, ως λάτρης του ήλιακού δίσκου, όμως παράλληλα συνέχισε νά εκτελεί και τά θρησκευτικά του καθήκοντα ως χριστιανός ως τό 361! (Μεγάλη Έλλην Έγκυκλ. ΦΟΙΝΙΞ Τόμ. ΙΓ' σέλ. 107). Τό φαινόμενο αυτό μαρτυρεί άνθρωπο ψυχικά άσταθή, ρηχό στις άπόψεις του, στις όποιες ο ίδιος δέν πίστευε. Λάτρευε τούς όλύμπιους ψευτοθεούς και διακήρυττε πώς ή αναβίωση της έθνικής θρησκείας των Έλλήνων θά επανέφερε την αίγλη του ένδόξου παρελθόντος, όμως ο ίδιος ήταν φανατικός παροιστής, λάτρης του ήλιακού δίσκου, παρόλο ότι ή έπιστήμη της έποχής εκείνης είχε άποφανθεϊ ότι ο ήλιος δέν είναι θεός, αλλά ύλικό ούράνιο σώμα! Αύτοχρίστηκε Pontifex Maximus, δηλαδή «Μέγας Άρχιερεύς» της άρχαιοελληνικής θρησκείας, όμως στό παλάτι είχε κτίσει ναό του περσικού θεού Μίθρα, δηλαδή του ήλιακού δίσκου, τον όποιον λάτρευε μέ πάθος (Ιστορ. Έλλην. Έθνους τόμ. Ζ, σέλ. 61, έκδ. Έκδοτικής Αθηνών). Γενικά δέν ήξερε τί πίστευε και ο ίδιος.

Ο Ιουλιανός διακατέχονταν από φοβερά ψυχολογικά συμπλέγματα. Στόν ταραγμένο ψυχικό του κόσμο ύπήρχε ένα μόνιμο μίσος για όλους τούς αντιπάλους του και είχε ισχυρότατες παρορμήσεις εκδίκησης. Ώρες όλόκληρες κάθε μέρα παρακαλούσε τούς άνύπαρκτους ψευτοθεούς του νά τιμωρήσουν μέ θάνατο τον έξάδελφο του αυτοκράτορα Κωσταντίο, τον όποιον μισούσε θανάσιμα. Βέβαια μόλις τον αναγόρευσε καίσαρα τό 355 ξέχασε άμέσως τό μίσος και ... άρχισε νά τον επαινεί. Έγραψε μάλιστα και έργο «Έγκώμιον εις τον αυτοκράτορα Κωσταντίον», τό φονιά όλων των στενών του συγγενών! Άμέσως μετά την άναρχίησή του στόν αυτοκρατορικό θρόνο έστησε φοβερά δικαστήρια για νά τιμωρήσει τούς αντιπάλους του, μέ πρώτο τό περιβόητο δικαστήριο της Χαλκηδόνας. Οι ποινές που επέβαλε ήταν φοβερές, τούς πιό πολλούς

καταδίκασε στόν διά τῆς πυρᾶς θάνατον! Ἔνα ἀνεξήγητο μῖσος κατά τοῦ Χριστοῦ καί τῶν χριστιανῶν ἦταν μόνιμα φωλιασμένο μέσα στήν ψυχή του (Ἰουλιανού, Ἐπιστολή 111). Διακατέχονταν ἀπό μιὰ δαιμονική πραγματικά κατάσταση. Θεωροῦσε τό χριστιανικό δάπτισμα, πού εἶχε λάβει μικρός ὡς μίσημα καί ἐφιάλτη καί γι' αὐτό τό ἀπέκρυπτε ἐπιμελῶς. (Θρησκευτική καί Ἠθική Ἐγκυκλ. Τόμ. 6, στ. 952). Μέ σειρά διαταγμάτων ἀπαγόρευσε στούς χριστιανούς (μόνο σ' αὐτούς) νά κατέχουν δημόσιες θέσεις, νά διδάσκουν καί νά διδάσκονται. Ἦθελε νά τούς καταδικάσει στήν ἀμάθεια (Ἰουλιανού, Ἐπιστολή 61). Ἡ ἀποτυχία του νά νεκραναστήσει καί νά ἐπιβάλει τήν εἰδωλολατρεία τόν ἐξαγρίωσε. Τή μανία του αὐτή ξέσπασε κατά τῶν χριστιανῶν, ἐπιβάλλοντας σκληρά βασανιστήρια, ἀπαράμιλλα τῶν προκατόχων του Ρωμαίων αὐτοκρατόρων. Τά συναξάρια τῆς Ἐκκλησίας μας περιέχουν πλήθος μαρτύρων τῆς σύντομης (εὐτυχῶς) βασιλείας τοῦ ψυχοπαθῆ Ἰουλιανού. Τό ἔργο του «Κατά Γαλιλαίων» εἶναι ἀψευδής μάρτυρας τοῦ φοβεροῦ του μένους κατά τοῦ Χριστιανισμοῦ. Μέ σκοταδιστικό φανατισμό προσπαθεῖ νά «ἀποδείξει»... τό κακό πού ἔφερε στήν ἀνθρωπότητα ὁ Χριστός! Ἡ ἱστορία ὅμως τόν διέψευσε οἰκτρά, ὁ Ἰησοῦς Χριστός οὐδέποτε κατηγορήθηκε ὅτι ἔβλαψε τήν ἀνθρωπότητα, κανένας δέν βρῆκε κάτι μεμπτό στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, οὔτε αὐτοί κἄν οἱ μεγάλοι ἀντίπαλοί του, μόνο αὐτός ἀποτελεῖ θλιβερή ἐξάιρεση!

Διακατέχονταν ἐπίσης ἀπό φοβερές τάσεις ἐκδικητικῆς μανίας. Σέ περιοδεῖα του στήν Καισάρεια τῆς Καπαδοκίας διαπίστωσε πῶς οἱ κάτοικοι της δέν ἀποδέχονταν τήν ἐπιβολή τῆς εἰδωλολατρίας καί ἐπειδή εἶδε τόν ναό τῶν εἰδώλων ἐρειπωμένο τότε αὐτός τήν διέγραψε ἀπό τόν κατάλογο τῶν πόλεων τοῦ κράτους! Στούς κατοίκους τῆς Νισίδεως, πού ὑπέφεραν ἀπό πείνα ἀρνήθηκε κάθε βοήθεια ἐπειδή ἦταν ἀμετάπιστοι χριστιανοί! Τό ἴδιο ἔκαμε καί στούς κατοίκους τῆς Ἐδέσσης (Μεσσοποταμίας). Στήν Ἀντιόχεια βεβήλωσε τόν χριστιανικό καθεδρικό ναό τῆς πόλεως, ἐπειδή κἄνκε ἀπό λάθος ἔθνικοῦ ἱερέα ὁ ναός τοῦ Ἀπόλλωνα! (Θρησκ. καί Ἠθική Ἐγκυκλ. Τόμ. 6, στ. 954). Αὐτό ἦταν τό ...μεγαλεῖο τοῦ «ἔστεμμένου φιλοσόφου»!

Τά ἀδιάσειστα ἱστορικά στοιχεῖα ἀποδεικνύουν πῶς τοῦ «ἔστεμμένου φιλοσόφου» Ἰουλιανοῦ ἔπασχε σοβαρά ὁ ψυχικός τοῦ κόσμος. Ὅταν προσεύχονταν εἶχε παραισθήσεις, ἔβλεπε ὑποτίθεται τούς ψευτοθεούς καί συνομιλοῦσε μαζί τους! Κατά τήν τελετή μύησης του στή λατρεία τοῦ ἡλιακοῦ δίσκου σέ ἓνα σπήλαιο ἀπό τόν νεοπλατωνικό μάγο Μάξιμο, τό 352, «ἔβλεπε» φωτοχυσίες, «ἄκουγε» κρότους κεραυνῶν, ἐπικαλέστηκε μάλιστα καί πνεύματα νεκρῶν μέ τά ὅποια συνομιλοῦσε! (Θρησκ. καί Ἠθική Ἐγκυκλ. Τόμ. 6, στ. 952). Τήν προηγούμενη νύχτα τοῦ θανάτου του εἶδε μέσα στή σκηνή του νά παραλαύνει ἡ ... θεά Τύχη μέ τό κέρας τῆς Ἀμάθειας! (Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους. Τόμ. Ζ', σέλ. 66, ἐκδ. Ἐκδοτικῆς Ἀθηνῶν). Ἐπίσης ἀφοῦ ἔδωξε ἀπό τήν αὐλή του ὅλους τούς σοφούς αὐτοκρατορικούς συμβούλους (νόμιζε ὅτι μπορεῖ νά τούς ἀντικαταστήσει τό δικό του τό μυαλό), συγκέντρωσε ἓνα μεγάλο πλήθος οἰωνοσκοπῶν, μάντεων, μάγων, θαυματοποιῶν καί ἀποκρυφιστῶν καί ἄλλων τσαρλατάνων, κυρίως Ἑτρούσκων, οἱ ὅποιοι ἔγιναν πλέον οἱ μυστικοσύμβουλοί του. Ἄρρεσε ἰδιαίτερα σ' αὐτόν νά συχνάζει στούς βωμούς τῶν ψευτοθεῶν του νά ἀνάβει ὁ ἴδιος τή φωτιά, νά σφάζει τά θύματα, καί νά τελεῖ οἰωνοσκοπία, παρόλα τά εἰρωνικά σχόλια τοῦ λαοῦ. Εἶχε καταντήσει πραγματικός περιγέλος. Μέγα πλήθος ζῶων ὀδηγήθηκε στίς θυσίες τῶν ψευτοθεῶν ἐπί τῆς βασιλείας του, ἡ ἐξόντωση τῶν ζῶων εἶχε γίνει παροιμιώδης! Τελοῦσε θεουργίες, μυστικές τελετές καί ἀσκοῦσε ἐνθουσιωδῶς τήν τέχνη τῆς μαγείας (Θρησκ. καί Ἠθική Ἐγκυκλ. Τόμ. 6, στ. 954). Διακατέχονταν ἀπό ἰσχυρή ροπή πρός τόν ἀποκρυφισμό. Αὐτό εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα νά ἐξαρτᾶ τά πάντα ἀπό τήν εἰμαρμένη. Ἡ ἀνθρώπινη προσπάθεια γι' αὐτόν εἶχε δευτερεύουσα σημασία. Ἔτσι ἀπέτυχε οἰκτρά σέ ὅλες τίς δραστηριότητες του.

Ἡ θρησκευτικότητα του δέν εἶχε καμία σχέση μέ αὐτή τῶν ἄλλων ἀρχαίων φιλοσόφων (Σωκράτης, Πλάτων, Ἀριστοτέλης, Σενέκα, Μάρκου Αὐρηλίου, κτλ). Ἦταν θρησκομανῆς καί σέ ἀόλυτο βαθμό θρησκόμενος. Ἐτρεμε τήν ἐκδίκηση τῶν θεῶν καί γι' αὐτό θυσίαζε συνεχῶς σ' αὐτούς νά τούς ἐξευμενίσουν. Ἀκόμα καί τόν Γιαχβέ τῶν Ἑβραίων προσπάθησε νά προσεταιρισθεῖ, ἐπι-

χειρώντας νά ξαναχίσει τό ναό τῆς Ἱερουσαλήμ! Πίστευε πώς τά χριστιανικά σύμβολα φέρνουν ... γρουσουζιά, γι' αὐτό τά ἀφαίρεσε ὄχι μόνο ἀπό τό στρατό ἀλλά καί ἀπό κάθε δημόσιο χῶρο. Τήν πυρκαγιά τοῦ ἐθνικοῦ ναοῦ τῆς Ἀντιόχειας ἀπέδωσε σέ γρουσουζιά πού ἔφεραν τά λείψανα τοῦ χριστιανοῦ Μάρτυρα Βαβύλα, πού εἶχαν τοποθετηθεῖ σέ παρακείμενο χριστιανικό ναό, γι' αὐτό ἔδωσε ἐντολή νά ἀπομακρυνθοῦν καί νά καταστραφοῦν. Τήν δέ καταστροφή τοῦ ναοῦ τήν ἀπέδωσε σέ τιμωρία τοῦ ... Ἀπόλλωνα κατά τῶν «ἀσεβῶν» Ἀντιοχείων! (Ἱστορία Ἑλλην. Ἔθνους, τόμ. Ζ', σέλ. 65).

Ὡς γνήσιος παρσιστής πίστευε στήν ἰδέα τῆς μετενοάρκωσης. Θεωροῦσε τόν ἑαυτό του ὡς ἐνοάρκωση ἄλλοτε τοῦ Ἀχιλλέα, ἄλλοτε τοῦ Πλάτωνα, ἄλλοτε τοῦ Μάρκου Αὐρήλιου καί ἄλλοτε τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου. (Ἱστ. Ἑλλ. Ἔθνους, τόμ. Ζ', σέλ. 65, ἐκδ. Ἐκδοτικῆς Ἀθηνῶν).

Ὁ ἴδιος δέν εἶχε καταλήξει τίνος μετενοάρκωση ἦταν! Πάντως ἔτρεχε στούς τάφους τῶν προαναφερομένων γιά νά προσφέρει σπονδές στόν ... προηγούμενο ἑαυτό του! Ἡ τελευταία καί μοιραία γι' αὐτόν ἐκστρατεία κατά τῶν Περσῶν ἐπιχειρήθηκε ἐπειδή πίστευε πῶς εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Μ. Ἀλέξανδρος καί μποροῦσε νά ἐπαναλάβει τά κατορθώματα, πού ... εἶχε πετύχει κατά τῶν Περσῶν στήν προηγούμενη ζωή, πεντακόσια χρόνια πρὶν! Μόνο πού δέν συμπεριφέρθηκε σάν τόν Ἀλέξανδρο, ὁ ὁποῖος μεταχειρίζονταν πολιτισμένα τούς κατακτημένους, ἀλλά αὐτός ἔκαιγε καί χωρίς ἔλεος μετέβαλλε τίς πόλεις, πού κυρίευε, σέ στάχτες καί ῥεῖπια! Τρανταχτό παράδειγμα ἡ ὀλοκληρωτική καταστροφή τῆς Βησουλίδας, (Ἱστορία Ἑλλην. Ἔθνους, τόμ. Ζ' σέλ. 65 ἐκδ. Ἐκδοτ. Ἀθηνῶν).

Ὁ Ἰουλιανός στεροῦνταν στοιχειώδους ρεαλισμοῦ. Δέν μποροῦσε νά δεῖ τήν πραγματικότητα ὅπως ἦταν, ἀλλά τήν ἔβλεπε ὅπως τήν φαντάζονταν ὁ ἴδιος. Δηλαδή δέν εἶχε πραγματική γνώση τοῦ περιβάλλοντός του. Ὅπως μᾶς διδάσκει ἡ πολιτική ἐπιστήμη, ὁ καλός πολιτικός ἡγέτης εἶναι πάνω ἀπ' ὅλα ρεαλιστής γιά νά μπορεῖ νά ἀντιμετωπίζει τά προβλήματα τῶν ὑπηκόων του μέ ἀποτελεσματικότητα. Ὁ Ἰουλιανός ἦταν ἕνας αἰθεροδόμων ρομαντικός, ὁ ὁποῖος ζοῦσε, ξεκομμένος ἀπό τήν πραγματικότητα, στόν δικό του κόσμο, πού εἶχε δημιουργήσει ἡ ἄρρωστη φαντα-

σία του. Δέν μπόρεσε νά δεῖ τήν ἰσχυρή ροή τῆς ἱστορίας. Ἡ εἰδωλολατρία εἶχε πλέον σῆσει ὀριστικά καί τό λαμπρό παρελθόν ζοῦσε πλέον μέσα σέ ἄλλο σῶμα, στή Χριστιανική Ὁρθοδοξία. Αὐτός δέν ἦταν σέ θέση νά καταλάβει αὐτό τό γεγονός, σέ ἀντίθεση μέ τούς φίλους καί συμμαθητές του Καπαδόκες Πατέρες, Μέγα Βασίλειο καί Γρηγόριο τό Ναζιανζηνό, οἱ ὁποῖοι ὄχι μόνο προεῖδαν τό μέλλον τῆς ἱστορίας, ἀλλά καί συνέβαλλαν οὐσιαστικά στήν διάσωση τοῦ ἀρχαιοελληνικοῦ πολιτισμοῦ στά μύχια τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας καί πρακτικῆς.

Μέ τό θάνατο τοῦ ἀνεδαφικοῦ Ἰουλιανοῦ ξεψύχησε μαζί του καί ἡ εἰδωλολατρική ἀρχαιότητα. Τό ἐκθαμβωτικό καί ἀνέσπερο φῶς τοῦ Χριστοῦ εἶχε διαλύσει καί τήν τελευταία ἐστία τοῦ προχριστιανικοῦ σκοταδισμοῦ καί τῆς χονδροειδοῦς εἰδωλολατρικῆς πλάνης. Αὐτή τή μεγάλη ἀλήθεια ἀναγκάστηκε νά ὁμολογήσει καί ὁ ἴδιος ὁ θνήσκων «ἐστεμμένος φιλόσοφος» μέ τήν παροιμιώδη φράση του «νενίκηκάς με Ναζωραῖε!»...

Τό δυστύχημα εἶναι ὅμως πῶς καί οἱ σύγχρονοι «ἀρχαιολάτρες» κάνουν τό ἴδιο λάθος μέ τό ἴνδαλμά τους, τόν ψευτορομαντικό Ἰουλιανό. Ἐπιχειροῦν νά κάνουν ἕνα ἄλμα δύο χιλιάδων ἐτῶν πρὸς τά πίσω, προσπαθοῦν νά κατορθώσουν τό ἀπόλυτα ἀκατόρθωτο. Ἄγνοοῦν τίς ἀπαράβατες ἀρχές τῆς ἱστορίας, πῶς τό ἱστορικό γίγνεσθαι ἐξελίσσεται, προχωρεῖ μπροστά καί δέν ἐπαναλαμβάνεται. Βεβαίως ἔχουν γίνει πλέον γνωστά τά πραγματικά κίνητρα τῶν νεοειδωλολατρῶν. Ξέρουν καί οἱ ἴδιοι ὅτι ὅπως νεκρανάστησε ὁ γελοῖος Ἰουλιανός τήν νεκρή εἰδωλολατρία καί τόν παγανισμό, ἔτσι θά ἀναστήσουν καί αὐτή τήν εἰδωλολατρική ἀρχαιότητα! Ὁ πραγματικός σκοπός τους εἶναι νά ἱκανοποιήσουν τά σχέδια τῶν ἀφανῶν (καί σ' αὐτούς) ἀφεντικῶν τους, οἱ ὁποῖοι θέλουν μέ κάθε τρόπο (καί διά τῆς ἐπιναφοῦς τῆς εἰδωλολατρίας καί τοῦ παγανισμοῦ) νά κτυπήσουν τό Χριστιανισμό καί ἰδιαίτερα τήν Ὁρθοδοξία μας, ἡ ὁποία στέκεται σοβαρό ἐμπόδιο στά σκοτεινά τους σχέδια γιά τήν παγκόσμια οἰκονομική καί πολιτική κυριαρχία. Ὅμως εἶναι ἀπόλυτα σίγουρο πῶς ἡ ἀπόπειρά τους νά ἐπιναφέρουν τό ἐφιαλτικό προχριστιανικό παρελθόν, θά ἔχει τήν ἴδια τύχη τῆς ἀποτυχίας τοῦ φαιδρῶ καί ὄνειροπόλου Ἰουλιανοῦ.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ - ΣΧΟΛΙΑ

Ἡ εὐθύνη ὅλων μας

Γίνονται πολλές συζητήσεις τελευταῖα γύρω ἀπό τίς ταυτότητες καί τά συναφῆ μέ τό θέμα αὐτό ζητήματα. Λέγονται μάλιστα καί ἀκούγονται πολλά ἴσως καί ἀπό καλοπροαίρετους κατὰ τά ἄλλα συμπατριῶτες μας γιά τήν πηγή ἢ τήν αἰτία τῶν ἀποφάσεων τῆς κυβερνήσεως γιά τήν μὴ ἀναγραφή τοῦ θρησκευματος στίς ταυτότητες τῶν πολιτῶν. Καί λένε μερικοί ὅτι τά «Διεθνή Κέντρα Ἀποφάσεων» πίεσαν τήν πολιτική ἡγεσία τῆς χώρας μας νά προβεῖ στήν ἐνέργεια αὐτή, διότι γιά τά «Κέντρα» αὐτά ἡ Ὁρθοδοξία ἀποτελεῖ τό ὑπ' ἀριθμ. 1 ἐμπόδιο γιά τήν ἐπικράτηση τῆς «παγκοσμιοποίησης» ἢ τῆς «Νέας Τάξης» κ.λ.π.

Δέν ἀμφισβητεῖ κανεὶς τήν ὀρθότητα τέτοιων συλλογισμῶν καί ἐπιχειρημάτων, διότι εἶναι γνωστές οἱ προθέσεις καί οἱ διαθέσεις τῶν Διεθνῶν Κέντρων καί Δυνάμεων πρὸς τήν Ὁρθοδοξία καί τόν Ἑλληνισμό. Ὅμως δέν πρέπει νά ξεχνοῦμε τοῦτο τό βασικό, ὅτι ὅλα αὐτά τά Κέντρα μπορεῖ ὁ Ἑλληνικός λαός μόνος του, μέ τίς δικές του δυνάμεις καί ἐνέργειες νά τά ἀποδυναμώσῃ καί νά τά ἐξουδετερώσῃ. Στά χέρια τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ θρῖσκεται αὐτή τῆ φορὰ ἡ θετική ἢ μὴ ἐκβασή τοῦ ἀνακύψαντος ζητήματος. Εἶναι ὑπόθεση ὅλων μας. Καί δέν ἔχομε νά κάνουμε πολλά καί δύσκολα πράγματα. Οὔτε νά πολεμήσουμε, οὔτε νά χάσουμε χρήματα, οὔτε νά χύσουμε αἷμα θυσιάζοντας τῆ ζωὴ μας, οὔτε νά χάσουμε περιουσίες. Τίποτε ἀπ' ὅσα ἔχουν κάνει κι' ἔχουν ὑποστεῖ οἱ ἀνά τούς αἰῶνες μάρτυρες καί νεομάρτυρες τῆς πίστεώς μας.

Ἐνα ἀπλό πράγμα θά κάνουμε. Θά συμπληρώσουμε ἕνα σύντομο «Δελτίο» πού ἐτοίμασε ἡ μητέρα μας Ἐκκλησία καί πού μᾶς καλεῖ μέ πίστη καί ὑπακοή νά τό ὑπογράψουμε καί νά τό παραδώσουμε ὁ καθένας στήν ἐνορία του.

Εἶναι ἀπλό, ἀλλά εἶναι καί ὁμολογία πίστεως, μαρτυρία γιά τό Χριστό μας πού τό κάνει τό γεγονός αὐτό πολύ μεγάλο καί πολύ σημαντικό.

Ἄς δείξουμε, λοιπόν, τῆ δύναμή μας, παρά τίς διαδόσεις γιά συνέπειες (πού εἶναι ἀνύπαρκτες) καί τίς ὅποιεσδήποτε ἀπειλές κι' ἄς τρέξουμε ὅλοι στίς ἐνορίες μας νά ὑπογράψουμε τό σχετικό «Δελτίο». Ὅλοι ὅμως. Καί νά εἴμαστε βέβαιοι ὅτι κανεὶς δέν θά μπορέσει νά παραβλέψῃ καί νά φιμώσῃ τῆ «φωνή τοῦ λαοῦ» πού γίνεται «ὀργή Θεοῦ» γιά ἄφρονες καί ὑβριστές.

Νά πᾶμε ὅμως τώρα καί ὄχι αὐριο. Νά μήν ἐπαναπαυόμαστε μέ τήν δικαιολογία ὅτι ἔχομε καιρό. Ἄν μᾶς ἐπισκεπτόταν ὁ Χριστός καί μᾶς καλοῦσε νά τόν συναντήσουμε, νά τόν ἰδοῦμε καί νά τόν προσκυνήσουμε θά τρέχαμε ὅλοι τήν ἴδια στιγμή μέ περισσὴ λαχτάρα καί δέν θά λέγαμε: «θ' ἀργήσῃ νά φύγει, ἔχομε καιρό». Τό ἴδιο εἶναι καί τώρα μέ τήν ὁμολογία τῆς πίστεώς μας. Ὅταν ὁμολογοῦμε τόν Κύριο, Αὐτόν συναντοῦμε.

Ἐμπρός, λοιπόν, τώρα. Νά συγκεντρωθοῦν πολλά ἑκατομμύρια ὑπογραφῶν κι' ἄς τολμήσῃ μετὰ ὁ ὅποιοσδήποτε νά ἀγνοήσῃ τῆ θέληση τοῦ λαοῦ. Πολλές φορές στό παρελθόν ὑπέστη ὁ Ἑλληνισμός ἀνεπανόρθωτες καταστροφές καί συρρικνώσεις ἐξαιτίας τῆς ἀδιαφορίας, τῆς ἀνοχῆς καί τῆς ἔλλειψης ἀντίστασης τοῦ λαοῦ μας. Καί τώρα ἂν ἔμεις δέν ἀκούσομε τῆ φωνή τῆς Ἐκκλησίας μας θά πάθουμε κι' ἄλλες συμφορές. Ὅπως λέει ὁ ἀπλός λαός μας «τό ἕνα φέρνει τό ἄλλο». Θ' ἀρχίσει τό ξήλωμα καί δέν θά συμμαζεῖται. Ἡ εὐθύνη ὅλων μας εἶναι μεγάλη καί θά δώσουμε γι' αὐτό λόγο.

«Εὐαίσθητα» στοιχεῖα

«Χριστιανός εἰμί». Εἶναι ἡ ὁμολογιακὴ φράση πού ἔλεγαν οἱ Μάρτυρες τῆς Ἐκκλησίας μας ἐνώπιον βασιλέων καί ἡγεμόνων κατὰ τήν περίοδο τῶν διωγμῶν. Ἦταν ἡ μαρτυρία τῆς ταυτότητάς τους.

«Πῶς λέγεσαι;»

«Χριστιανός εἰμί».

«'Από ποῦ εἶσαι;»

«Χριστιανός εἰμί».

Τό στοιχείο αὐτό ἀποτελοῦσε τό μοναδικό, τό πρωταρχικό «δεδομένο» τῆς ταυτότητας, τῆς ἀποκλειστικῆς παρουσίας τῆς προσωπικότητας ὄλων τῶν Χριστιανῶν τῆς ἡρωικῆς ἐκείνης περιόδου καί ὄλων τῶν περιόδων τῆς ζωῆς τῆς στρατευόμενης Ἐκκλησίας μας. Ἦσαν ὑπερήφανοι γιά τό ὄνομα «Χριστιανός» καί δέν τό ἀπέκρυπταν ποτέ καί ἀπό κανέναν.

Στό μαρτυρολόγιο τῆς Ἐκκλησίας μας ἀναφέρονται συγκινητικές περιπτώσεις πιέσεων, ἐκ μέρους συγγενῶν καί συμπαθούντων δικαστῶν, πρὸς τοὺς Μάρτυρες, νά θυσιάσουν φαινομενικά στά εἰδῶλα γιά τὰ μάτια τῶν μαινόμενων εἰδωλολατρῶν, νά ρίξουν δηλαδή λίγο θυμίαμα στοὺς βωμούς τῶν σφαγίων. Καί μετὰ ἀφοῦ σώσουν τή ζωή τους θά μπορούσαν νά συνεχίσουν νά λατρεύουν τό Θεό πού πιστεύουν. Νά πιστεύουν δηλαδή «ἀπό μέσα τους» καί νά μὴν ἐκδηλώνουν φανερά τήν ταυτότητά τους ὅτι εἶναι Χριστιανοί γιά νά μὴν ἔχουν τίς συνέπειες ἐνός μαρτυρικοῦ θανάτου. Αὐτό λένε μερικοί καί σήμερα σάν ἐπιχείρημα γιατί δέν ὑπογράφουν τό «Δελτίο» τό σχετικό μέ τήν ἀναγραφή Χριστιανός Ὁρθόδοξος στίς προσωπικές μας ταυτότητες. «Ἐγὼ ἔχω τήν πίστη μέσα μου», λένε, καί ἔχουν τήν συνείδησή τους ἤσυχη.

Οἱ Μάρτυρές μας ὅμως δέν δέχτηκαν ποτέ τέτοιες προτάσεις. Θεωροῦσαν τή μὴ φανερή ὁμολογία τῆς πίστεως μας στό Χριστό σάν ἄρνηση καί ὀριστική ἀποκοπή ἀπὸ τήν Ἐκκλησία τοῦ Κυρίου μας.

Θά θυμίσουμε τήν ἡρωϊκή καί συγκινητικὴ σκηνή τοῦ Ἁγίου ἱερομάρτυρα Βαβλαάμ. Σέ γεροντικὴ ἡλικία ὁ Ἅγιος καταδικάστηκε σέ μαρτυρικό θάνατο, ἂν δέν θυσιάζε. Ἐπειδὴ ὁ Ἅγιος πρόβαλε σθεναρὴ ἀντίσταση στίς πιέσεις τῶν διωκτῶν του, τοῦ ἔβαλαν μέ τή βία θυμίαμα στή χούφτα του καί ἔφεραν τό χέρι του πάνω σ' ἓναν ἀναμμένο βωμό, γιά νά τόν ἀναγκάσουν ν' ἀνοίξει τό χέρι του καί νά «θυσιάσει» κατ' αὐτόν τόν τρόπο χωρὶς τή θέλησή του. Ὁ Μάρτυρας ὅμως παρά τοὺς φρικτοὺς πόνους ἀπὸ τήν καιομένη σάρκα του, δέν ἄνοιξε τὰ δάκτυλά του.

«Χριστιανός εἰμί». Αὐτό εἶναι τό κύριο στοιχεῖο τῆς προσωπικότητας δηλ. τῆς ταυτότητας

τῶν Χριστιανῶν. Καί σήμερα θεωρήθηκε ἀπὸ κάποια ἀρχὴ καί τό δέχτηκε ἡ κυβέρνησις, ὅτι ἡ ἀναγραφή τοῦ θρησκευματος στίς προσωπικές μας ταυτότητες εἶναι «εὐαίσθητο στοιχεῖο» καί πρέπει νά ἀπαλειφθεῖ.

Τό «Χριστιανός Ὁρθόδοξος» λοιπὸν εὐαίσθητο συστατικό, δηλαδή «μυστικό» τῆς προσωπικότητας τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν. Ἀργότερα θά θεωρήσουν εὐαίσθητο δεδομένο τό ὄνομα «Ἕλληνας». Δέν θά δηλώνεται σέ κανένα ἐπίσημο ἔγγραφο γιά νά μὴν «προσβάλλονται», ἀλλοδαποί, μειονότητες, περιηγητές κ.λ.π.

Δέν θά εἶναι μακριά ἡ ἐποχὴ πού θά θελήσουν νά ἐπιβάλλουν νά μὴν χρησιμοποιοῦμε τό Ἑλληνικό ἀλφάβητο, ἀλλά τό λατινικό καί ἄλλα πολλά πού σήμερα θεωροῦνται βασικά στοιχεῖα τῆς Ἑλληνικῆς ταυτότητάς μας.

Λέτε νά καταλήξουμε κάποτε κι' ἐμεῖς σάν τοὺς Φοίνικες πού ἀναφέρονται μόνο στήν Ἱστορία καί δέν ὑφίστανται σάν λαός; Ἐλπίζουμε ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς λαός δέν θά ἐπιτρέψει νά συμβοῦν αὐτὰ τὰ πράγματα. Θά δηλώσει ἔντονα τήν ἀντίθεσή του μέ τή συμμετοχὴ του στοῦ «Δημοψήφισμα» τῆς Ἐκκλησίας μας. Καί ὁ Κύριός μας θά βοηθήσει.

Θρησκευτικὴ ἐλευθερία

Στά συμπεράσματα τοῦ “Γ” Ἐξειδικευμένου Συνεδρίου” πού πραγματοποιήθηκε στήν Πεντέλη τό Νοέμβριο τοῦ 1993 μέ θέμα: “Ἀνθρώπινα δικαιώματα καί ἀξίες-κοινωνικά προβλήματα λόγω ψυχικῆς ἐξαρτήσεως ἀπὸ ὀλόκληρωτικὲς αἰρέσεις καί νέα θρησκευτικὰ κινήματα στήν Εὐρώπη” συμπεριελήφθη καί τό ἐξῆς πού ἔχει σχέση μέ τό περί θρησκευτικῆς ἐλευθερίας θέμα:

“6. Τὰ μέλη τοῦ συνεδρίου θεωροῦν ὅτι οἱ δραστηριότητες τῶν “αἰρέσεων”, τῶν “νέων θρησκευτικῶν κινήματων” καί τῶν “θρησκευτῶν νεότητας”, πού διὰ τῆς προπαγάνδας τους διαδίδουν ψευδῆ στοιχεῖα καί πληροφορίες, συνιστοῦν πράξεις καταχρήσεως τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας. Τέτοιες ὁμάδες δέν μποροῦν νά ἐπικαλοῦνται τό δικαίωμα τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας, ἐφ' ὅσον οἱ ἴδιες προβαίνουν σέ κατάχρηση τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας τῶν πολιτῶν, παραποιώντας τήν ἀλήθεια, μέ σκοπὸ νά παγιδεύσουν

άνυποπτους πολίτες και νά τούς κάμουν μέλη τους, στοχεύοντας στην φυσική και ψυχική εξάρτηση των θυμάτων τους.

7. Ἡ θρησκευτική ἐλευθερία παραβιάζεται επίσης, ὅταν μέλη τῶν ὡς ἄνω ομάδων προβαίνουν σέ πράξεις, οἱ ὁποῖες προσβάλλουν τά δικαιώματα τῶν ἄλλων. Παραβίαση τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας υφίσταται ἰδιαίτερος στην περίπτωση πού νέοι ἄνθρωποι δέν ἔχουν τήν ὀρθή ἐνημέρωση ἢ ἐξαπατῶνται γιά τίς συνέπειες πού ἔχει στή ζωή τους ἢ ἐνταξί τους σέ μιά τέτοια ομάδα. Μπορεῖ ἡ ἐνταξί σέ ὀρισμένες ομάδες νά ὀδηγήσει ἐπί παραδείγματι σέ ἀπόλυτη ἐξάρτηση ἀπό ἓνα “δάσκαλο”, “γκουρού”, “μεσσία”, γεγονός πού εἶναι δυνατόν νά συνιστᾶ μοντέρνα μορφή δουλείας.

8. Ἡ θρησκευτική ἐλευθερία παραβιάζεται επίσης, ὅταν αἰρετικές ομάδες, θρησκευτικά και ψευδοθρησκευτικά κινήματα ἐκμεταλλεύονται τήν ὑλική ἀνάγκη τῶν πολιτῶν, συνδέοντας τήν κοινωνική τους προσφορά μέ τή μετάδοση τῶν θρησκευτικῶν τους δοξασιῶν και τήν βοήθεια πρὸς τούς ἐνδεεῖς ἀπό τήν προσχώρηση στην ομάδα τους.

9. Ὡς πράξη στρεφόμενη ἐναντίον τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας πρέπει νά θεωρηθεῖ και ἡ πρακτική τέτοιου εἶδους θρησκευτικά προσανατολισμένων ὀργανώσεων, πού ἀποκρύπτουν ἀπό τό κοινό τούς ἀληθεῖς σκοπούς τους. “Ὅποιος ἐπιθυμεῖ νά ἐπικαλεστεῖ τό δικαίωμα τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας, ὀφείλει νά προσφέρει ἀληθεῖς πληροφορίες γιά τούς σκοπούς και τήν διδασκαλία του. Διασυνδέσεις μέ ἄλλες ομάδες στό ἐξωτερικό και ἐσωτερικό ὀφείλουν νά γνωστοποιῶνται. Θρησκευτικές ομάδες θά ὀφείλαν πάντοτε νά παρουσιάζουν τήν πραγματική τους ταυτότητα και νά μὴν τήν ἀποκρύπτουν”.

Σημ. Τό πρωτότυπο τοῦ κειμένου συνετάγη στή Γερμανική γλῶσσα και χαρακτηρίστηκε “Διακήρυξη τῆς Πεντέλης” και ἔχει σήμερα ἰδιαίτερη σημασία λόγω τοῦ “θορύβου” πού προκαλοῦν οἱ διάφορες ὀργανώσεις γιά παρεμπόδιση δῆθεν τῆς θρησκευτικῆς τους ἐλευθερίας.

Ταεκβοντό στά Ἑλληνικά Σχολεῖα

Δημοσιεύτηκε («Τό Βῆμα» 24-10-2000) ὅτι μετά τό χρυσό ὀλυμπιακό μετάλλιο τοῦ Μιχάλη Μουρούτσου, τό Ὑπουργεῖο Παιδείας ἔσπευσε,

σέ συνεργασία μέ τήν Ἑλληνική Ὀμοσπονδία Ταεκβοντό, νά τό ἐντάξει πιλοτικά σέ δύο σχολεῖα τῆς Ἀργυρούπολης και τοῦ Περιστερίου, και ὅτι σύντομα αὐτό θά γίνει και σέ ἄλλα σχολεῖα. Μάλιστα βασικός στόχος τῆς ΕΛΟΤ εἶναι νά μπεῖ στά Δημοτικά και στά Γυμνάσια.

Βέβαια αὐτό δέν εἶναι παράξενο ἀπό τήν πλευρά τῆς ΕΛΟΤ, ἀφοῦ ἔτσι πολλά μέλη της θά ἐργαστοῦν και αὐτό πού διδάσκουν θά κερδίσει προβολή διαρκείας. Τό Ὑπουργεῖο Παιδείας ὅμως, πού σπεύδει νά εἰσάγει τό κορεάτικο Ταεκβοντό στά σχολεῖα, δείχνει τήν ἴδια σπουδή νά εἰσάγει ἄλλα ἑλληνικά ἀθλήματα πού και διεθνεῖς διακρίσεις φέρουν, και τίς παρενέργειες πού ἔχουν σέ μικρά παιδιά και ἐφήβους τά «μαχητικά ἀθλήματα» δέν ἔχουν;

Ἄραγε τό χρυσό μετάλλιο τοῦ Κ. Κεντέρη και τά τόσα ἄλλα μέταλλα στό στίβο, τήν ἄρση βαρῶν, τήν ἐνόργανη γυμναστική κ.ο.κ. ἔχουν μικρότερη ἀξία;

Γιά ὅσους δέν γνωρίζουν τί ἐστί Ταεκβοντό, πρόκειται γιά μιά σύγχρονη ἀθλητική διασκευῆ τῶν παραδοσιακῶν πολεμικῶν τεχνῶν τῆς Κορέας, οἱ ὁποῖες βασίζονται -ὅπως ὅλες οἱ ἀνατολικές πολεμικές τέχνες- στίς θρησκευτικές και «φιλοσοφικές» ἀντιλήψεις τῶν ἀνατολικῶν λαῶν, δηλ. τόν Ταοϊσμό, Βουδισμό και τά συναφή. Ἡ κανονική του μορφή περιλαμβάνει διδασκαλία διαλογισμοῦ -ἀσχέτως ἂν πολλοί Ἕλληνες δάσκαλοι δέν τό κάνουν- και οἱ φόρμες του δέν εἶναι ἀπλῶς μιά διαδοχή ἐπιθετικῶν και ἀμυντικῶν κινήσεων, ἀλλά ἓνας ὀλόκληρος μυστικιστικός κώδικας (πράγμα πού και νά θέλει ὁ δάσκαλος, δέν μπορεῖ νά τό ἀλλάξει). Ὅσοι τό θεωροῦν ἓνα ἀπλό ἄθλημα, ἰδού ἡ ἀνάλυση προπονητή μέ τίτλο «ὀνομασίες-φιλοσοφίες» ἀπό τό περιοδικό «Ταεκβοντό»: «Τό Τεγκούκ Οχ-Τσάνγκ θρίσκεται κάτω ἀπό τό σύμβολο τοῦ ἀνέμου. Παρά τίς καταιγίδες και τούς τυφῶνες, ὁ ἀέρας, ἔχει μιά καλή σημασία... μοιράζει τούς σπόρους και διασκορπᾶ τά μαῦρα σύννεφα. Συμβολίζει τή δύναμη τῆς καταστροφῆς και τῆς ἀνακατασκευῆς.(Σ.Σ. πρβ. Τό θεό τῶν Ἰνδοῦιστῶν Σίβα)...Σύμφωνα μέ τή φύση τοῦ ἀέρα, τό τεγκούκ οχ τσάνγκ εἶναι ἤρεμα και δυναμικά δομημένο. Ἡ ἡσυχία και ὁ ρυθμός διακόπτονται ὅμως σέ μερικά σημεία ἀπό τίς δυνατές τεχνικές, γεγονός

πού υπογραμμίζει τή συμβολική δύναμη του ἀέ-
ρα».

Ὁ Ἰάπωνας προπονητής τῆς ἐθνικῆς ομάδας τοῦ Καναδά ἔχει δηλώσει: «Τό Ταεκβοντό δέν ἔχει σχέση μέ θεολογία. Ταεκβοντό κάνουμε ἀπ'τή στιγμή πού θά γεννηθοῦμε ὥσπου νά πεθάνουμε. Ὅταν πεθάνουμε τ'ἀφήνουμε στή θεολογία». Ἐκτός τοῦ ὅτι ἡ «φιλοσοφία» τῶν πολεμικῶν τεχνῶν εἶναι θρησκευτικοῦ περιεχομένου, ὅποτε ἡ ἀνατολική θεολογία περνᾷ μέσω αὐτῆς, δέν ξέρω ποιός Ὁρθόδοξος γονιός θά ἤθελε τό παιδί του νά ἀσχολεῖται μιά ζωή μέ Ταεκβοντό (πράγμα πολύ πιθανό ἂν μάλιστα τό ἀρχίζει ἀπό τήν τρυφερή ἡλικία τοῦ Δημοτικοῦ, ἀφοῦ πολεμικές τέχνες καί «μαχητικά ἀθλήματα» τοῦ τύπου, εὐκόλα γίνονται μανία καί ἀνάγονται σέ τρόπο ζωῆς), καί νά σκεφτεῖ τή θεολογία ὅταν θά... πεθάνει. Ὅμως εἶναι μέ χρήματα τῶν Ὁρθόδοξων Ἑλλήνων, καί ὄχι τῶν Βουδιστῶν Κορεατῶν, πού εἰσάγεται τό Ταεκβοντό στά ἑλληνικά σχολεῖα.

Ἄς μὴν ἀναφερθοῦμε ἐκτεταμένα σέ θέματα σωματικῆς ἀκεραιότητος τῶν μαθητῶν, καί στή δημιουργία ἐξαρτημένων ἀνταντακλαστικῶν ἄμυνας καί ἐπίθεσης, πού σαμποτάρουν τήν ἐν Χριστῷ ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου. Ὑπάρχει κάτι ἄλλο πού οἱ γνωρίζοντες πολεμικές τέχνες ξέρουν καλά: Ἀπό τεχνικῆς πλευρᾶς, τό Ταεκβοντό εἶναι κατώτερο ἀπό ἄλλες πολεμικές τέχνες ὅπως τό Καράτε, κι'ἀκόμα περισσότερο τό Κουνγκ Φου. Αὐτός λοιπόν πού θά ἔχει ἀποκτήσει μανία μέ τήν αὐτοάμυνα καί θά θέλει νά αισθάνεται πιό «ἀσφαλῆς», δέν θά περιοριστεῖ στό Ταεκβοντό. Θά προχωρήσει καί σέ ἄλλες πολεμικές τέχνες πού ἔχουν ἀκόμα πιό ἔντονη μαγικοθρησκευτική χροιά, μέ ὅ,τι αὐτό συνεπάγεται. Ἦδη σέ σχολές ἄλλων πολεμικῶν τεχνῶν φοιτοῦν διάφοροι πού δέν ικανοποιήθηκαν ἀπό τίς μαχητικές δυνατότητες τοῦ Ταεκβοντό. Φαίνεται λοιπόν ὅτι τό νά εἰσαχθεῖ αὐτό στά ἑλληνικά σχολεῖα εἶναι ἕνας σίγουρος τρόπος νά ἀλλοιωθεῖ πολιτικά καί θρησκευτικά ἡ ἐπόμενη γενιά Ἑλλήνων.

Μ.Δ.

Αὐτά συμβαίνουν στήν ... ΚΙΝΑ!

Ἡ Ἑλβετική ἐφημερίδα NEUE ZURCHER ZEITUNG στό φύλλο τῆς 1-11-1999 δημοσίευσε

τήν εἶδηση ὅτι τό Κοινοβούλιο τῆς Κίνας, ἐψήφισε νόμο, ὁ ὁποῖος ἀπαγορεύει τήν ὑπαρξη καί λειτουργία τῶν αἰρέσεων. Σέ περίπτωση παραβάσεως τῶν διατάξεων τοῦ νόμου αὐτοῦ θά ἐπεμβαίνει ἡ δικαιοσύνη καί ἡ ἀστυνομία.

Νά ρωτήσουμε τί γίνεται μέ τό δικό μας Κοινοβούλιο; Ἡ ἀπάντηση εἶναι τίποτα! Κι' ὅμως θά μπορούσαν νά γίνουν πολλά, διότι ὑπάρχουν σχετικά ψηφίσματα καί συστάσεις τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης καί τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου, ὅπως τοῦ Μαΐου 1984, τοῦ Ἰουνίου 1992 καί τοῦ ἔτους 1999. Μέ τίς συστάσεις αὐτές ἔχουν συμμορφωθεῖ ὅλα τά Κοινοβούλια τῆς Εὐρώπης (ἐκτός ἀπό τό δικό μας!) καί ἡ ἐνημέρωση τῶν πολιτῶν σέ θέματα αἰρέσεων καί καταστροφικῶν λατρειῶν πραγματοποιεῖται ἀπό ὑπηρεσιακούς παράγοντες μέ βαθιά γνώση τῶν σχετικῶν θεμάτων καί με στενή συνεργασία μέ τίς Ἐνώσεις Γονέων καί τοὺς ἐντεταλμένους τῶν Ἐκκλησιῶν.

Καί κάτι ἄλλο θά πρέπει νά ἐπισημάνουμε. Ἡ ἀνωτέρω εἶδηση γιά τήν ΚΙΝΑ δημοσιεύτηκε σέ Ἑλβετική ἐφημερίδα. Εἶναι γνωστή ἡ «εὐαισθησία» τῆς χώρας αὐτῆς στά θέματα πού σχετίζονται μέ τή θρησκευτική ἐλευθερία. Γι' αὐτό ἀπαγορεύεται αὐστηρά στήν Ἑλβετία κάθε εἶδος προσηλυτισμοῦ, ὁ ὁποῖος, σύμφωνα μέ διατυπώσεις τοῦ νομικοῦ καθεστώτος τῆς, στρέφεται ἐναντίον τῆς «θρησκευτικῆς εἰρήνης» τῶν πολιτῶν.

Ἐπομένως γνωρίζει ἡ Ἑλβετική ἐφημερίδα ὅτι ἡ εἶδηση γιά τό τί ἀποφασίζει τό Κοινοβούλιο τῆς Κίνας εἶναι οἰκεῖο, στό κοινωνικό αἰσθητήριο τῶν ἀναγνώστων τῆς. Καί γι' αὐτό δέν διστάζει νά τό δημοσιεύσει. Μεγάλῃ ὑπηρεσία στοὺς ἀναγνώστες τοὺς θά προσέφεραν καί οἱ δικές μας ἐφημερίδες, ἂν δημοσίευαν τέτοιες εἰδήσεις.

«Θετικοί» καί «ἀρνητικοί» χῶροι

Μᾶς θύμισε τό μυθιστόρημα «Ὁρσιζμένα νιάτα» τηλεοπτική ἐκμπομπή τῆς ET 1 (25-11-2000). Ἦταν μία συζήτηση πού κυριαρχοῦσε ἡ «θετική ἐνέργεια», μᾶς «νέας;» «κοσμοθεωρίας», τό «Feng Sui». Ἐνέργεια + Ἀρχιτεκτονική εἶναι ἡ κοσμοθεωρία τοῦ «Feng Sui», στό ὅποιο «συναντιέται ὁ ἐσωτερισμός μέ τήν ἐπιστήμη!»

είπε στη συζήτηση εκπρόσωπος τῆς κινήσεως.

Καί μᾶς θύμισε τὰ «Ὄργισμένα νιάτα» ἢ ἐκπομπή, ὅταν κατά τή συζήτηση ἀκούσαμε καί τοῦτο: «Τά σπίτια ὄχι ἀπέναντι ἀπό ἐκκλησίες, ὄχι ἀπέναντι ἀπό κωδωνοστάσια, ὄχι ἀπέναντι ἀπό σταυρούς!» Αὐτό ἀναφέρεται σέ ἀπόσπασμα βιβλίου Μαλαισινῆς συγγραφέως πού διαβάστηκε στήν ἐκπομπή καί μιλάει γιά «ἐχθρικά βέλη» καί «δηλητηριώδη βέλη». Ὁ ἥρωας ὅμως τοῦ μυθιστορήματος δέν ὑπονοοῦσε στίς ὀργίλες ἐκρήξεις του «βέλη μέ ἀρνητική ἐνέργεια», ἀλλά τόν ἐξόργιζαν οἱ καμπάνες, γιατί τοῦ χαλοῦσαν τήν κυριακάτικη ἀπομόνωσή του καί τήν ἀρωστημένη κατάσταση πού δημιουργεῖ στούς ἀνθρώπους ἢ ὀνομαζόμενη «μελαγχολία τῆς Κυριακῆς», πού εἶναι ἀπόρροια τῆς θλιβερῆς μοναξιᾶς τῶν μεγαλουπόλεων. Προσπάθησαν οἱ ἄλλοι τῆς παρέας νά «ἀπαλύνουν» τήν ἐντύπωση πού θά προκαλοῦσε μιὰ τέτοια θέση καί εἶπαν ὅτι ἡ συγγραφέας ἐννοεῖ τίς Ἐκκλησίες γοτθικοῦ ρυθμοῦ καί ὄχι τίς βυζαντινές Ἐκκλησίες, οἱ ὁποῖες μέ τούς χαμηλοῦς τρούλους «ἐκπέμπουν θετική ἐνέργεια!»

Δέν μᾶς ἀπασχολεῖ τί εἶπαν στήν ἐκπομπή γιά τίς ἐκκλησίες αὐτοί πού μετεῖχαν στή συζήτηση. Οἱ Ἕλληνες καί οἱ ἀπανταχοῦ Χριστιανοί Ὁρθόδοξοι θεωροῦν μεγάλη εὐλογία νά ἔχουν τὰ σπίτια τους κοντά σέ ἱερούς ναούς καί ν'ἀκούνε τίς καμπάνες καί τίς ψαλμωδίες. Αὐτό δέν σημαίνει ὅτι ὑπολογίζουν σέ κάποια «θετική ἐνέργεια» πού θά τούς «ἐρχεται» ἀπό τούς ναούς, ἀλλά στό ὅτι ὁ ἱερός τόπος τούς θυμίζει κάθε στιγμή τόν Κύριο καί τήν ὑποχρέωση τῆς ἀδιάλειπτης προσευχῆς καί δοξολογίας πρός Αὐτόν.

Ἄλλά δέν θ' ἀπομονώσουμε τό θέμα τῆς ἐκπομπῆς στά ὅσα εἶπαν μόνο γιά τίς Ἐκκλησίες οἱ συζητητές. Ἡ θεωρία τοῦ Feng Sui γιά «θετική» καί «ἀρνητική» ἐνέργεια, γιά κτίρια «καταραμένα» καί «εὐλογημένα» γιά «θετικές ἐπιρροές ἀοράτων δυνάμεων», γιά «θετικούς καί ἀρνητικούς χώρους τῶν σπιτιῶν», γιά «φυγάδευση ἐνέργειας, ὅταν ἡ πόρτα βρῖσκεται ἀπέναντι ἀπό σκάλα» κ.λ.π. παύει νά εἶναι ἀρχιτεκτονική χωροθέτηση ἢ διακόσμηση καί μεταπίπτει σέ ἀνατολικοῦ τύπου μεταφυσικές δοξασίες θρησκευτικῆς τάξεως. Εἶναι μιὰ τάση πού ἔχει με-

γάλη συγγένεια μέ τή γνωστή κίνηση «θετική σκέψη» ἢ «θετική πίστη». Στίς δοξασίες τέτοιων κινήσεων πού δροῦν καί στή χώρα μας ἔδωσε ἀπάντηση ὁ π. Ἀντώνιος Ἀλεξζόπουλος μέ τό βιβλίο του «Αὐτογνωσία, Αὐτοπραγμάτωση, Σωτηρία» (1991).

Ἄς εὐχηθοῦμε νά μήν ἔχει ἀρνητικές συνέπειες γιά ὄπαδούς της ἡ κίνηση Feng Sui, ὅπως εἶχε κί ἔχει ἡ κίνηση «θετική πίστη». Εἶναι γνωστή σέ πολλούς ἡ θλιβερή ἱστορία τοῦ ἄτυχου Ρώσου νέου E Frenkel πού πίστεψε ὅτι μέ τή δύναμη τῆς «θετικῆς σκέψης» θά σταματοῦσε τούς τροχούς ἐνός τραίνου. Στάθηκε στή μέση τῶν γραμμῶν, στήλωσε τὰ μάτια του σέ μιὰ ἀμαξοστοιχία πού πλησίαζε καί προσπάθησε νά τή σταματήσει μέ τή «δυναμική δύναμη τοῦ νοῦ». Θά τοῦ εἶχαν ἀσφαλῶς διδάξει σέ ἀκριβοπληρωμένα σεμινάρια, ὅτι οἱ θετικές σκέψεις δημιουργοῦν ἀτμόσφαιρα εὐνοϊκή γιά τήν ἀνάπτυξη θετικῆς ἐνέργειας. Ἡ ἀμαξοστοιχία βέβαια δέν σταμάτησε, τό φρένο κινδύνου δέν μπόρεσε νά βοηθήσει κί ὁ ἄτυχος νέος πολτοποιήθηκε κάτω ἀπό τίς μηχανές της.

Ὁμοιοπαθητική «ἐκστρατεία»

Δέν πάει πολύς καιρός πού, μέ ἀφορμή τή διοργάνωση ἐνός ὁμοιοπαθητικοῦ συνεδρίου σέ γνωστό ξενοδοχεῖο τῆς Ἀθήνας, εἶδαν τό φῶς τῆς δημοσιότητας πλήθος ἄρθρων καί συνεντεύξεων διαφόρων ἐναλλακτικῶν θεραπευτῶν, πού προσπαθοῦσαν νά μᾶς πείσουν γιά τὰ θαυμαστά θεραπευτικά ἀποτελέσματα τῶν τεχνικῶν τους καί πού σίγουρα πάντως μᾶς ἔπεισαν γιά τίς πολύ καλά ὀργανωμένες δημόσιες σχέσεις πού διαθέτουν. «**Ἀπώτερος βέβαια στόχος εἶναι ἡ ἐναλλακτική ἰατρική νά γίνει ἰσοτίμη τῆς κλασσικῆς ἰατρικῆς**», σύμφωνα μέ σχετικό δημοσίευμα. Δόθηκε μάλιστα καί συνέντευξη τύπου, ὅπου ἀκούστηκαν πολλά, μερικά ἀπό τὰ ὁποῖα δέν μποροῦμε νά μήν τά σχολιάσουμε:

α) Εἰπώθηκε ὅτι «τό 10% τῶν Ἑλλήνων ἔχουν ἐρθει σέ ἐπαφή μέ τήν ὁμοιοπαθητική». Ὅμως καί οἱ ἀστρολόγοι, ὅπως καί οἱ καφετζοῦδες, ἔχουν νά παρουσιάσουν ἀνάλογα - ἂν ὄχι καί μεγαλύτερα - ποσοστά ἀνθρώπων πού κατέφυγαν σ' αὐτούς, χωρὶς αὐτό νά προσδίδει

στό ελάχιστο κάποια επιστημονικότητα ή αξιοπιστία στη δραστηριότητά τους. Ο άνθρωπος, και κυρίως ο πάσχων, παντού μπορεί να προσφύγει πάνω στην απελπισία του...

β) Ειπώθηκε ότι “στην Ελλάδα κυκλοφορούν από τό 1994 όμοιοπαθητικά **φάρμακα με έγκριση** του ύπουργείου Υγείας”. Ουδέποτε όμως - και αυτό τό ξέρουν **πολύ καλά** όσοι έκαναν ή κάνουν όμοιοπαθητική - έχει κυκλοφορήσει στην Ελλάδα όμοιοπαθητικό προϊόν πού νά φέρει τό γνωστό σέ όλους σημάδακι του Ε.Ο.Φ. (Εθνικού Όργανισμοϋ Φαρμάκων) μέ τόν αριθμό έγκρισης κυκλοφορίας του, κάτι πού σημαίνει ότι **κανείς έπίσημος φορέας δέν έλέγχει τό περιεχόμενο** τών προϊόντων αυτών, μέ ότι αυτό μπορεί νά συνεπάγεται. Αυτό πού πραγματικά συμβαίνει είναι ότι από τό 1994 έχει καθιερωθεί μία διαδικασία έλέγχου τών όμοιοπαθητικών σκευασμάτων από τόν Ε.Ο.Φ. **ώς προς “τό άδλαβές”** τών προϊόντων αυτών, ενώ **“ή απόδειξη του θεραπευτικού αποτελέσματος δέν απαιτείται”**. Τό ότι, από τότε μέχρι σήμερα (6 χρόνια!) ουδείς παρασκευαστής όμοιοπαθητικών σκευασμάτων έχει κάνει χρήση αυτής της διαδικασίας έγκρισης, ώστε νά ελεγχθεί, τό άδλαβές, έστω, τών προϊόντων του, δημιουργεί πολλά έρωτηματικά, αν όχι και ύποψίες...

γ) Έπικαλούνται, τέλος, και ψήφισμα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου για την “έγκαινίαση διαδικασίας αναγνώρισης τών διαφόρων κλάδων της μή συμβατικής ιατρικής”, παραλείποντας όμως ν’ αναφέρουν ότι τό ίδιο αυτό ψήφισμα θέτει μία βασική και άπαραβίαστη προϋπόθεση: **“έάν τό επιτρέψουν τά αποτελέσματα της έρευνας”**. Έφ’ όσον, από τό 1997 πού εκδόθηκε τό ψήφισμα μέχρι και σήμερα, αυτό τό “έάν” δέν έχει ικανοποιηθεί, καλύτερα θά ήταν νά μή μιλά κανείς ακόμη ούτε για αποτελέσματα αλλά ούτε και για έρευνα στό χώρο της μή συμβατικής ιατρικής, πολύ δέ περισσότερο για διαδικασία αναγνώρισής της. Βλέπετε, ένα “όμοίωμα έπιστήμης”, όσο πιστό κι αν είναι, ποτέ δέν μπορεί νά γίνει ισότιμο μέ την πραγματική έπιστήμη.

Έκει πού τρέφεται τό σκοτάδι

Οι Cradle of Filth (στά ελληνικά «Άντρο της διαφοράς» ή «Λίκνο της άκαθαρσίας»), δέν

είναι κάποιο συγκρότημα άγνωστο για τούς όπαδούς της heavy metal μουσικής. Άποτελούν «τό πιό έπιτυχημένο έμπορικά black metal συγκρότημα του πλανήτη» (Μ.Ι. 49, 11/2000 σ.τ.σ. τό black metal είναι από τά πιό άκραία παρακλάδια του heavy metal - πραγματικά «μαϋρο» (black) όσον άφορά την άτμόσφαιρα πού δημιουργεί και τίς σατανιστικές και άποκρυφιστικές αναφορές). «Κύριο μέλημα του συγκροτήματος είναι ή δημιουργία της σωστής άτμόσφαιρας, έτσι ώστε νά σέ μεταφέρει αυτόματα στον κόσμο του «Midian» (σ.τ.σ. δηλαδή στην γή Μαδιάμ [βλ. Πράξ. 7,29]), τόν τόπο πού κατοικούν όλα τά πλάσματα της νύχτας» (όπ. πρ.). Στόν τομέα της μουσικής δηλώνουν θαυμαστές τών Iron Maiden (οί εισαγωγείς άποκρυφιστικών καταστάσεων στη μουσική). Θεωρούν τούς έαυτούς τους πολύ ύπερήφανους, όταν σέ κάποια σημεία ακούγονται σαν αυτούς» (Μ.Η. τ. 143, 2/1996).

Οι C. o. F. δέν άντιτίθενται άπλως θεωρητικά στην πίστη του Χριστιανισμού. Βρίζουν μέ τόν χυδαιότερο τρόπο αυτά τά ίδια τά ιερά πρόσωπα της πίστεως μέ λόγια και εικόνες στά έξώφυλλα τών δίσκων τους, τίς άφίσσες τους, τίς μπλουζες (t-shirts) πού φτιάχνουν για τούς όπαδούς τους. Στό έξώφυλλο του δίσκου «Principle of evil made flesh» κυριαρχεί «αίμα, σάρκα ... σ’ ένα καλλιτεχνικώς πορνογραφικό lay out, άποκορύφωμα του όποιου άποτελεί τό έξώφυλλο, όπου ή μελαχροινή δαιμόνισσα περιθάλλει μία “άγνή ξανθιά” στολισμένη μέ άκάνθινο στεφάνι και λευκό σεντόνι...

Όταν δημοσιογράφος ρώτησε τόν τραγουδιστή, στιχουργό και βασικό μέλος του συγκροτήματος Dani για μία άκατονόμαστη βλασφημία πού βρισκόταν τυπωμένη και σέ γνωστό t-shirt και είχε οδηγήση κι έναν όπαδό τους στά δικαστήρια, εάν θά μπορούσε νά θεωρηθεί ως τό “γνωμικό” του συγκροτήματος, εκείνος άπάντησε: «Ήταν μία πρώτη δηλώσή μας, την όποία βάλαμε σέ εκείνο τό t-shirt και πού ακόμη ύποστηρίζουμε. Έμεις τότε είχαμε τά ... νά τυπώσουμε αυτή τή γενναία δήλωσή μας σέ μπλουζάκι, όταν οι άλλοι δέν τολμούσαν σήμερα, όλοι κάνουν πιά τό ίδιο.

Για τόν τραγουδιστή τους «Οι C. o. F. είναι ένα black metal συγκρότημα ... Πιά μένα τό black

metal ήταν πάντοτε ένα είδος θεολογίας τό λιγότερο» (Μ. Η. τ. 190, 10/2000). Για τή θεολογία αυτή «τό “καλό” και τό “κακό” είναι κώδικες πού χρησιμοποιούν οι κατώτεροι πνευματικά άνθρωποι» για τόν πρώτο ντράμερ τους Jon (Μ. Ι. τ. 2, 12/1996).

Η πηγή τής «θεολογίας» τους αποκαλύπτεται όταν ο δημοσιογράφος ρωτάει: «Είστε μιά μπάντα μέ έντονα θεατρικά στοιχεία εμπνευσμένα από τήν αποκρυφιστική και Σατανική παράδοση. Πόσο σοβαρή είναι ή ένασχόλησή σας μέ αυτά τά θέματα και πόσο επηρεάζουν τήν καθημερινή σας ζωή;

Jian: Άσχολούμαστε αρκετά χρόνια ο καθένας ξεχωριστά μέ τόν αποκρυφισμό και τόν Σατανισμό. Κάποια μέλη μας είναι σέ ύψηλό επίπεδο, τόσο από θέμα γνώσεων όσο και από θέμα εμπειριών. Δέν είμαστε όμως από αυτούς πού τό διαφημίζουν σέ κάθε μας συνέντευξη για έμπορικούς λόγους. Όταν παίζαμε στό Los Angeles ήρθε νά μᾶς γνωρίσει ή Zeena Lavey, κόρη του Anton Lavey (R. I. P.) από τή Church of Satan (“Εκκλησία του Σατανᾶ”). Επίσης, ἐδῶ στήν Ἀγγλία εἶμαι σέ ἐπαφή μέ μέλη του Golden Dawn (“Χρυσή Αὐγή” ἄγγλική σατανιστική ὀργάνωση) και διάφορους ἄλλους» (Μ. Ι. τ. 49, 11/2000).

Ἐνῶ σέ ἐρώτηση συντάκτου του περιοδικού Metal Attack τ. 3, 12/2000 σέ τί «εἶδους» θεό πιστεύεις, ο μπασιόσας του γκρούπ Robin Graves ἀπαντάει: Λοιπόν ... θά μπορούσες νά πεις κατά ἕνα μέρος στό Σατανά. Ἀλλά ὅπως ἐμεῖς θά θέλαμε νά εἶναι! Ὅπως ο Aleister Crowley ἔχει πει: «Κάνε αὐτό πού θές, μέ τόν τρόπο πού θές!» Αὐτό κάνουμε. Λατρεύουμε τό χάος!

Επίσης σέ ἐρώτηση για νά αὐτοπροσδιορίσει τό εἶδος πού παίζει (τό black metal), τό περιγράφει ὡς «μισητό, καθαρό, ὑποχθόνια κίνηση».

«Ὅλοι μας οι στίχοι διακατέχονται από ἕνα αποκρυφιστικό feeling κι ἐκεῖ συναντᾶμε τόν Crowley» λέει ο ντράμερ τους Jon (Μ. Ι. τ. 2, 12/1996). Ἰδιαιτέρη ἀναφορά ἔχουν σχεδόν σέ κάθε τους τραγούδι στά θάμπιρ, τούς θρυκόλακες.

Στό video-clip «From the Gradle to enslave» χρησιμοποιήθηκαν πάνω από 120 γαλιόνια (540 λίτρα περίπου) ψεύτικου αἵματος, ἐνῶ ἐμφανίζονται διαρκῶς διάφορα τέρατα (gnomes) και θά-

μπιρ, στό τέλος δέ μία γυναίκα-θάμπιρ, πού σαγηνεύει τόν τραγουδιστή, βγάξει τήν καρδιά του και τόν ὑποχρεώνει νά τή φάει (βλ. R. τ. 1, 4/2000 και Μ. Ι. τ. 33, 7/1999).

Στίς συναυλίες τους παρουσιάζονται γυναῖκες μέσα σέ κλουδιά, ἡμίγυμνες γυναῖκες (Μ. Η. τ. 174, 6/1999), ἐνῶ σέ μία ἀπ' αὐτές, στό Ἀστόρια του Λονδίνου (5-6-1998) ἔσπασαν ἕνα μεγάλο σταυρό! (βλ. ἔνθετο Horror, Μ. Η. τ. 163, 8/1998). Αὐτά δέν συμβαίνουν... «ἔξω».

Τόν Ἰούλιο εἶχαν προγραμματίσει συναυλία στήν Ἀθήνα στά πλαίσια μεγάλου φεστιβάλ σέ χῶρο πού εἶχε παραχωρηθεῖ από τό Ὑπουργεῖο Περιβάλλοντος Χωροταξίας και Δημοσίων Ἔργων, ἀλλά ματαιώθηκε από τούς ἴδιους για προσωπικούς λόγους. Πάντως μᾶς ἐπισκέφθηκαν τό 1999 και ἔπαιξαν στήν Θεσσαλονίκη και στήν Ἀθήνα στίς 11 και 12 Νοεμβρίου 2000 ἀντίστοιχα σέ μουσικά κλάμπ (Μύλος - Ρόδον).

Σημείωση Οἱ παραπομπές είναι από τά περιοδικά του εἶδους «Metal Hammer» (Μ. Η.), «Metal Invader» (Μ. Ι.) και «Razor» (R.).

Ἡ Τουρκία μᾶς βάζει τά γυαλιά

«Ὁ ὑπουργός Ὑγείας τής Τουρκίας κ. Ὅσμαν Ντουρμούς ζήτησε από τά τηλεοπτικά κανάλια νά διακόψουν τήν μετάδοση τῶν κινουμένων σχεδίων Pokemon και νά ἀντικαταστήσουν αὐτές τίς σειρές μέ ἄλλα παιδικά προγράμματα. Ἀφορμή ἦταν ή ἡλικίας 7 ἐτῶν Σέντα Ἀϊκαγιάτ, πού πήδηξε από τό μπαλκόνι 5ου ὀρόφου μέ τήν ψευδαίσθηση ὅτι ἦταν μία από τίς “ἡρωίδες” τῶν Pokemon, μέ ὑπερφυσικές δυνάμεις. Εὐτυχῶς ή μικρή ἔσπασε μόνον τό πόδι της, ὅπως και ἕνας ἄλλος τετραετής πιτσιρικάς, πού μόλις πρὶν από λίγες ἡμέρες ξεπέρασε ἀνάλογη “ἐμπειρία” μέ ἐλαφριά μόνον τραύματα.

Ὁ κ. Ντουρμούς ἀνέθεσε στίς ἀρμόδιες ὑπηρεσίες του ὑπουργείου του νά ἐρευνήσουν τίς ἐπιπτώσεις πού ἔχει στήν παιδική ψυχή τό Pokemon, αὐτή ή σύγχρονη μανία, πού ξεκίνησε πρὶν από τρία χρόνια ὡς ἠλεκτρονικό παιχνίδι στήν Ἰαπωνία και ἐξελίχθηκε σέ τηλεοπτική σειρά καρτούν μέ ἥρωες “καλούς” και “κακούς” πού διαθέτουν ὅμως ὅπως ὅποτε ὑπερφυσικές δυνάμεις, ἐνῶ κυκλοφοροῦν και χαρτάκια

πού ανταλλάσσουν μεταξύ τους τά παιδιά παίζοντας υπό τήν ἐπήρεια ψυχοφθόρων παραστάσεων» (ἐφημ. Τό Βήμα, 27-11-2000, σελ. Α9).

Τί νά ποῦμε γιά μᾶς, ὅπου ἡ πόκεμον (βιο)μ(η)χανία βρίσκεται σέ πλήρη ἀνθηση μέ διαφημίσεις γιά σχετικά βιβλία, αὐτοκόλλητα, στυλό, τσάντες, παιχνίδια, ποτήρια, ταινίες κινουμένων σχεδίων στήν τηλεόραση καί τόν κινηματογράφο, μπλουζάκια κ.λπ.; Τά παιδιά μεγαλώνουν καί διαμορφώνουν τίς προσωπικότητές τους μέ πρότυπα αὐτούς τούς «ὑπερφυσικούς» ἥρωες - τερατάκια. Ποιά θά εἶναι ὅμως ἡ αὐριανή τους κατάληξη; μήπως κάποια πτώση χειρότερη ἀπό αὐτήν τῆς Σέντα πού θά ἀποβεῖ θανατηφόρα καί μάλιστα γιά τήν ψυχή τους;

Ἄπαιτοῦμε...

Ἄπό τή “Διακήρυξη τῆς Πεντέλης”

Ἄπαιτοῦμε:

α) Σεβασμό τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων ἀπό μέρους ὅλων τῶν “αἰρέσεων”, τῶν “θρησκειῶν τῆς νεότητος” καί τῶν “νέων θρησκευτικῶν κινήματων” στήν Εὐρώπη.

β) Ἀκριβεῖς πληροφορίες ἀπό μέρους τῶν ὀργανώσεων σέ σχέση μέ τούς πραγματικούς σκοπούς καί τίς δοξασίες. Αὐτό πραγματοποιεῖται ὅταν:

Ἦλα τά ἔντυπα τῶν ὁμάδων, πού διανέμονται στό κοινό, καταγράφουν μέ σαφήνεια τήν προέλευση τους.

Δέν χρησιμοποιοῦνται παραπλανητικοί τίτλοι καί ὀνομασίες, πού ἐμποδίζουν ἢ καθιστοῦν ἀδύνατο στό κοινό τόν προσδιορισμό τῆς ἀληθινῆς ταυτότητος τῆς ὁμάδας, ἀπό τήν ὁποία προέρχονται τά ἔντυπα.

Ἦλα τά κείμενα, τυπωμένα ἢ πολυγραφημένα, οἱ ἀποφάσεις καί τά καταστατικά κάθε μᾶς ἀπό τίς παραπάνω ὀργανώσεις, δέν κρατοῦνται μυστικά, ἀλλά ἐκτίθενται στήν ἐκάστοτε ἐθνική βιβλιοθήκη ἢ ἐνδεχομένως στή βιβλιοθήκη τοῦ ἀρμόδιου ὑπουργείου, ὅπου θά εἶναι προσιτά στό κοινό.

Σέ ἀντίθετη περίπτωση οἱ ὁμάδες αὐτές δέν μποροῦν νά χαρακτηρισθοῦν ὡς “γνωστές θρησκείες”, ὥστε νά μποροῦν νά ἐπικαλεσθοῦν τό δικαίωμα τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας.

Στό σημεῖο αὐτό οἱ ἐκπρόσωποι τῶν εὐρωπαϊκῶν Πρωτοβουλιῶν Γονέων, πού συμμετέχουν στό συνέδριο, παραπέμπουν στά σχετικά Ψηφίσματα τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης, τοῦ Μαΐου 1984 καί τοῦ Ἰουνίου 1992”.

Ὁ Ἴανός

Ἡ Ρούλα Κάρτερ διακεκριμένο στέλεχος τῆς πρωτοβουλίας Γονέων Ἀγγλίας (FAIR) ἔστειλε ἐπιστολή στήν Π.Ε.Γ. στίς ἀρχές τοῦ ἔτους 1998, μόλις πληροφορήθηκε τίς ἐπίσημες ἀποφάσεις (πρωτόδικης καί ἐφέσεως), μέ τίς ὁποῖες τά Ἑλληνικά δικαστήρια ἀποφάσισαν τήν διάλυση τοῦ Κ.Ε.Φ.Ε. (Σαηεντολογία), στήν ὁποία μεταξύ ἄλλων γράφει: « Δεχτεῖτε τά θερμά μου συγχαρητήρια καί ὅλων τῶν ἄλλων ἐδῶ στή FAIR, γιά τήν ἐπίτευξη ἑνός τόσο μεγάλου ἀποτελέσματος, μετά ἀπό ἕνα τόσο δύσκολο δρόμο. Θαυμάζουμε τήν ἐπιμονή καί τό κουράγιο σας, προκειμένου νά φθάσετε σ’αὐτή τή μεγάλη ἐπιτυχία. Συγχαίρουμε καί θαυμάζουμε τήν Π.Ε.Γ., τά Ἑλληνικά δικαστήρια, τά δύο πρῶην μέλη τῆς Σαηεντολογίας καί τίς δύο οἰκογένειες, οἱ ὁποῖες συνέβαλαν μέ τίς καταθέσεις τους στό δίκαιο αὐτό ἐπίτευγμα. Αὐτή τήν ὥρα ὁ νοῦς μας τρέχει στόν π. Ἀντώνιο Ἀλεβιζόπουλο καί νιώθουμε λύπη πού δέν βρίσκεται μαζί μας γιά νά μοιραστοῦμε αὐτή τή χαρά. Σᾶς εὐχόμεστε ἀκόμη μεγαλύτερη τύχη στίς προσπάθειές σας προκειμένου νά περιορίσετε τήν ἐπίδραση πού ἔχουν οἱ καταστροφικές λατρεῖες στά σφύζοντα ἀπό ζωή νιάτα. Πιά ἄλλη μιά φορά πολλά συγχαρητήρια καί θερμούς χαιρετισμούς».

Αὐτά μᾶς ἔγραφε ἡ φίλη μας στή «FAIR» Roula Carter τό 1998. Σήμερα πληροφορεῖται ὅτι ἡ Σαηεντολότζυ συνεχίζει ἀνένοχλητα τή δράση της στή Ἀθήνα καί σέ ἄλλες πόλεις τῆς Ἑλλάδος. Καί ἀπορεῖ καί διερωτᾶται πῶς εἶναι δυνατόν μετά ἀπό τόσες συγκεκριμένες διαπιστώσεις καί ἀναφορές τῶν δικαστηρίων περί παράνομης δραστηριότητος τοῦ Κ.Ε.Φ.Ε. (Σαηεντολότζυ) ὅπως π.χ. «ὅτι πρόκειται γιά μία ὀργάνωση μέ ὀλοκληρωτικές δομές καί τάσεις, πού περιφρονεῖ στήν οὐσία τόν ἀνθρώπο, ἐνεργεῖ ἐλεύθερα κατ’ ἐπίφασιν πρὸς τό σκοπό νά προσελκύσει μέλη, τά ὁποῖα ὑφίστανται ἐν συνεχείᾳ μέ ὅλες τίς ἀναφερθεῖσες διαδικασίες καί θεωρίες πλύσης

έγκεφάλου» ή « ότι τό σωματείο άσκει οικονομική έπιχείρηση με προκάλυμα τά συμφέροντά του, άλλοτε τήν ιδιότητά του ως φιλοσοφικού σωματείου, τελευταία δέ, έπικαλούμενο θρησκευτική ιδιότητα» (άπόφαση 7380/1996 πρωτ. Άθηνών), νά υφίσταται ή όργάνωση αυτή και νά συμπεριφέρεται ως τίποτε νά μή συνέβη. Είναι πράγματι άπορίας άξιον τό φαινόμενο αυτό. Δυστυχώς ό μυθικός θεός τής Ρώμης ό Ίανός με τά δύο άντιπιθέμενα πρόσωπα (άν «λατρεύονταν» σήμερα θά έπρεπε νά είχε δεκάδες πρόσωπα)

βρίσκει πλήρη έκφραση κι εφαρμογή σέ πολλές νεοφανεϊς αίρέσεις τής έποχής μας. Άλλα έλεγαν, άλλα λένε, άλλα θά λένε. Καί οί κρατικοί και κοινωνικοί φορείς άδιαφοροϋν.

Τό Δελτίο Τύπου τής Ίεράς Συνόδου τής Έκκλησίας τής Ελλάδος παρουσιάζει με έξαιρετική σαφήνεια αυτές τίς «άλλαγές» τής Σαηεντόλοτζυ κατά τίς περιστάσεις. Τό παραθέτουμε χάριν τών άναγνωστών μας με τή θερμή παράκληση νά λάβουν σοβαρά ύπ' όψιν τους τήν τελευταία παράγραφο τοϋ κειμένου.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΩΑΝΝΙΝΟΥ ΓΕΝΝΗΔΙΟΥ 14 (115 21)
ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΕΠΙ ΤΩΝ ΛΗΡΕΣΩΝ

ΠΡΩΤ.
ΑΘΗΝ., ΑΘΗΝΑ ΤΗ
ΛΙΑΣ

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΥΠΟΥ
Γ'ς 18ης Δεκεμβρίου 2000

"Δέν είμαστε θρησκεία, δέν είμαστε πολλή μάλλον αίρεση. Η ένταξη σέ θρησκεία είναι μία συνειδησιακή κατάσταση που λείπει από τά μέλη μας, που έχουν συνείδηση χριστιανική Ορθόδοξη... Μετά τιής και σεβασμού. Για τό Κ.Ε.Φ.Ε., Μαρία Γκαμίση-Παρετζόγλου, Πρόεδρος του Διοικ. Συμβουλίου".

Αυτό διαβεβαίωσε με έπιστολή του στην Ίερά Σύνοδο, στις 8.6.95, πρωτότ διαλυθη με δύο δικαστικές άποφάσεις, (7380/1996 Πρωτοδικείου Αθηνών και 10.453/1997 Έφεσίτου Αθηνών) ως "όργάνωση με πρακτικές λατρικά, κοινωνικά και ήθικά επεκίνδυνες και επιβλαβείς", όπως επί λέξει αναφέρει ή άπόφαση, τό τότε Κ.Ε.Φ.Ε., έσπανίζόμενο σήμεια ως "Ελληνική Έκκλησία τής Σαηεντολογίας".

Η ίδια πρόεδρος, με έπιστολή της στον Οικουμενικό Πατριάρχη, στις 23.6.94, ζήτησε "ός Έλληνίδα Χριστιανή και εκπρόσωπος τών μελών του σωματείου που προεδρεύω, νά ασκήσετε όλη σας τήν επιρροή στην ήγεσία τής Έλληνικής Ορθόδοξης Έκκλησίας, ώστε νά σταματήσει αυτή ή προπαγάνδα μίσους.. ενάντια σέ πνευματικούς και ηθικούς οργανισμούς της χώρας μας".

Τό ίδιο αίτημα προς τόν Οικουμενικό Πατριάρχη υπέβαλε με έπιστολή του, στις 22.6.94, ό πρώην πρόεδρος του Κ.Ε.Φ.Ε. κ. Ηλίας Γρατσιός "σαν Ορθόδοξος Χριστιανός".

Σήμερα, τό πρώην Κ.Ε.Φ.Ε. ζητά άδεια λειτουργίας εκκλησιού οίκου τής "Ελληνικής Έκκλησίας τής Σαηεντολογίας" και καλεί τούς επισκόπους τής αντίστοιχως βιβλίων της σέ κεντρικό ξενοδοχείο, νά γνωρίσουν "τήν ιεραρχική της δομή, τίς θρησκευτικές πρακτικές και τά δόγματά της".

Τ' συμβαίνει λοιπόν; Η όργάνωση αντιπράσκει με τόν έναντό της ή κάτι άλλο θά μπορούσαμε νά υποθέσουμε;

Η Ίερά Σύνοδος πληροφορεί τό Χριστιανώνιον Πλήρωμα ότι ή παραθη σκευτική όργάνωση τής Σαηεντολογίας και οι διδασκαλίες της είναι, ασυμβίβαστες μέ τήν Ορθόδοξη Πίστη και καλεί τούς πιστούς νά προσβλέπουν με εμπιστοσύνη στην Έκκλησία, άπορρίπτοντας τίς κυκοδοξίες τής "Νέας Έκκλησίας, άπ' όπου κ'έν προέρχονται.

Εκ τής Σ.Ε. επί τών αίρέσεων

**‘Ο Χάρι Πότερ
καί ἡ ἑλληνική πραγματικότητα**

Παρακολουθήσαμε τόν τελευταῖο καιρό, σέ ἐφημερίδες καί περιοδικά, “ἐνημερωτικές” ἀναφορές στό “φαινόμενο” Χάρι Πότερ, τόν νεαρό ἥρωα μᾶς σειρᾶς τεσσάρων βιβλίων τῆς Τζόαν Ρόουλιγκ (J. K. Rowling). ‘Ο Χάρι Πότερ ἐπιλύει ὅλα τά προβλήματα του χρησιμοποιώντας **μαγεία**, τήν ὁποία διδάσκεται στή Σχολή Χόγκουαρτς, “μιά σχολή ἀλλιώτικη ἀπό τίς ἄλλες, σ’ ἕναν κόσμο ἀλλιώτικο”, ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ὁ Ἕλληνας ἐκδότης τῶν βιβλίων τῆς σειρᾶς. Κατά τόν ἐκδότη τῆς ἑλληνικῆς σειρᾶς: “**‘Ο Χάρι Πότερ εἶναι ἕνα ἀξιαγάπητο μικρό ἀγόρι πού ἡ μοίρα του ἐπιφυλάσσει μιά ζωή διαφορετική ἀπό τῶν ἄλλων παιδιῶν τῆς ἡλικίας του. Χάνει τούς γονεῖς του καί ἀναγκάζεται νά μείνει μέ τό θεῖο, τή θεία του καί τόν κακομαθημένο ξάδελφό του. Καθώς τά χρόνια περνοῦν καί ὁ Χάρι συνεχίζει νά ὑποφέρει κοντά στούς συγγενεῖς του, λαμβάνει μιά ἐπιστολή, μέ τήν ὁποία τόν καλοῦν νά παρουσιαστῆ στή Σχολή Χόγκουαρτς, μιά σχολή ἀλλιώτικη ἀπό τίς ἄλλες, σ’ ἕναν κόσμο ἀλλιώτικο. Ἔτσι, ἀρχίζουν οἱ περιπέτειες τοῦ μικροῦ Χάρι. Μαζί του, παρακολουθοῦμε κι ἐμεῖς μαθήματα ἀσυνήθιστα, διασκεδαστικά παιχνίδια, πολύτιμες σχέσεις φιλίας καί ἀλληλοῦποστηρίξης, καθώς ὁ Χάρι προσπαθεῖ νά προστατέψει τόν κόσμο ἀπό τόν κίνδυνο πού τόν ἀπειλεῖ”**.

“**‘Ο Χάρι Πότερ** - ἂν θελήσουμε νά πιστέψουμε τούς μηχανισμούς προώθησης τῶν πωλήσεων τοῦ ἐκδοτικοῦ οἴκου, πού ἀνέλαβε τήν ἐκδοση καί τή διάδοσή του στήν ἑλληνική ἀγορά - ἐξελίχθηκε σέ βιβλίο-φαινόμενο. Τά δικαιώματα μετάφρασης πούλήθηκαν σέ ὁλόκληρο τόν κόσμο καί τά βραβεῖα ἀκολουθοῦν τό ἕνα τό ἄλλο: **τριπλό Σμάρτις, Γκάρντιαν, Σέφιλντ, ABBY, Νίμπις, ἐνῶ ἡ συγγραφέας ἀνακηρύχθηκε Συγγραφέας τῆς Χρονιάς 1999. Ἦδη ἡ κινηματογραφική ἐταιρεία Γουόρνερ γυρίζει ταινία μέ βάση τό πρῶτο βιβλίο τοῦ Χάρι Πότερ. Τά βιβλία τοῦ Χάρι Πότερ ἔχουν πούλησει περισσότερα ἀπό 66 ἑκατομμύρια σέ ὅλο τόν κόσμο. “‘Ο Χάρι Πότερ καί τό κύπελλο τῆς φωτιᾶς” ἀναδείχθηκε στό μεγαλύτερο μπέστ σέλερ ὄλων τῶν ἐποχῶν στό**

Ἴντερνέτ ἀπό τήν πρώτη κιόλας μέρα τῆς κυκλοφορίας του. Χιλιάδες παιδιά περίμεναν στήν οὔρα γιά νά κρατήσουν στά χέρια τους τό περιζήτητο βιβλίο, τό ὁποῖο ἔφευγε ἀπό τά ράφια τῶν ἀμερικανικῶν καί βρετανικῶν βιβλιοπωλείων μέ ταχύτητα 100 ἀντιτύπων τό λεπτό. Ἄλλά καί στήν Ἑλλάδα, ἡ “Χαριποτερομανία” ἐδραϊώνεται. Καθημερινά, οἱ Ἐκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ δέχονται ἑκατοντάδες γράμματα καί τηλεφωνήματα ἀπό μικρούς καί μεγάλους”**.

Ἡ τελευταία αὐτή δήλωση τοῦ ἑλληνικοῦ ἐκδοτικοῦ οἴκου, ὅσο κι ἂν φαίνεται ὑπερβολική, ὅσο κι ἂν εἶναι ἐμφανές ὅτι ἡ προβολή τοῦ Πότερ καί τῆς Ρόουλιγκ στή χώρα μας προέρχονται προφανῶς ἀπό τά δελτία τύπου τοῦ ἑλληνικοῦ ἐκδοτικοῦ οἴκου, παρ’ ὅλ’ αὐτά τό θέμα Χάρι Πότερ παραμένει ὄχι ἀμελητέο καί πρέπει νά ἀντιμετωπιστεῖ ἀπό τούς Ἕλληνες γονεῖς, ψύχραιμα ἀλλά ἀποφασιστικά.

Θά πρέπει πρωτίστως νά ἐνημερωθοῦμε σχετικά μέ τίς διαπιστώσεις τῶν **εἰδικῶν ἐρευνητῶν** τοῦ φαινομένου τοῦ **ἀποκρουφισμοῦ καί τῆς παρρηθροσκέιας** καί μέ πολλή προσοχή νά μεθοδεύσουμε τή στάση μας, σάν γονεῖς εὐαίσθητοποιημένοι καί βαπτισμένοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί.

Τό χαρακτηριστικό τῶν “παιδικῶν” αὐτῶν βιβλίων τῆς Ρόουλιγκ, ὑπογραμμίζουν **εἰδικοί ἐρευνητές** σέ διεθνές ἐπίπεδο, εἶναι ὅτι δέν ἀποτελοῦν ἕνα παραδοσιακό παιδικό ἀνάγνωσμα (ὅπου μαζί μέ τούς πρίγκιπες, τίς βασιλοπούλες καί τούς δράκους κάνουν τήν ἐμφάνισή τους καί οἱ “νάνοι”, οἱ “καλές” νεράϊδες καί οἱ κακές μάγισσες, χωρίς περαιτέρω λεπτομέρειες), ἀλλά περιέχουν ἀκριβή ἀναφορά σέ ἀποκρουφιστικές διαδικασίες καί πρακτικές μέ βάση τόν “σύγχρονο” τρόπο ἀναφορᾶς στά θέματα αὐτά. Ἡ ἐντυπωσιακά μεγάλη ἀποδοχή τῶν βιβλίων αὐτῶν ἀπό τά παιδιά, ὀφείλεται προφανῶς στό ἰσχυρότατο δίκτυο προώθησης τῆς ἀποκρουφιστικῆς θεματολογίας, πού εἶναι ἔργο τῆς “Νέας Ἐποχῆς” τοῦ Ὑδροχόου (New Age).

Δέν πρέπει νά παραθεωρήσει κανεῖς φυσικά καί τή γνωστή συνταγή ἐπιτυχίας, πού ἀφορᾶ τή συγγραφή διηγήματος ἢ μυθιστορήματος: **Νά κολλακεῖ, δηλαδή, ὁ συγγραφέας τή συνήθεια τοῦ μέσου ἀνθρώπου ἢ τοῦ παιδιοῦ νά “ὄνειρεύεται”, σέ μιά προσπάθεια νά “ξεφύγει ἀπό τήν πραγ-**

ματικότητα”. Η Τζόαν Ρόουλινγκ ξεκίνησε προφανώς με αυτή τη “συνταγή”, αλλά στην πορεία τα γραπτά της “ένεκρίθησαν”, σαν απόλυτως κατάλληλα, από τό δίκτυο της Νέας Έποχής, αν δέν “έλαβε” έξ αρχής τήν “έντολή” νά γράψει, τά όσα έγραψε.

Μέ βάση αυτές τίς διαπιστώσεις θά πρέπει, έμεις οί γονείς, νά αντίληφθοῦμε ότι έδω έχουμε έναν ύπουλο καί καταστροφικό μηχανισμό, πού στοχεύει στην έξοικείωση τών παιδιών μας μέ τίς λεπτές πλέον εκφάνσεις του άποκρυφ-

μοῦ. Η αντίδρασή μας θά πρέπει νά είναι άποφασιστική καί προσεκτική. Δέν πρέπει μέ τή στάση μας νά βοηθήσουμε στό έργο τής προώθησης τών πωλήσεων του έλληνικού εκδοτικού οίκου, κάτι πού δυστυχώς συνέβη στην περίπτωση Άνδρουλάκη. Θά πρέπει δυναμικά, πλήν όμως διακριτικά, νά άποφύγουμε νά φέρουμε σε έπαφή τά παιδιά μας μέ τά ψυχοφθόρα αυτά διδλία καί μέ τρόπο πολιτισμένο θά δηλώσουμε τήν αντίθεσή μας καί πρός αυτό τό νέο κίνδυνο πού μās άπειλει.

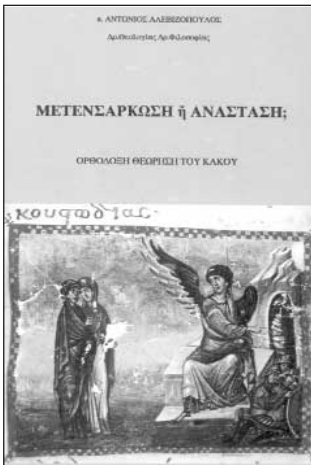
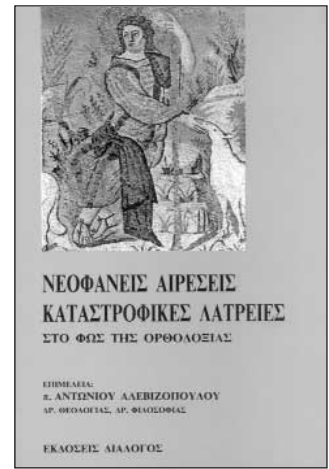
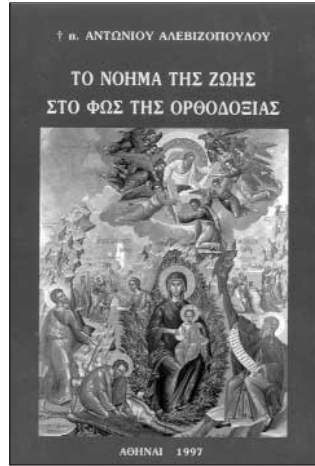
Κυκλοφόρησε καί διακινείται από τήν ΠΕΓ (τηλ. 01-6082271) τό βιβλίο τής μοναχής Άντωνίας, *Νεοπεντηκοστιανοί στην Ελλάδα. Ο Χριστιανισμός τής Έλευθέρας Αποστολικής Έκκλησίας Πεντηκοστής (ΕΑΕΠ)*, Άθήνα 1999.

Πρόκειται για πολύ χρήσιμο βοήθημα για όσους έχουν εμπλακή σε αίρεση Νεοπεντηκοστιανών καί ιδίως στην προαναφερόμενη ομάδα πού διαθέτει έφημερίδα καί ραδιοσταθμούς σε όλη τήν Ελλάδα. Η συγγραφέας άσχολείται επί πολλά χρόνια μέ τή βοήθεια σε περιπτώσεις θυμάτων τής πλάνης τών Νεοπεντηκοστιανών ή όποια δημιουργεί πολλές δυσάρεστες οικογενειακές καταστάσεις, προβλήματα στα παιδιά, άκόμη καί διαζύγια, όπως αναφέρεται στα πορίσματα τής ΙΑ΄ Πανορθόδοξου Συνδιασκέψεως.

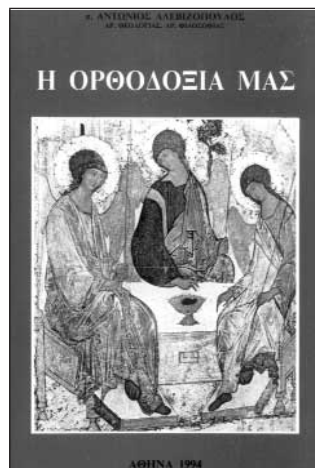
Έξαιρετικά επίκαιρο έχει καταστεί στις μέρες μας τό βιβλίο «Θρησκευτική Έλευθερία» (υπότιτλος: Όρθόδοξη Άπάντηση σε άντιορθόδοξες θέσεις) του Ν. Σταυριανίδη, Πρωτοδίκη Διοικητικών Δικαστηρίων καί Διπλωματούχου ΔΕΑ στό Δημόσιο Δίκαιο καί ΔΕΑ στη Φιλοσοφία του Δικαίου. Τό βιβλίο αυτό τό εξέδωσε τό 1996 καί τό διακινεί ή ΠΕΓ, τηλ. 01-6082271· οί δε εισπράξεις διατίθενται για τούς σκοπούς τής.

Στό βιβλίο αυτό άπαντώνται, ήδη από τό 1996, μέ επιχειρήματα τά ζητήματα πού τέθηκαν πρόσφατα από τήν Κίνηση για τόν άποχριστιανισμό του έλληνικού κράτους. Από τή θεματολογία του βιβλίου: Η νομική σημασία του Προοιμίου του Συντάγματος (τό Προοίμιο δέν άναθεωρείται), ή προστασία τών όρθοδόξων χριστιανών ως συνταγματική ύποχρέωση τών όργάνων τής πολιτείας, ή θρησκευτική εκπαίδευση, ή προστασία τών άτομικών δικαιωμάτων τών έτεροδόξων καί έτεροθρήσκων χωρίς προσβολή τών άντιστοίχων δικαιωμάτων τών όρθοδόξων χριστιανών, τά έγκληματικά δόγματα νεοφανών αίρέσεων, νομική θεματολογία κ.ά.

Οι τιμές των βιβλίων μας, πολύτιμων βοηθημάτων στή σύγχρονη εποχή γενικώς συγχύσεως, ενισχύουν άμεσα την ένημερωτική και υπόλοιπη προσπάθειά μας.

Παραγγέλοντας τρία βιβλία, έκπτωση 20%.

ΚΟΥΠΟΝΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑΣ

Πρός ΠΕΓ
Μεσογείων 429
Άγια Παρασκευή, τ.τ. 153 43
Τηλ.: (01) 60-82-271

Παρακαλώ νά μου στείλετε τό βιβλίο/α .....

στην παρακάτω διεύθυνση μου:

Έπώνυμο: ..... Όνομα: .....
Όδος: ..... Αριθμός: .....
Πόλη: ..... Τ.Κ.: .....

Άποστέλλω τό αντίτιμο μέ ταχυδρομική έπιταγή.

Ό παραγγέλων

Ό ΔΙΑΛΟΓΟΣ κυκλοφορεί καί άποστέλλεται ΔΩΡΕΑΝ.

ΚΟΥΠΟΝΙ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΜΑΣ

Πρός ΠΕΓ
Μεσογείων 429
Άγια Παρασκευή, τ.τ. 153 43
Τηλ.: (01) 60-82-271

Παρακαλώ, μέ ένδιαφέρει νά συνεχίσετε νά μου άποστέλλετε τό περιοδικό «ΔΙΑΛΟΓΟΣ» στην παρακάτω διεύθυνση μου:

Έπώνυμο: ..... Όνομα: .....
Όδος: ..... Αριθμός: .....
Πόλη: ..... Τ.Κ.: .....

ΒΙΒΛΙΑ ΠΟΥ ΣΥΝΙΣΤΟΥΜΕ

του π. Ἀντωνίου Ἀλεξιοπούλου

1. Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Πίστη - Λατρεία - Ζωή, Ἀθήνα 1994
2. The Orthodox Church. Its Faith, Worship and Life
3. Ἡ Ὁρθοδοξία μας, Ἀθήνα 1995
4. Ρωμαιοκαθολικισμός, Προτεσταντισμός καί Ὁρθοδοξία, Ἀθήνα 1992
5. Ἐγχειρίδιο αἱρέσεων καί παραχριστιανικῶν ομάδων, ἔκδ. Γ', Ἀθήνα 1995
6. Πεντηκοστιανοί καί Ὁρθοδοξία. Ἱστορία - Διδασκαλία - Ὁριοθέτηση, Ἀθήνα 1995
7. Ἀποκρυφισμός, Γκουρουϊσμός, Νέα Ἐποχή, ἔκδ. Γ', Ἀθήνα 1992
8. Αὐτογνωσία, αὐτοπραγμάτωση, σωτηρία, Ἀθήνα 1991
9. Μετενοάρκωση ἢ Ἀνάσταση; Ὁρθόδοξη Θεώρηση τοῦ Κακοῦ, ἔκδ. Β', Ἀθήνα 1995
10. Διαλογισμός ἢ προσευχή; Ὁρθόδοξη θεώρηση, Ἀθήνα 1993
11. Ντοκουμέντα γιά τίς αἱρέσεις καί τήν παραθρησκεία, Ἀθήνα 1992
12. Ἡ χαμένη ἀθωότητα. Περιπλανήσεις σέ δρόμου τοῦ Ἐωσφόρου, Ἀθήνα 1994
13. Νεοφανεῖς αἱρέσεις - Καταστροφικές Λατρεῖες στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας, Ἀθήνα 1995
14. Ναζισμός μέ ἄλλο πρόσωπο. Μεθοδεύσεις ὁλοκληρωτικῶν αἱρέσεων καί παραθρησκευτικῶν ομάδων, Ἀθήνα 1996
15. Ὁ ἀποκρυφισμός στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας - Γενική θεώρηση, Καμπάλλα, Ἀλχημεία, Ροδόσταυροι κλπ. (τεύχη 1-20)
16. Νεοσατανισμός, ὀρθόδοξη θεώρηση καί ἀντιμετώπιση, Ἀθήνα 1996
17. Ἐγκληματικό δόγμα. Ἐμπειρίες πρώην σατανιστῶν, Ἀθήνα 1995
18. Ἡ ἀστρολογία στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας, Ἀθήνα 1995
19. Ποιμαντική ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων καί τῆς παραθρησκείας, Ἀθήνα 1995

20. Προβληματική καί στρατηγική στήν ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων καί τῆς παραθρησκείας, Ἀθήνα 1996
21. Ἡ Λατρεία τῆς «Σκοπιᾶς», μία δικτατορία στό Μπρούκλιν, τόμοι Α', Β' καί Γ', Ἀθήνα 1993-1995
22. Ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων καί τῆς παραθρησκείας. Πρακτικός ὁδηγός γιά τήν οἰκογένεια, Ἀθήνα 1996
23. Τό Νόημα τῆς ζωῆς στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας, Ἀθήνα 1996.

Ἀκόμη συνιστοῦμε

24. Ὁμάδες ἀσυμβίβαστες μέ τήν Ὁρθόδοξη πίστη. Ὀλοκληρωτικές πνευματικές ἐξαρτήσεις. Πανορθόδοξη ἀντιμετώπιση, ἔκδ. Ζ' Πανορθόδοξου Συνδιασκέψεως, Ἀλίατος 20-26.9.1995
25. Νικολάου Σταυριανίδη, Θρησκευτική Ἐλευθερία, Ἀθήνα 1996, ἔκδ. ΠΕΓ
26. Νικολάου Σταυριανίδη, Θεοσοφία - «Νέα Ἐποχή», Ἀθήνα 1997, ἔκδ. ΠΕΓ
27. Μοναχῆς Ἀντωνίας, Νεοπεντηκοστιανοί στήν Ἑλλάδα, Ἀθήνα 1999

Βιβλία ἄλλων ἐκδόσεων πού συνιστοῦμε

1. Ἡ Ὁμοιοπαθητική ἀσυμβίβαστη μέ τήν Ὁρθόδοξη Πίστη, ἔκδ. Πρωτοβουλίας Γονέων Βορείου Ἑλλάδος γιά τήν Προστασία τῆς Οἰκογενείας καί τοῦ Ἀτόμου, Πολύγυρος Χαλκιδικῆς 1998 (τηλ. 0371-41880)
2. Ἀρχιμανδρίτη Χριστοφόρου Τσιάγκα, Νεοφανεῖς Αἱρέσεις - Ποιμαντική, κοινωνική καί νομική ἀντιμετώπισή τους, ΠΕΓ Κύπρου 1998
3. Α' Εὐρωπαϊκή συνδιάσκεψη - Καταστροφικές λατρεῖες καί ψυχο-ομάδες, Λεμεσός 2000, ἔκδ. ΠΕΓ Κύπρου (τηλ. 003-575-712839)

Τά παραπάνω βιβλία διατίθενται στά βιβλιοπωλεῖα. Ἄν δέν θρῶσκετε τά βιβλία 1-27, μορεῖτε νά ἀπευθυνθεῖτε στήν ΠΕΓ, τηλ. (01)6082219, προκειμένου νά σᾶς ἀποσταλοῦν ἐπί ἀντικαταβολῇ

Η ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑ ΣΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Τό βιβλίό αὐτό ἀπευθύνεται στό εὐρύτερο κοινό καί ἐκθέτει τούς λόγους γιά τούς ὁποῖους δέν πρέπει κανεῖς νά πιστεύει στήν ἀστρολογία.

Πέρα ἀπό αὐτό ἀποδεικνύεται ὅτι τό ἀστρολογικό - ἀποκρυφιστικό φρόνημα ἔχει ἀπρόδλεπτες συνέπειες γιά τήν προσωπική οἰκογενειακή καί ἐπαγγελματική ζωή, ὄχι μόνον τῶν ὁπαδῶν τῆς ἀστρολογίας, ἀλλά καί ἐκείνων πού τήν ἀπορρίπτουν.

Τέλος τό βιβλίό αὐτό ἀποκαλύπτει τούς ἐθνικούς κινδύνους πού ἐμπερικλείει ἡ ἀστρολογική - ἀποκρυφιστική ἐξάρτηση καί ἀποδεικνύει ὅτι οἱ δοξασίες τῆς ἀστρολογίας εἶναι ἀσυμβίβαστες πρὸς τήν ιδιότητα τοῦ ὀρθόδοξου χριστιανοῦ. Εἶναι τό βιβλίό αὐτό μιά ὀρθόδοξη κριτική θεώρηση τοῦ θέματος. Τό συνιστοῦμε ιδιαίτερα γιά τή σημερινή ἐποχή, διότι τό καθιστᾶ ἐξαιρετικά ἐπίκαιρο ἡ προβολή σέ καθημερινή βάση ἀστρολόγων καί μέντιουμ ἀπό τά Μ.Μ.Ε.

